Nr. 4. Warszawa, dnia 15 lutego 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 100 punktów, z przesyłką zwyczajną 125 punktów, poleconą 150 punktów. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 525 punktów. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza jednoszpaltowego petitem tab. 200 punktów. Jeden punkt równa się 1/100 franka złotego. Należność uiszcza się w markach polskich według kursu franka złotego na dniu poprzedzającym wpłatę. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Administracja Dz. Urzędowego M-wa Skarbu zawiadamia, iż należność za ogłoszenia rejestrowe, które zostały Administracji nadesłane w roku 1924 i podlegają opublikowaniu w Dz. Urz. M-wa Skarbu zostaje podwyższona z Mk. 2.000.000 do 5.000.000 i 1.000.000 do 3.000.000 mk.

OD ADMINISTRACJI.

Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu zawiadamia, że prenumerata za kwartał I-szy zostaje podniesiona do 525 punktów. Punkt równa się 1/100 franka złotego. Należność uiszcza się w markach polskich według kursu fr. złotego na dniu poprzedzającym wpłatę.

Powyższe dotyczy wyłącznie abonentów nowoprzybywających.

TREŚĆ.

Przepisy ogólne.

129.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 20 stycznia 1924 r.

o określaniu wartości przedmiotów majątkowych oraz zaciąganiu i dochodzeniu zobowiązań w złotych.

Na zasadzie punktów 8, 9 i 10 art. 1 i art. 2 ustawy z dn. 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dn. 17 stycznia 1924 r., zarządzam, co następuje:

Art. 1. Wartość przedmiotów majątkowych i zobowiązań we wszelkiego rodzaju dokumentach i aktach prawnych, nie wyłączając weksli i papierów wartościowych, może być wyrażana w złotych, jak również opiewać mogą na złote wpisy do ksiąg hipotecznych i innych rejestrów publicznych.

Podobnież w złotych mogą być dochodzone przed sądami pretensje, wynikające ze wszelkich tytułów prawnych, niezależnie od waluty, na jaką opiewają.

Art. 2. Złoty będzie obliczany i płatny w markach polskich według kursu franka złotego, ustalanego i ogłaszanego w „Monitorze Polskim" przez Ministra Skarbu na zasadzie art. 3 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) na dzień, w którym przypada obliczenie względnie zapłata.

Strony mogą też przyjąć za podstawę obliczania względnie zapłaty kurs giełdowy franka złotego.

Art. 3. Określenie w złotych wartości przedmiotów majątkowych i zobowiązań, dokonane w aktach prawnych i powództwach sądowych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, jest ważne.

Obliczenie jednak nie może przekraczać kursu, określanego wedle artykułu 2.

Art. 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Wł. Wyganowski.*

(Dz. Ustaw R. P. z dn. 23 stycznia 1924 r., Nr. 7, poz. 64).

Organizacja władz.

130.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 28 stycznia 1924 roku

o ustanowieniu Nadzwyczajnego Komisarza Oszczędnościowego.

Na zasadzie punktu 3 art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28), zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r., zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się przy Prezesie Rady Ministrów Nadzwyczajnego Komisarza Oszczędnościowego celem przeprowadzenia koniecznych oszczędności w administracji państwowej, oraz w zakładach i przedsiębiorstwach państwowych, jak również—celem reorganizacji tychże i uproszczenia urzędowania.

§ 2. Nadzwyczajnemu Komisarzowi Oszczędnościowemu przysługuje prawo badania pod względem administracyjnym i finansowym ustroju i zakresu działania wszystkich urzędów, oraz zakładów i przedsiębiorstw państwowych.

§ 3. Nadzwyczajnemu Komisarzowi Oszczędnościowemu przysługuje prawo powoływania, podług swego uznania, rzeczoznawców z grona urzędników i z pośród fachowców, w celu spełnienia bądź niektórych zadań, określonych w § 2, bądź też — w charakterze komisarzy oszczędnościowych w poszczególnych urzędach i przedsiębiorstwach.

Powoływanie rzeczoznawców z grona urzędników może nastąpić tylko w drodze służbowej, t. j. za pośrednictwem władzy służbowej urzędnika.

§ 4. Decyzje Nadzwyczajnego Komisarza Oszczędnościowego otrzymują moc obowiązującą w chwili wyrażenia zgody przez zainteresowanego Ministra, oraz Ministra Skarbu.

W razie sprzeciwu ze strony zainteresowanego Ministra, względnie Ministra Skarbu, lub o ile przeprowadzenie pewnych oszczędności wymagałoby zmiany ustaw i rozporządzeń, Nadzwyczajny Komisarz Oszczędnościowy przedstawia swoje wnioski Prezesowi Rady Ministrów.

§ 5. Nadzwyczajny Komisarz Oszczędnościowy bierze udział w posiedzeniach Rady Ministrów w sprawach, wchodzących w zakres jego działania.

§ 6. Nadzwyczajnego Komisarza Oszczędnościowego powołuje do odwołania Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów. Służbowo podlega on Prezesowi Rady Ministrów.

§ 7. Przepisy, dotyczące urzędowania Nadzwyczajnego Komisarza Oszczędnościowego, wyda Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 8. Prezes Rady Ministrów władnym jest powołać dla współpracy z Nadzwyczajnym Komisarzem Oszczędnościowym Państwową Radę misarzem Oszczędnościowym Państwową Radę osobną instrukcją.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą rozporządzenia, wydane w przedmiocie, unormowanym niniejszem rozporządzeniem.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*
Prezes Rady Ministrów:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 30.I 1924 r. Nr. 11, poz. 93).

131.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1924 r.

o powołaniu Nadzwyczajnego Komisarza dla spraw kredytu publicznego i oszczędności społecznych.

Na mocy artykułów 13 i 15 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. Nr. 1 poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Celem rozwinięcia akcji pożyczkowej Państwa, osiągnięcia planowości i jednolitości w działalności państwowych i przez Państwo subsydjowanych instytucji kredytowych, wreszcie rozbudzenia i organizacji oszczędności społecznych i organizacji tych oszczędności — ustanawia się przy Ministerstwie Skarbu Nadzwyczajnego Komisarza dla spraw kredytu publicznego i oszczędności społecznych.

§ 2.

Zakres działania Nadzwyczajnego Komisarza dla spraw kredytu publicznego i oszczędności społecznych obejmuje:

a) opracowywanie wniosków, dotyczących wypuszczenia państwowych pożyczek długo i krótkoterminowych, konwersji i konsolidacji wypuszczonych już pożyczek i zobowiązań państwowych, zasad i warunków akcji kredytowej Państwa i instytucji kredytowych państwowych i przez Państwo subsydjowanych, reorganizacji względnie fuzjonowania tych instytucji oraz wreszcie innych wniosków, dotyczących zadań wyszczególnionych w § 1;

b) kierowanie akcją rozsprzedaży emitowanych przez Państwo pożyczek;

c) wgląd bezpośredni, względnie przez osoby delegowane w działalność instytucji kredytowych państwowych i przez Państwo subsydjowanych;

d) szerzenie ducha oszczędności pieniężnych w społeczeństwie i propagowanie lokaty ich w państwowych papierach procentowych.

§ 3.

Nadzwyczajny Komisarz dla spraw kredytu publicznego i oszczędności społecznych jest z urzędu przewodniczącym komitetów doradczych, które z jego inicjatywy i w składzie przezeń proponowanym powołane będą przez Ministra Skarbu do współpracy w sprawach, wchodzących w zakres działania Nadzwyczajnego Komisarza.

Do współpracy Nadzwyczajny Komisarz może powoływać czynniki obywatelskie.

§ 4.

Nadzwyczajny Komisarz dla spraw kredytu publicznego i oszczędności społecznych ma prawo bezpośredniego zwracania się do wszystkich władz, urzędów i instytucji państwowych i społecznych oraz do osób prywatnych o informacje w sprawach, wchodzących w zakres jego działania. Wnioski swe i opinje (§ 2 punkty a i b) przedkłada bądź Ministrowi Skarbu, bądź też innym, dotyczącym władzom naczelnym.

§ 5.

Nadzwyczajny Komisarz podlega bezpośrednio Ministrowi Skarbu.

§ 6.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Monitor Polski z 30.I 1924 r., Nr. 25).

Podatki bezpośrednie.

132.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1924 r.

w przedmiocie uiszczenia drugiej zaliczki na podatek majątkowy przez rolników.

Na mocy art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 stycznia 1924 r. o poborze drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 38) zarządza się co następuje:

§ 1. Płatnikom podatku majątkowego, należącym do kategorji producentów rolnych, zezwala się na zapłatę drugiej zaliczki na poczet tegoż podatku drogą sprzedaży zboża przez nich wyprodukowanego, przy współudziale spółki udziałowej pod nazwą: Związek Polskich Organizacji Rolniczo-handlowych dla eksportu rolnego „Unitas" w Warszawie, pozostającej pod kontrolą organów rządowych.

§ 2. Płatnicy, chcący skorzystać ze sposobu uiszczenia drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego, określonego w § 1 niniejszego rozporządzenia, winni do dnia 25 stycznia 1924 r. złożyć deklarację według przepisanego wzoru lokalnej organizacji rolniczo-handlowej, uprawnionej do zbiórki zboża.

Wykaz tych organizacji został ogłoszony w „Monitorze Polskim" z. dnia 11 stycznia 1924 r. Nr. 9.

§ 3. Co do dostawy zboża winni się płatnicy zastosować do warunków, ustalonych przez organizacje rolniczo-handlowe.

§ 4. Na zboże dostarczone zgodnie z deklaracją oraz zgodnie z warunkami, wspomnianemi w § 3 nin. rozp., otrzymują płatnicy (rolnicy) od lokalnej organizacji rolniczo-handlowej pokwitowanie według przepisanego wzoru („Monitor Polski" Nr. 9 z dnia 11 stycznia 1924 r.).

Pokwitowanie, opiewające na imię płatnika, będzie potwierdzało ilość otrzymanego zboża oraz jego równowartość obliczoną we frankach złotych. Pokwitowanie to winno być datowane dniem dostawy zboża, a podpisane przez funkcjonarjuszów lokalnych organizacji rolniczo-handlowych, upoważnionych do podpisywania kwitów na dostarczone zboże.

§ 5. Pokwitowania, wspomniane w § 4 niniejszego rozporządzenia, a wystawione przed terminami płatności drugiej zaliczki (art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 stycznia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 38), zwalniają płatników do wysokości sumy franków złotych, na ktorą opiewają, od obowiązku uiszczenia zaliczki gotówką w przepisanych terminach.

§ 6. Otrzymane pokwitowania winni płatnicy (rolnicy) starannie przechowywać celem zamiany tych pokwitowań na kwity kasowe, co nastąpi w czasie właściwym, który będzie podany do wiadomości płatników osobnem obwieszczeniem.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 19.I 1924 r. Nr. 6, poz. 47).

133.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 10 stycznia 1924 r.

o skreśleniu art. 89 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 746).

Art. 1. Art. 89 ustawy o podatku majątkowym z dnia 11 serpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) skreśla się.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poruacza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 74).

134.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 stycznia 1924 r.

w przedmiocie wymiaru i poboru państwowego podatku gruntowego od gruntów użytkowych i lasów położonych na obszarze Ziemi Wileńskiej oraz województw: nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego oraz powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego.

Na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych, tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 505) oraz art. 5, 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych, oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Przypadająca na obszarze Ziemi Wileńskiej t. j. powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego, brasławskiego, dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego, wilejskiego oraz województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, jak również powiatów: białostockiego, bielskiego, sokólskiego, wołkowyskiego i grodzieńskiego województwa białostockiego na poszczególne powiaty ogólna suma państwowego podatku gruntowego (art. 6 ros. ustawy o podatkach

bezpośrednich—Tom V Ros. Zb. Pr. wyd. 1903 r.) zostaje określona we frankach złotych, poczynając od 1 stycznia 1924 r. w przeciętnych wysokościach ustalonych z każdej dziesięciny gruntów w następującej tabeli:

L. p.	NAZWA POWIATU	Z jednej dziesięciny gruntów uprawnych, łąk, ogrodów i sadów	Z jednej dziesięciny przestrzeni leśnych, błotnistych, i pastwisk
		w frankach złotych	
1	Białostocki	0.90	0.18
2	Bielski	0.80	0.16
3	Sokólski	0.80	0.16
4	Grodzieński	0 80	0.16
5	Wołkowyski	0 80	0.16
6	Nowogródzki	0.90	0.18
7	Słonimski	0.60	0.12
8	Dziśnieński	0.80	0 16
9	Brasławski	0.70	0.14
10	Lidzki	0.80	0 16
11	Wołożyński	0.60	0.12
12	Wilejski	0.60	0.12
13	Duniłowiczowski	0.80	0.16
14	Kossowski	0.60	0.12
15	Baranowicki	0.60	0.12
16	Nieświeski	1.00	0.20
17	Stołpecki	0.80	0.16
18	Brzeski	0.60	0.12
19	Kamień-Koszyrski	0.50	0.10
20	Sarneński	0.60	0.12
21	Łuniniecki	0.60	0.12
22	Piński	0.50	0.10
23	Prużański	0.60	0.12
24	Kobryński	0 60	0.12
25	Drohiczyński	0.60	0.12
26	Włodzimierski	0.80	0.16
27	Horochowski	0 80	0.16
28	Lubomlski	0.60	0.12
29	Kowelski	0 60	0 12
30	Krzemieniecki	1.50	0.30
31	Dubnieński	1 50	0.30
32	Równieński	1.20	0.24
33	Ostrogski	1 50	0.30
34	Łucki	0.90	0.18
35	Wileński	0.80	0.16
36	Oszmiański	0.70	0.14
37	Święciański	0.60	0.12
38	Trocki	0.80	0.16

§ 2. Postanowienia art. 2, 8, 12, 13 i 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 505) tudzież §§ 2, 3, 4, 5 i 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72 poz. 560) mają moc obowiązującą na obszarze wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 77).

135.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 26 stycznia 1924 r.

w przedmiocie przesunięcia terminu do składania zeznań o majątku oraz terminu do składania spisu płatników przez zarządy gmin z art. 25 i art. 27 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym.

Na podstawie części drugiej art. 67 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do składania zeznań o majątku przez wszystkie osoby obowiązane do opłacenia podatku majątkowego, wyznaczony art. 25 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o podatku majątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746) przesuwa się do dnia 15 lutego 1924 r.

§ 2. Termin do składania spisu płatników (art. 24 ustawy) wraz z dołączonemi do nich zeznaniami (art. 25 ustawy) przez zarządy gminne, wyznaczony art 27 powołanej ustawy, przesuwa się do końca lutego 1924 r.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 30.I 1924 r. Nr. 11, poz. 98).

136.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 stycznia 1924 r.

w przedmiocie przyśpieszenia terminów płatności podatku od kapitałów i rent.

Na mocy art. 1 ustęp 1 lit. c) i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 4, poz. 28) oraz na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1924 r. zarządzam, co następuje:

Art. 1. Miesięczny termin, oznaczony w art. 30 część druga ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. z r. 1920 Nr. 76, poz. 517), skraca się do dni 14-stu.

Art. 2. Dwumiesięczny termin, przewidziany w art. 31 powołanej ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., zmienia się na dni czternaście.

Art. 3. Zamiast terminu, oznaczonego w części drugiej art. 33 powołanej ustawy z dnia 16-go lipca 1920 r., ustala się obowiązek wpłacania podatku od rachunków kontokorrentowych najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy po upływie roku operacyjnego.

Art. 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 30.I 1924 r. Nr. 11, poz. 94).

Opłaty stemplowe.

137.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 stycznia 1924 r.

w przedmiocie blankietów wekslowych.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 38, poz. 313) zarządza się co następuje:

§ 1. Uzupełniając postanowiena rozporządzeń Ministra Skarbu z dnia 24 stycznia i 19 października 1923 r. w przedmiocie blankietów wekslowych (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 87, oraz Nr. 109, poz. 863), wypuszcza się w obieg dalsze kategorje blankietów wekslowych, oznaczone numerami od 26 do 30 włącznie, wartości 300.000, 1,500.000, 3,000.000, 15,000.000 i 30,000.000 mk.

Wszystkie wymienione kategorje blankietów wekslowych mają wymiar 28×11,5 cm.

Rysunek blankietów wekslowych kategorji Nr. Nr. 26, 27 i 28 (wymiar 9,8×3,5 cm.) przedstawia kompozycję giloszową. W górnem kole umieszczono ustawowego orła białego, w dolnem cyfrę „..........“ (300.000, 1,500.000, 3,000.000 mkp.) i napis „Marek polskich“.

Pośrodku na bronzowem tle widnieje napis „Opłata stemplowa“ i cyfra „M............M“. Po lewej stronie rysunku umieszczono tekst weksla pismem angielskiem: „Cena........mkp. Blankiet przy sumie weksla do .... mkp. z terminem dłuższym niż trzy miesiące, do . . mkp. z terminem trzy-miesięcznym“.

Cyfry zmieniają się zależnie od wielkości sumy i opłaty stemplowej.

Całość rysunku utrzymana w kolorze bronzowo-oliwkowym.

Rysunek blankietów wekslowych kategorji Nr. Nr. 29 i 30 (wymiar 9,8×3,5 cm.) przedstawia kompozycję giloszową. W górnym kole umieszczono ustawowego orła białego, w dolnym cyfrę „.......“ (15.000.000, 30.000.000) i napis „Marek polskich“.

Pośrodku na zielonem tle widnieje napis „Opłata stemplowa“ i cyfra „M.......... M.“

Po lewej stronie rysunku umieszczono tekst weksla pismem angielskiem: „Cena ..... mkp. Blankiet przy sumie weksla do.........mkp. z terminem dłuższym niż trzy miesiące, do............mkp. z terminem trzymiesięcznym“.

Cyfry zmieniają się zależnie od wielkości sumy i opłaty stemplowej.

Całość rysunku utrzymana w kolorze zielono-pomarańczowym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 78).

138.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 stycznia 1924 r.

w sprawie zmiany stawek opłat stemplowych.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się:

§ 1. Dla ustalenia wysokości stawek, przewidzianych w taryfie, załączonej do art. 1 ustawy z dna 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296), jakoteż w art. 2, 3, 5, 6, 8 i 9 tejże ustawy na czas od 1 lutego 1924 r. przyjmuje się stosunek przeciętnej wartości franka złotego z czasu od dnia 1 do 7 stycznia 1924 r. do przeciętnej wartości franka złotego w pierwsych trzech miesiącach 1923 r.

Stosunek ten wyraża się cyfrą

$$\frac{1.282.857}{7.121} = 180,1$$

§ 2. Wskutek ustalenia powyższego stosunku w sposób wyżej podany (§ 1) ulegają stawki opłat stemplowych od podań, załączników i świadectw urzędowych oraz inne stawki, wymienione w § 2 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1113), odpowiedniej

podwyżce z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1924 r.

W szczególności:

a) taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań oraz od świadectw urzędowych otrzymuje brzmienie, podane w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Część pierwsza i druga tej taryfy ma zastosowanie do podań i załączników, wniesionych po dniu 31 stycznia 1924 r. Natomiast do podań, wniesionych przed dniem 1 lutego 1924 r. choćby do tego dnia niezałatwionych, stosowana będzie taryfa, która obowiązywała w dniu wniesienia podania, nawet w tym przypadku, gdy podanie wniesiono bez uiszczenia opłat lub jeśli opłatę uiszczono niedostatecznie.

Część trzecia tej taryfy ma zastosowanie do świadectw, których data nie jest wcześniejsza niż 1 lutego 1924 r., oraz do odpisów i wyciągów, sporządzanych przez urząd a niezaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem, które wydane zostały po dniu 31 stycznia 1924 r.;

b) opłatę stemplową od pełnomocnictw, wymienioną w art. 2, ustępie pierwszym, powołanej ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296), względnie w § 1, ustępie pierwszym rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 299), zmienia się z kwoty 1.400.000 mk. na kwotę 2.700.000 mk.; opłatę zaś od pełnomocnictw, wymienionych w art. 2, ustępie 2, powołanej ustawy (względnie w § 1, ustępie drugim powołanego rozporządzenia), podwyższa się kwoty 470.000 marek na kwotę 900.000 mkp.;

c) opłaty stemplowe od dokumentów przewozowych, wymienione w art. 5 i 6 powołanej ustawy (względne w §§ 1, 2 i 5 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych z dnia 24 kwietnia 1923 r., Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 300), oraz grzywny, wymienione w § 10 powołanego rozporządzenia, zmienia się w sposób następujący:

1) opłaty od kolejowych listów przewozowych:

co do przesyłek całowagonowych z kwoty 940.000 mkp. na kwotę 1.800.000 mkp.;

co do przesyłek półwagonowych z kwoty 470.000 mkp. na kwotę 900.000 mkp.;

co do przesyłek pojedyńczych z kwoty 50.000 mkp. na kwotę 90.000 mkp.;

2) opłaty od kolejowych kwitów bagażowych z kwoty 50.000 mkp. na kwotę 90.000 mkp.;

3) opłaty od dokumentów przewozowych poza przewozem kolejowym:

od listu przewozowego z kwoty 100.000 mkp. na kwotę 180.000 mkp.;

od kwitu bagażowego z kwoty 50.000 mkp. na kwotę 90.000 mkp.;

4) najwyższy wymiar grzywien z kwoty 140.000.000 marek na kwotę 270.000.000 mkp.;

d) opłatę stemplową od pełnych wyciągów z ksiąg metrykalnych, wymienioną w art. 3 powołanej ustawy, zmienia się z kwoty 280.000 mkp. na kwotę 540.000 mkp.;

e) stałe opłaty stemplowe, wymienione w art. 8 powołanej ustawy, zmienia się z kwoty 140.000 mkp. na kwotę 270.000 mkp.;

f) wyrażony sumą stałą najwyższy wymiar kar pieniężnych, wymieniony w art. 9 powołanej ustawy, zmienia się z kwoty 140.000.000 mkp. na kwotę 270.000.000 mkp.;

g) opłatę za pokwitowanie z przyjęcia podania, wymienioną w § 13 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 298), zmienia się z kwoty 140.000 mkp. na kwotę 270.000 mkp.

§ 3. Dla ustalenia wysokości opłaty od czeków (art. 17 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opatach stemplowych od weksli, Dz. U. R. P. z r. 1922 N r.38, poz. 313, w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 24 marca 1922 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 314), przyjmuje się stosunek przeciętnej wartości franka złotego z czasu od dnia 1 do 7 stycznia 1924 r. do przeciętnej wartości franka złotego z miesięcy: lutego, marca i kwietnia 1922 r., z którego wynika mnożnik 1680,6, wskutek tego stawka opłaty stemplowej od czeków wynosić będzie począwszy od dnia 1 lutego 1924 r. po zaokrągleniu kwotę 10.000 mkp.

§ 4. Opłatę w kwocie 100 mkp., wymienioną w § 4 ustawy z dnia 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz 676) zmienia się na kwotę 230.000 mkp.; kwoty 500 mkp. wymienione w art. 5 p. 1 i w art. 14 p. 2 powołanej ustawy zmienia się na 1,100.000 mkp., kwotę 5.000. mkp. wymienioną w art. 14 p. 14 powołanej ustawy zmienia się na 11,000.000 mkp.

Powyższego przeliczenia dokonuje się przy uwzględnieniu stosunku: $\frac{1282857}{560,17} = 2290$ oraz odpowiedniego zaokrąglenia.

§ 5. Kwotę 500.000.000 mkp., wymienioną w § 5 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1109) zmienia się na kwotę 3 mil-

jardy mkp., uwzględniając przy przeliczeniu stosunek $\frac{1282857}{193259} = 6$.

§ 6. Kwoty określające cenę, przy której obowiązuje opłata od sprzedaży przedmiotów zbytku, wymienione w „spisie przedmiotów podlegających płacie" (załącznik do art. 1 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 528) zmienia się uwzględniając stosunek $\frac{1282857}{3441} = 37278,6$ z niezbędnem zaokrągleniem, w następujący sposób:

Kwotę 50 mk. zmienia się na 1,800.000 mk.
" 100 " " " " 3,700.000 "
" 200 " " " " 7,400.000 "
" 250 " " " " 9,300 000 "

§ 7. Kwoty pieniężne, wymienione w dekrecie Nr. 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (Dz. Urz. L. Śr. z r. 1922 Nr. 1) — przelicza się przy uwzględnieniu stosunku $\frac{1282857}{82,99} = 15.349,5$ z niezbędnemi zaokrągleniami w sposób następujący:

1) Kwotę 100 mkp., wymienioną w art. 19 ustęp drugi powołanego dekretu, przelicza się na 1,500.000 marek.

2) Kwotę 200 mkp., wymienioną w art. 10 ustęp drugi, w art. 14 i w art. 26 powołanego dekretu, przelicza się na 3,000.000 mkp.

§ 8. Następujące stawki opłat stałych oraz kwoty, określające podstawę wymiaru, ustanowione w pruskiej taryfie stemplowej przelicza się, uwzględniając przy przeliczaniu stosunek: 1 mk. złota = 1,2345 franków złotych = 1,583.654 mkp. (według wartości franka złotego z czasu od 1 do 7 stycznia 1924 r.), a mianowicie:

1) kwotę 50 mk. ustanowioną w poz. 4 przelicza się na 79,000.000 mkp.;

2) w pozycji 33: kwotę 10.000 mk., określającą podstawę wymiaru zmienia się na 15 miljardów 836 miljonów mkp.;

kwotę opłaty 300 mk. zmienia się na 475 miljonów marek;

kwotę 30 marek zmienia się na 47,500.000 mk.

3) kwotę opłaty 25 mkp. wymienioną w pozycji 40, zmienia się na 39,500.000 mkp.;

4) kwotę opłaty 100 mkp. wymienioną w pozycji 57, zmienia się na 158,000.000 mkp.;

5) kwotę opłaty 500 mk., wymienioną w pozycji 68, zmienia się na 791,000.000 mk.; najniższą stawkę tej opłaty w kwocie 100 mkp. zmienia się na 158,000.000 mkp.

§ 9. Następujące stawki opłat, wymienione w pozycji 1 A. f. niemieckiej taryfy stemplowej zmienia się w sposób, zastosowany w § 8 niniejszego rozporządzenia:

kwotę 500 mk. zmienia się na 791,000 000 mk.
" 100 " " " " 158,000.000 "

§ 10. W przypadkach, w których opłaty stemplowe nie ulegają przeliczeniu na franki złote stosownie do przepisów, zawartych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1115) zaokrągla się kwotę należnej opłaty, niepodzielną przez 10.000 mkp., wzwyż do kwoty podzielnej przez 10,000. Wyjątek stanowią opłaty stemplowe, wpłacane przez osoby i instytucje, które w myśl obowiązujących przepisów albo specjalnych zezwoleń uiszczają je gotówką, bez urzędowego wymiaru w ten sposób, że sumę opłat należnych w ciągu pewnego okresu wpłacają po upływie tego okresu; w tym bowiem przypadku zaokrąglenie przepisane w niniejszym paragrafie stosuje się tylko do ogólnej sumy opłat, wpłacanej do kasy skarbowej za cały dany okres.

Ustęp ostatni paragrafu 9 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1115) uchyla się.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1924 r. §§ 1 do 3, 5 i 10 rozporządzenia niniejszego obowiązują na obszarze całej Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części Województwa Śląskiego; §§ 4, 6, 7, 8 i 9 rozporządzenia niniejszego obowiązują na tych obszarach Rzeczypospolitej (z wyjątkiem górnośląskiej części Województwa Śląskiego), na których obowiązują przepisy ustawowe, wymienione w tych paragrafach.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 81).

Załącznik do rozp. Min. Skarbu
z dnia 17 stycznia 1924 r., poz. 81.

Taryfa opłat stemplowych od podań, zał czników do podań oraz świadectw urzędowych.

CZĘŚĆ PIERWSZA: Podania

1	2	3	4
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty marek	UWAGI
1	Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 r.—Dz. U. R P. Nr. 31 poz. 178) .	45.000.000	1. Do pozycji 1 do 9: Stawki, wymienione przy 1 do 9, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny podlega opłacie stemplowej w kwocie 540.000 mk.; przy podaniach jednak, wymienionych w punktach a), b) pozycji 8, opłata od arkuszy następnych wynosi 90.000 marek. Takiej samej opłacie po 540.000 mk., względnie 90.000 mk. podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach jak również każdy arkusz odpisów podania, wniesionych wraz z egzemplarzem oryginalnym. Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm^2. Nie cały arkusz liczy się za cały.
2	Podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej	45.000.000	
3	Podania: a) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (koncesję) — o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II.	45.000.000	2. Do pozycji 3: Jeśli do podania, wymienionego w pozycji 3, załączono świadectwo ubóstwa, które zdaniem władzy, powołanej do załatwienia nie uzasadnia zupełnego uwolnienia od opłaty (§ 7, punkt 5 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r.—Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 298), ale stwierdza niemożliwość uiszczenia w pełnej kwocie, to władza załatwi podanie za uiszczeniem opłaty, przewidzianej w pozycji 9.
	b) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (koncesję) — o ile chodzi o przedsiębiorstwa, niewymienione w punkcie a) niniejszej pozycji lub o współdzielnie . c) zawierające przepisane ustawą przemysłową zgłoszenie przedsiębiorstwa, do którego prowadzenia nie jest wymagane zezwolenie .	9.000.000	
4	Podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przesiębiorstwa zarobkowego — jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu: a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego, albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II	45.000.000	3. Do pozycji 4: Przepis, zawarty w pozycji 4, nie zmienia obowiązujących przepisów, w myśl których koszty oględzin mają być zwrócone władzy państwowej.
	b) o ile chodzi o przedsiębiorstwa innego rodzaju	9.000.000	

1	2	3	4
Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty marek	UWAGI
5	Podania o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p.	6,300.000	4. Do pozycji 7: Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić w całości lub w części od opłaty wymienionej w pozycji 7, w wypadkach w których uiszczenie w pełnej kwocie byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne.
6	Podania o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi	180,000.000	
7	Podania o zezwolenie na zmianę nazwiska	45,000.000	
8	Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji wydanej w przedmiocie daniny publicznej (podatku, opłaty, cła), jeśli suma sporna: a) nie przewyższa 18,000.000 mk.	180.000	
	b) przewyższa 18,000.000 mk., a nie przekracza 180,000.000 mk.	540.000	
	c) przewyższa 180,000.000	2,700.000	
9	Podania, niewymienione pod pozycjami 1 do 8 — z wyjątkiem zwolnionych od opłaty stemplowej w myśl § 6 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 298)	2,700.000	

CZĘŚĆ DRUGA: Załączniki do podań.

10	Załączniki do podań, podlegających opłacie stemplowej: a) do podań, wymienionych w punkcie a), b), pozycji 8	90.000 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy	1) Opłatę od załącznika należy uiścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym czy odpisem, oraz czy od pisma, stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową.
	b) do podań innego rodzaju	540.000 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy	2) Świadectwo ubóstwa, nawet w razie załączenia do podania, podlegającego opłacie stemplowej, zwolnione jest od opłaty, przewidzianej w pozycji 10.

CZĘŚĆ TRZECIA. Świadectwa urzędowe.

1	2	3	4
Pozycja	PREEDMIOT	Wysokość opłaty Marek	UWAGI
11	Akt nadania obywatelstwa polskiego (art. 8 i 9 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. — Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 1920 r. — Dz. U. R. P. Nr. 52 poz. 320)	63,000.000	1. Do pozycji 11: Władza nadająca, obywatelstwo, może zwolnić w całości lub w części od opłaty stemplowej w przypadkach, w których uiszczenie opłaty byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne. Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić od opłaty w całości lub w części również w innych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie.
11-a	Akt zezwolenia na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca	900,000.000	
12	Akt zezwolenia na zmianę nazwiska . .	270,000.000	2. Do pozycji 12: Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić w całości lub w części od opłaty, wymienionej w pozycji 12, w przypadkach, w których uiszczenie w pełnej kwocie byłoby ze względu na stosunki majątkowe petenta niemożliwe lub bardzo trudne.
13	Świadectwa, zawierające zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego (dokumenty koncesyjne): a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa przemysłowe, należące do I, II lub III kategorji podatku przemysłowego albo o przedsiębiorstwa handlowe kategorji I lub II	45,000.000	3. Do pozycji 13: Od świadectwa, zawierającego koncesję do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany, należy zamiast opłaty, wymienionej w pozycji 13 niniejszej taryfy, uiścić opłatę, przewidzianą w art. 5 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 175). Jeśli do podania wymienionego w pozycji 3, załączono świadectwo ubóstwa, które zdaniem władzy, powołanej do załatwienia, nie uzasadnia zupełnego uwolnienia od opłaty, przewidzianej w pozycji 13 (§ 23 punkt 10 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych z dnia 24 kwietnia 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 44 poz. 298), ale stwierdza niemożliwość uiszczenia w pełnej kwocie, to władza wyda świadectwo za uiszczeniem opłaty, przewidzianej w pozycji 20.
	b) o ile chodzi o przedsiębiorstwa innego rodzaju lub o spółdzielnie	9,000 000	
14	Świadectwa, zawierające zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych. np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p. . .	6,300.000	
15	Świadectwa, zawierające zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.	900,000.000	
16	Duplikat (t. j. drugi lub dalszy egzemplarz dokumentu urzędowego, wydany przez ten sam urząd, od którego pochodzi egzemplarz pierwszy—równobrzmiący z egzemplarzem pierwszym i zaopatrzony w podpis równorzędny) . .	1,260.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej	4. Do pozycji 16 do 18 oraz 20: Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm². Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nie przewyższającej po jednej stronie 3.500 cm².
17	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez urząd, bez względu na to, czy urząd zaświadczył zgodność z pierwopisem czy nie	1,260.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej	
18	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez stronę a zaopatrzony przez urząd w poświadczenie zgodności z pierwopisem	540.000 od każdej stronicy całej lub zaczętej	

Pozycja	PRZEDMIOT	Wysokość opłaty marek	UWAGI
1	2	3	4
19	Poświadczenie własnoręczności podpisu: a) zasadniczo . . . . b) w razie równoczesnego poświadczenia własnoręczności więcej niż dwóch podpisów, umieszczonych na tym samym dokumencie .	 360.000 co do każdego podpisu 900.000 za wszystkie podpisy	Niecały arkusz liczy się za cały. Za stronicę uważa się jedną stronę papieru, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 875 cm^2. Stronicę nie w całości zapisaną liczy się za całą.
20	Świadectwa, niewymienione pod pozycjami 11 do 19	2 700.000 od arkusza pierwszego i 540.000 od każdego arkusza następnego	

139.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 stycznia 1924 r.

w przedmiocie opłat stemplowych od kart łowieckich

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 315) oraz na mocy art. 1 i 6 ustawy z dnia 19 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1109) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą pozycji 31 taryfy stemplowej pruskiej (rozporządzenie pruskiego Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1909 r. Zb. Praw str. 535), która obowiązuje na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego w brzmieniu, ustalonem w § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 1, poz. 6) rozciąga się na resztę obszaru Rzeczypospolitej — z wyłączeniem jednak zdania drugiego ustępu 1 oraz zawartego w tymże ustępie 1 postanowienia o posiadłości gruntowej.

§ 2. W myśl postanowień § 1 niniejszego rozporządzenia pobierane będą od kart łowieckich — zamiast opłaty, przewidzianej w pozycji 20 taryfy opłat stemplowych, załączonej do ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 296) — opłaty stemplowe w wysokości następującej:

1) od kart wydawanych osobom, które bądź są obywatelami polskimi bądź mają zamieszkanie na obszarze Rzeczypospolitej:

a) od kart rocznych — 6.300.000 mkp.
b) od kart jednodniowych — 1.260.000 mkp.

2) od kart, wydawanych innym osobom:

a) od rocznych — 42.000.000 mkp.
b) od jednodniowych — 8.400.000 mkp.

§ 3. Nie podlegają opłacie karty łowieckie, wydawane funkcjonarjuszom zarządów lasów państwowych oraz straży łowieckiej prywatnej, zatwierdzonej i zaprzysiężonej przez władze państwowe.

§ 4. Opłaty, wymienione w § 2, uiszcza się gotówką.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w tydzień po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 82).

140.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 stycznia 1924 r.

w przedmiocie uiszczania opłat stemplowych (należytości stemplowych i bezpośrednich) od wszelkiego rodzaju dokumentów i aktów prawnych, w których wartość przedmiotów majątkowych lub zobowiązań wyrażono w złotych.

Na zasadzie art. 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych, oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044), zarządza się, co następuje:

§ 1. Celem uiszczenia opłat stemplowych (należytości stemplowych i bezpośrednich) od wszelkiego rodzaju dokumentów i aktów prawnych, w których wartość przedmiotów majątkowych lub zobowiązań wyrażono w złotych, przelicza się złote na marki polskie według kursu franka złotego w dniu powstania obowiązku do uiszczenia opłaty stemplowej i od sumy, uzyskanej z przeliczenia, oblicza się opłatę stemplową wedle zasad, dotąd obowiązujących.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 30.I 1924 r. Nr. 10, poz. 92).

Podatek giełdowy.

141.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 stycznia 1924 r.

w wykonaniu ustawy z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym.

Na podstawie art. 17 i 30 ustawy z dn. 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 500) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustępy: pierwszy i czwarty § 21 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 lipca 1921 r. o wykonaniu ustawy z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym na obszarze b. dzielnic: rosyjskiej i austrjackiej (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 501), w brzmieniu, ustalonem w § 1 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1116), otrzymują brzmienie następujące:

Ustęp pierwszy: „Handlujący papierami wartościowemi (§ 10, ustęp pierwszy) mają po upływie każdego okresu półmiesięcznego, obejmującego czas od dnia 1 do 15 włącznie względnie czas od dn. 16 do końca miesiąca, dokonać podsumowania kolumny 10 rejestru (załącznik Nr. 1 do § 10). Pośrednicy mają po upływie każdego miesiąca dokonać podsumowania tej kolumny księgi maklerskiej, która jest przeznaczona dla podatku giełdowego (§ 17 punkt 5 rozporządzenia z dnia 20 kwietnia 1923 r., Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 372)".

Ustęp czwarty: „Pośrednik ma uiścić podatek za każdy miesiąc najpóźniej do dnia 15 miesiąca następnego".

§ 2. § 21 rozporządzenia z dnia 11 lipca 1921 r., w brzmieniu, ustalonem w § 1 rozporządzenia niniejszego, będzie stosowany również na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego (§ 2 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1923 r., Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1116).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 79).

Podatki konsumcyjne.

142.

OKÓLNIK L: 253/D. A. M. — W. a.

w sprawie dodawania melasy do zacierów ziemniaczanych.

Do wszystkich Izb skarbowych, Wydział IV.

Na skutek prośby Naczelnej Organizacji Przemysłu Gorzelni rolniczych w Polsce — Ministerstwo Skarbu, uwzględniając niezbyt wydatny zbiór ziemniaków w ubiegłym roku gospodarczym — zezwala by w kampanji gorzelniczej 1923/1924 r. dodawano począwszy od 25 stycznia 1924 r. do zacierów ziemniaczanych melasę — w stosunku nie większym niż 5 — 10% wagi płodów surowych, użytych do ziemniaczanych zacierów. Taki dodatek melasy nie będzie miał wpływu na rolniczy charakter odnośnej gorzelni.

O powyższem należy zawiadomić podwładne Urzędy.

Warszawa, dnia 18 stycznia 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu

143.

KOMUNIKAT L: 549/D. A. M. — W. a.

„Na podstawie upoważnienia Ministerstwa Skarbu, Związek Przedsiębiorców gorzelni rolniczych we Lwowie uruchomił Wolny Skład spirytusu we Lwowie w lokalu przy ul. Żółkiewskiej L. 110.

Stały dozór tego wolnego składu powierzono Kontroli skarbowej w miejscu.

Skład ten leży w okręgu Izby skarbowej lwowskiej, Dyrekcji okręgu skarbowego we Lwowie i Kasy skarbowej Lwów — miasto".

Warszawa, dnia 22 stycznia 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) *Dr. Głowacki.*
Dyrektor Departamentu

144.

KOMUNIKAT L: 734/D. A. M. — W. a.

Na podstawie zezwolenia Ministerstwa Skarbu uruchomioną została uznana za wolny skład — rektyfikacja spirytusu „Żyrardowska Rektyfikacja“, należąca do L. i J. Daumanów w Żyrardowie.

Wspomniana Rektyfikacja, względnie wolny skład spirytusu znajduje się w obrębie Urzędu Skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Skierniewicach, Warszawskiego Województwa. Stały dozór kontroli skarbowej na miejscu przy Wolnym składzie w Żyrardowie, poczta Żyrardów.

Warszawa, dnia 23 stycznia 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału.

145.

KOMUNIKAT L: 851/D. A. M. — W. a.

Rektyfikacja spirytusu w Warszawie pod firmą „Rektyfikacja Warszawska“, należąca do Towarzystwa Warszawskiego oczyszczania i Sprzedaży spirytusu uznana została przez Ministerstwo Skarbu za Wolny Skład spirytusu.

Kontrolę wspomnianego Wolnego Składu sprawuje Urzędnik Kontroli Skarbowej na stałym dozorze „Rektyfikacji Warszawskiej“ w Warszawie, Praga — Ząbkowska 27“.

Warszawa, dnia 26 stycznia 1924 r.

za Ministra Skarbu:
(—) W. Grabowski.
Naczelnik Wydziału.

Monopol tytoniowy.

146.

OBWIESZCZENIE

Ministra Skarbu z dnia 19 stycznia 1924 r. w przedmiocie podwyższenia cen monopolowych za krajowe liście tytoniowe ze zbioru roku 1923.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409). o monopolu tytoniowym zarządza się co następuje:

Ustanowione w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 3 poz. 20, „Monitor Polski“ Nr. 13, poz. 48 ex 1924) ceny monopolowe za krajowe liście tytoniowe ze zbioru roku 1923 podwyższa się dla liści tytoniowych, odstawionych po dniu 15 stycznia 1924 r. jak następuje:

Klasa	z roślin czerwono-kwitnących	z roślin żółto-kwitnących
	cena za 1 kilogram Mk.	
Doborowe . .	2,280,000	1,140,000
I	1,900,000	950,000
II	1,520,000	760,000
III	1,140,000	570,000
Brak	760,000	380,000
Paterucha . .	260,000	130,000

Plantatorowi, który sprzeda Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego powyżej sto kg. liści tytoniowych wypłacona zostanie premja w wysokości 10% kwoty przypadającej mu tytułem ceny za sprzedane D. P. M. T. liście doborowe, oraz liście I i II klasy, jeżeli przeciętna cena wszystkich sprzedanych przez tegoż plantatora liści przy tytoniu czerwono-kwitnącym przewyższać będzie 1.520.000 mkp., przy tytoniu zaś żółto-kwitnącym 760.000 mkp. za jeden kg., a waga liści przyjętych przy wykupie, jako liście „doborowe“ oraz liście I i II klasy większą będzie od wagi reszty wykupionych liści.

Plantatorom tytoniu niekoncesjonowanym, którym władze skarbowe poleciły w myśl art. 24 ustawy o monopolu tytoniowym ukończenie uprawy i dostawę zebranych liści tytoniowych Skarbowi Państwa, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego płacić będzie za liście tytoniowe przez nich po dniu 15 stycznia 1924 r. ceny o 40% niższe od cen wyżej ustanowionych.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

147.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 stycznia 1924 r.

w przedmiocie ustalenia rabatu handlowego dla sprzedawców wyrobów tytoniowych.

Na mocy ustawy o monopolu tytoniowym z dnia 1 czerwca 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) oraz w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 285) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowiony w rozporządzeniu z dnia 27 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 593) rabat handlowy ustala się od wszystkich wyrobów tytoniowych z wyjątkiem cygar i cygaretek fabryk prywatnych na 18% ceny detalicznej sprzedaży dla hurtowników i na 12% ceny detalicznej sprzedaży dla detalistów.

§ 2. Od cygar i cygaretek wyrobu prywatnych fabryk wolno przedsiębiorcom prywatnych fabryk udzielać sprzedawcom wyższego rabatu, który jednak w żadnym wypadku nie może przekraczać 22% ceny detalicznej sprzedaży dla hurtowników i 17% ceny detalicznej sprzedaży dla detalistów.

§ 3. Pod postanowienia §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia nie podpadają „domowe sprzedaże wyrobów tytoniowych" (§ 6 ustęp 1 rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r., Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 285), które otrzymywać będą z hurtowni tytoniowych papierosy i cygara za 8% rabatem.

§ 4. Władze skarbowe i organy kontrolne w prywatnych fabrykach obowiązane są sprawdzać w terminach, co miesiąc w rachunkach prywatnych fabryk, czy postanowienia niniejszego rozporządzenia są ściśle przestrzegane.

W wypadku skonstatowania, że przedsiębiorca prywatnej fabryki sprzedał wyroby tytoniowe za wyższym rabatem, winne będą kompetentne władze skarbowe natychmiast donosić o tem Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 80).

Przepisy celne.

148.

KOMUNIKAT L: D. C. 257/I.

Położone na obszarze administracyjnym Warszawskiej Dyrekcji Ceł, ekspozytury celne w Ostrogu i Rokitnie, podległe urzędowi celnemu w Zdołbunowie, przemianowane zostały na samoistne urzędy celne.

Warszawa, dnia 21 stycznia 1924 r.

(—) Dzierzgowski.

Dyrektor Depaortamentu Ceł.

149.

OKÓLNIK L. DC/252/II/24

o nadaniu niektórym urzędom celnym osobnych upoważnień w sprawach postępowania celnego.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i Urzędów Celnych.

Na zasadzie punktu g) paragrafu 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 8.X 1923 r. w przedmiocie rozszerzenia kompetencji władz celnych II instancji w sprawach postępowania celnego (Dz. Ust. Nr. 105, poz. 830 z 1923 r.) oraz zgodnie z wnioskiem Dyrekcji Ceł w Gdańsku, zarządza się aż do odwołania, co następuje:

Urzędy celne Packhof I. Leegetor oraz Post w Gdańsku upoważnia się:

1) do zwalniania od cła krajowych przesyłek, zwróconych z zagranicy, bez względu na ilość przypadających należności celnych, o ile przesyłki te nie były zagranicą w wolnym obrocie i zostały zwrócone w ustalonym w tym celu terminie;

2) do wydawania zezwoleń na powrotny wywóz zagranicę w ustalonym terminie za zwrotem cła wszelkich oclonych przesyłek zagranicznych bez względu na ilość cła, o ile tego rodzaju przesyłki nie były w wolnym obrocie i cały czas pozostawały pod dozorem publicznych zakładów przewozowych.

Warszawa, dnia 30 stycznia 1924 r.

za Ministra Skarbu:

(—) Dzierzgowski.

Dyrektor Departamentu Ceł.

150.

OKÓLNIK L. DC/688/II/24.

w sprawie upoważnienia Dyrekcji Ceł do prolongowania poświadczeń wywozu opakowania.

Do Dyrekcji Ceł w Gdańsku, Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie, Wilnie oraz wszystkich urzędów celnych.

Ministerstwo Skarbu upoważnia Dyrekcje Ceł do przedłużania terminu ważności poświadczeń wywozu opakowania, wydawanych przez urzędy celne na mocy § 10 rozporządzenia o postępowaniu celnem z dnia 13 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 11, poz. 64 z 1921 r).

Ważność tych poświadczeń może być przedłużona jedynie w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie i to na czas nieprzekraczający jednego (1) roku, licząc od daty stwierdzonego wywozu opakowania.

Warszawa, dnia 31 stycznia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Dzierzgowski.

Dyrektor Departamentu Ceł.

Pożyczki państwowe.

151.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU W POROZUMIENIU Z MINISTREM KOLEI ŻELAZNYCH

z dnia 19 stycznia 1924 r.

w przedmiocie wypuszczenia Serji I 10% pożyczki kolejowej.

Na podstawie § 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 40) zarządza się co następuje:

§ 1. Serję I 10% pożyczki kolejowej wypuszcza się z dniem 1 lutego 1924 r. w obligacjach na okaziciela po 10, 25, 50, 100 i 500 franków złotych z podpisami Ministra Skarbu, Ministra Kolei Żelaznych i Dyrektora Departamentu Kredytowego Ministerstwa Skarbu, tudzież Komisji Kontroli Długów Państwa.

§ 2. Obligacje serji I 10% pożyczki kolejowej zaopatrzone będą w 20 kuponów półrocznych, płatnych w dniu 1 lutego i 1 sierpnia każdego roku, począwszy od dnia 1 sierpnia 1924 r.; każdy kupon zaopatrzony będzie podpisem Ministra Skarbu.

§ 3. Obligacje serji I 10% pożyczki kolejowej sprzedawane będą przez Centralną Kasę Państwową, Kasy Skarbowe, oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, Pocztową Kasę Oszczędności i jej oddziały, Kasy Główne Dyrekcji Kolejowych oraz inne miejsca sprzedaży upoważnione przez Ministra Skarbu.

§ 4. Obligacje serji I 10% pożyczki kolejowej będą sprzedane po cenie emisyjnej, wynoszącej 90% wartości imiennej, przeliczonej na marki polskie według kursu dziennego franka złotego, obowiązującego w dniu sprzedaży w myśl obwieszczenia Ministra Skarbu, wydanego na mocy art. 3 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044).

§ 5. Należność za ubiegłe kupony i umorzone obligacje będzie wypłacana przez Centralną Kasę Państwową, Kasy Skarbowe, oddziały Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej względnie przyszłej polskiej instytucji emisyjnej oraz Pocztową Kasę Oszczędności i jej oddziały.

§ 6. Do czasu wprowadzenia nowej waluty polskiej, opartej na monometlizmie złotym, należność za ubiegłe kupony i umorzone obligacje serji I 10% pożyczki kolejowej wypłacana będzie w markach polskich według kursu dziennego franka złotego, obowiązującego w dniu dokonania wypłaty w myśl obwieszczenia Ministra Skarbu, wydanego na mocy art. 3 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044).

§ 7. Serja I 10% pożyczki kolejowej będzie spłacona przez umorzenie do dnia 1 lutego 1934 r. w 20 ratach półrocznych, zgodnie z załączonym planem umorzenia.

§ 8. Hipoteczne zabezpieczenie praw posiadaczy obligacji serji I 10% pożyczki kolejowej nastąpi przez wpis prawa zastawu na państwowych linjach kolejowych, położonych w okręgach Dyrekcji Kolejowych w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie, objętych księgą kolejową przy Sądzie Okręgowym Cywilnym we Lwowie.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Kolei Żelaznych:
(—) Tyszka.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 83).

Załącznik do § 7 rozp. Min. Skarbu i Min. K. Żel. z dn. 19 stycznia 1924 r. poz. 83.

PLAN UMORZENIA SERJI I 10% POŻYCZKI KOLEJOWEJ.

Rata	Termin zapadłości raty	Pozostaje do umorzenia przed zapłaceniem raty	Pozostałość z zeszłego półrocza łącznie z 5%		Rata fr. zł. 8.024.258,72 zwiększona o pozostałość z zeszłego półrocza oprocentowaną na 5%		Z raty fr. zł. 8 024 258,72 zwiększonej o oprocentowaną pozostałość z zeszłego półrocza: Procent od kapitału nieumorzonego		Pozostało do umorzenia		Podlega umorzeniu na sumę	Pozostało na następne półrocze		Pozostało do umorzenia po zapłaceniu raty	Pozostałość oprocentowana na 5%	
		franków zł.	fr. zł.	cent.	franków zł.	cent.	franków zł.	cent.	franków zł.	cent.	franków zł.	fr. zł.	cent.	franków zł.	fr. zł.	cent.
1	1 sierpnia 1924 r.	100.000 000	—	—	8.024.258	72	5.000.000	—	3 024.258	72	3.024.250	8	72	96.975.750	9	16
2	1 lutego 1925 r.	96 975.750	9	16	8.024.267	88	4.848.787	50	3.175.480	38	3.175.480	0	38	93.800.270	0	40
3	1 sierpnia 1925 r.	93 800.270	0	40	8 024.259	12	4.690 013	50	3.334.245	62	3.334 240	5	62	90.466 030	5	90
4	1 lutego 1926 r.	90.466.030	5	90	8.024.264	62	4.523 301	50	3.500.963	12	3.500.960	3	12	86.965 070	3	28
5	1 sierpnia 1926 r.	86.965.070	3	28	8 024.262	—	4.348.253	50	3.676 008	50	3 676.000	8	50	83.289.070	8	93
6	1 lutego 1927 r	83 289.070	8	93	8.024 267	65	4.164.453	50	3.859.814	15	3 859.810	4	15	79.429.260	4	36
7	1 sierpnia 1927 r.	79.429 260	4	36	8 024 263	08	3 971 463	—	4 052 800	08	4.052.800	0	08	75.376.460	0	08
8	1 lutego 1928 r.	75.376.460	0	08	8.024.258	80	3 768.823	—	4.255.435	80	4.255.430	5	80	71.121 030	6	09
9	1 sierpnia 1928 r.	71.121 030	6	09	8.024.264	81	3.556.051	50	4 468.213	31	4 468.210	3	31	66.652.820	3	48
10	1 lutego 1929 r.	66.652.820	3	48	8 024.262	20	3.332.641	—	4.691.621	20	4 691.620	1	20	61.961.200	1	26
11	1 sierpnia 1929 r.	61.961 200	1	26	8 024.259	98	3 098 060	—	4.926.199	98	4.926 190	9	98	57.035.010	10	48
12	1 lutego 1930 r.	57.035.010	10	48	8.024.269	20	2.851.750	50	5.172 518	70	5.172 510	8	70	51.862.500	9	14
13	1 sierpnia 1930 r.	51 862 500	9	14	8.024.267	86	2.593.125	—	5.431.142	86	5 431.140	2	86	46.431 360	3	—
14	1 lutego 1931 r.	46.431 360	3	—	8 024.261	72	2.321.568	—	5.702.693	72	5 702.690	3	72	40.728.670	3	91
15	1 sierpnia 1931 r.	40.728 670	3	91	8.024 262	63	2 036.433	50	5.987.829	13	5.987 820	9	13	34.740.850	9	59
16	1 lutego 1932 r.	34.740 850	9	59	8 024.268	31	1.737.042	50	6.287 225	81	6 287.220	5	81	28.453 630	6	10
17	1 sierpnia 1932 r.	28.453.630	6	10	8.024.264	82	1 422.681	50	6.601.583	32	6.601.580	3	32	21.852 050	3	49
18	1 lutego 1933 r.	21 852.050	3	49	8.024 262	21	1 092.602	50	6 931 659	71	6 931.650	9	71	14.920.400	10	20
19	1 sierpnia 1933 r.	14.920.400	10	20	8.024.268	92	746.020	—	7.278.248	92	7.278.240	8	92	7.642.160	9	37
20	1 lutego 1934 r.	7.642.160	9	37	8 024.268	09	382.108	—	7.642.160	09	7.642.160	0	09	—	—	—
											100.000.000					

Waloryzacja danin.

152.

ROZPORZADZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1924 r.

w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe.

Na podstawie ust. 4 i 5 art. 9 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) postanawia się co następuje:

§ 1. Udzielanie i prolongowanie wszelkich kredytów przez państwowe instytucje kredytowe oraz wszelkie inne instytucje państwowe i samorządowe, a to zarówno osobom prywatnym, jak również instytucjom i przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym, winno być dokonywane w złotych na zasadach następujących:

a) sumy zobowiązań we wszelkiego rodzaju dokumentach i aktach prawnych, dotyczących udzielania, względnie prolongowania kredytów przez wspomniane instytucje, nie wyłączając weksli i wpisów do ksiąg hipotecznych będą wyrażane w złotych;

b) wypłata względnie spłata przyznanych kredytów będzie dokonywana w markach polskich zgodnie z § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 roku w przedmiocie określenia wartości przedmiotów majątkowych oraz zaciągania i dochodzenia zobowiązań w złotych (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 64);

c) przepisy powyższe stosują się analogicznie do procentów i prowizji jak również wszelkich kosztów, związanych z wydaniem i spłaceniem pożyczek.

§ 2. Przepisy § 1 stosują się:

a) do pożyczek hipotecznych i wszelkich innych pożyczek terminowych, udzielonych i prolongowanych po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;

b) do otwartych kredytów i wszelkich innych udzielonych w formie rachunku bieżącego z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia względnie udzielonych przed tym dniem, jednakże z zachowaniem przewidzianych w odnośnych umowach terminów wypowiedzenia.

§ 3. Weksle markowe mogą być przyjmowane do dyskonta tylko w ciągu trzech tygodni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile zostały wystawione przed tym dniem i do terminu ich płatności w chwili dyskonta nie pozostaje więcej, jak 4 tygodnie.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 28.I 1924 r. Nr. 9 poz. 88).

Sprawy walutowe.

153.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 20 stycznia 1924 r.

w przedmiocie systemu monetarnego.

Na zasadzie art. 1 punkt 8 i art. 2 ustawy o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej z dnia 11 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1924 r. stanowię, co następuje:

Art. 1. Jednostką monetarną Rzeczypospolitej Polskiej jest złoty, zawierający dziewięć trzydziestych pierwszych części grama czystego złota.

Złoty dzieli się na sto groszy.

Art. 2. Wybijanie monet należy do praw zwierzchniczych Państwa i jest wyłącznym jego przywilejem.

Art. 3. Wybijane będą monety:

1) złote: po sto złotych, po pięćdziesiąt złotych, po dwadzieścia złotych, po dziesięć złotych;

2) srebrne: po pięć złotych, po dwa złote, po jednym złotym i po pół złotego;

3) niklowe: po dwadzieścia groszy i po dziesięć groszy;

4) bronzowe: po pięć groszy, po dwa grosze i po jednym groszu.

Art. 4. Monety złote będą wybijane ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi dziewięćset części złota i sto części miedzi. Z jednego kilograma tego stopu wybija się trzy tysiące sto złotych w złocie. Waga monet po sto złotych wynosi trzydzieści dwie całe i dwadzieścia pięć tysięcy osiemset sześć stotysięcznych grama, — średnica — trzydzieści pięć milimetrów. Waga monet po pięćdziesiąt złotych wynosi szesnaście całych i dwanaście tysięcy dziewięćset trzy stotysięczne grama, — średnica — dwadzieścia osiem milimetrów. Waga monet po dwadzieścia złotych wynosi sześć całych i czterdzieści pięć tysięcy sto sześćdziesiąt jedna stotysięczna grama, — średnica — dwadzieścia jeden milimetrów. Waga monet po dziesięć złotych wynosi trzy całe i dwadzieścia dwa tysiące

pięćset osiemdziesiąt stotysięcznych grama, — średnica — dziewiętnaście milimetrów.

Art. 5. Monety srebrne po pięć złotych wybijane będą ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi dziewięćset części srebra i sto części miedzi. Waga monet po pięć złotych wynosi dwadzieścia pięć gramów, — średnica — trzydzieści jeden milimetrów.

Monety srebrne po dwa złote, po jednym złotym i po pół złotego wybijane będą ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi osiemset trzydzieści pięć części srebra i sto sześćdziesiąt pięć części miedzi. Waga monet po dwa złote wynosi dziesięć gramów, — średnica — dwadzieścia siedem milimetrów. Waga monet po jednym złotym wynosi pięć gramów,— średnica — dwadzieścia trzy milimetry. Waga monet po pół złotego wynosi dwa i pół grama,— średnica — osiemnaście milimetrów.

Art. 6. Monety niklowe wybijane będą z czystego niklu. Waga monet po dwadzieścia groszy wynosi trzy gramy, — średnica — dwadzieścia milimetrów. Waga monet po dziesięć groszy wynosi dwa gramy, — średnica — siedemnaście całych i sześć dziesiątych milimetra.

Art. 7. Monety bronzowe wybijane będą ze stopu, zawierającego na tysiąc części ogólnej wagi dziewięćset pięćdziesiąt części miedzi, czterdzieści części cyny i dziesięć części cynku. Waga monet po pięć groszy wynosi trzy gramy, — średnica — dwadzieścia milimetrów. Waga monet po dwa grosze wynosi dwa gramy, — średnica — siedemnaście całych i sześć dziesiątych milimetra. Waga monet po jednym groszu wynosi jeden i pół grama, — średnica — czternaście całych i siedem dziesiątych milimetra.

Art. 8. Przy wybijaniu monet złotych i srebrnych odchylenia w obie strony od norm, wskazanych w artykułach 4 i 5 niniejszej ustawy co do wagi i próby, nie mogą przekraczać dla monet złotych: co do próby — jednej tysięcznej części, co do wagi — dla monet po sto złotych i po pięćdziesiąt złotych — jednej tysięcznej części ich wagi, dla monet po dwadzieścia złotych i po dziesięć złotych — dwóch tysięcznych części ich wagi, dla monet po pięć złotych — trzech tysięcznych części ich wagi; dla monet srebrnych: co do próby — dla monet po pięć złotych dwóch tysięcznych części, dla monet po dwa złote, po jednym złotym i po pół złotego — trzech tysięcznych części, co do wagi — dla monet po pięć złotych trzech tysięcznych części ich wagi, dla monet po dwa złote i po jednym złotym — pięciu tysięcznych części ich wagi, dla monet po pół złotego, — siedmiu tysięcznych części ich wagi.

Minister Skarbu określi dopuszczalne przy wybijaniu monet niklowych i bronzowych odchylenia w obie strony od norm, wskazanych w art. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia.

Art. 9. Monety, wypuszczone na podstawie niniejszego rozporządzenia, są środkami płatniczemi, mającemi moc umarzania zobowiązań przez zapłatę:

monety złote bez ograniczenia kwoty,

monety srebrne po pięć złotych oraz monety po dwa złote, po jednym złotym i po pół złotego łącznie do kwoty stu złotych przy każdej wypłacie, monety o wartościach poniżej pół złotego łącznie do kwoty pięciu złotych przy każdej wypłacie.

Kasy państwowe przyjmują monety wszelkich rodzajów w każdej ilości przy wszystkich wpłatach z wyjątkiem tych wpłat, które w myśl obowiązujących przepisów winny być uiszczane w złocie.

Art. 10. Państwo wybija monety złote w miarę potrzeby, bez ograniczeń co do kwoty, a monety srebrne po pięć złotych do kwoty czterech złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej, monety po dwa złote, po jednym złotym i po pół złotego łącznie do kwoty czterech złotych na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej, wreszcie monety o wartościach poniżej pół złotego — do kwoty jednego i pół złotego na każdego mieszkańca Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 11. Monety złote wybijane są na rachunek Państwa, jak również na rachunek osób prywatnych, zgłaszających do przebicia na monetę ilości złota, nie mniejsze niż sto gramów czystego złota. Na rachunek osób prywatnych wybija się, na warunkach przez Ministra Skarbu oznaczonych, za pokryciem kosztów wybicia, te z pośród monet złotych, wyszczególnionych w punkcie pierwszym art. 3, które Minister Skarbu uzna za potrzebne dla obiegu.

Monety z innych kruszców są wybijane wyłącznie na rachunek Państwa.

Art. 12. Wzory monet ustala Minister Skarbu rozporządzeniami, podając wizerunki odnośnych monet w graficznej reprodukcji jako załączniki.

Art. 13. Nikt nie jest obowiązany do przyjmowania monet, których wizerunek jest całkowicie zatarty, oraz monet uszkodzonych, jak również monet złotych i srebrnych, których waga zmniejszyła się wskutek zużycia w stosunku do najmniejszej wagi, dopuszczalnej przy wybiciu w myśl art. 8 niniejszego rozporządzenia, więcej niż o pięć tysięcznych części w monetach złotych, o jedną setną część w monetach srebrnych po pięć złotych i o pięć setnych części w monetach srebrnych po dwa złote, po jednym złotym i po pół złotego.

Monety złote i srebrne, które utraciły większą od wyżej wskazanej części swej wagi, zostają przez Skarb wycofane z obiegu, z zapłatą za każdy gram pozostałej w nich wagi: monety złote — trzech złotych i dziesięciu groszy i monety srebrne — dwudziestu groszy, o ile ich wizerunek nie jest całkowicie zatarty i nie są one uszkodzone.

Art. 14. Wykonanie niniejszego rozporządzenia oraz wyznaczenie terminów wypuszczenia monet oraz wejście w życie przepisów art. 9 i 12 niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 7 z d. 23.I 1924 r., poz. 65).

154.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 20 stycznia 1924 r.

w przedmiocie ustanowienia statutu dla banku emisyjnego.

Na mocy art. 1 ustęp 11 b) i art. 2 ustawy o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej z dnia 11 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dn. 19 stycznia 1924 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się dla akcyjnego banku emisyjnego pod firmą Bank Polski, załączony specjalny statut, stanowiący integralną część niniejszego rozporządzenia i nadający mu szczególne w statucie określone przywileje.

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do utworzenia Banku Polskiego na zasadach ustalonych w nadanym statucie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Załącznik do rozp. Prez. Rzpltej
z dnia 20 stycznia 1924 r. poz. 75.

STATUT BANKU POLSKIEGO.

I. Postanowienia ogólne.

Art.1. Celem regulowania obiegu pieniężnego i ułatwiania kredytu zawiązuje się na podstawie niniejszego statutu spółka akcyjna pod nazwą „Bank Polski", wyposażona przez Państwo w przywilej emisji biletów bankowych i nazywana w niniejszym statucie Bank.

Art. 2. Bank jest osobą prawną i ma prawo używania pieczęci z godłem państwowym i z napisem w otoku „Bank Polski".

Art. 3. Siedzibą Banku jest miasto stołeczne Warszawa. Działalność Banku obejmuje cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej i może być rozszerzona na mocy odpowiednich układów, zatwierdzonych przez Radę Ministrów na wniosek Ministra Skarbu, na terytorja, włączone do polskiego obszaru celnego.

Bank może za zgodą Ministra Skarbu otwierać i zwijać oddziały i ajentury.

II. Kapitał zakładowy i akcje Banku.

Art. 4. Kapitał zakładowy Banku wynosi sto miljonów złotych, podzielonych na miljon akcji po 100 złotych.

Powiększenie kapitału zakładowego może nastąpić na mocy uchwały Walnego Zebrania Akcjonarjuszów w trybie przewidzianym artykułem 12.

Art. 5. Akcje Banku są imienne. Każdą wydaną akcję wpisuje się do prowadzonej przez Bank księgi akcjonarjuszów z oznaczeniem imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania i zawodu właściciela. W stosunku do Banku ta osoba jest akcjonarjuszem, która jest zapisana jako właściciel akcji w księdze akcjonarjuszów.

Akcje Banku winny być opatrzone numerami porządkowemi, pieczęcią Banku i podpisami: Prezesa Banku, Dyrektora i Skarbnika. Podpisy mogą być wykonane sposobem graficznym.

Na podstawie uchwały Rady Banku mogą być wydane akcje zbiorowe.

Art. 6. Do każdej akcji dołącza się arkusz kuponowy na otrzymywanie dywidendy w ciągu lat 10 oraz talon, po przedstawieniu którego właściciel akcji otrzymuje po upływie lat 10-ciu nowy arkusz kuponowy i nowy talon. Na kuponach i talonie oznacza się numer akcji oraz lata w porządku kolejnym. Kupony i talony winny być opatrzone graficznie wykonanymi podpisami Dyrektora i Skarbnika.

Art. 7. Wpisanie zmiany własności akcji w księdze akcjonarjuszów następuje na zasadzie adnotacji zgody Prezesa Banku zaznaczonej na akcji obok cesji.

Akcjonarjusz winien celem uzyskania prawa uczestniczenia na Walnem Zebraniu i prawa wybieralności do Rady Banku uzyskać na nabycie akcji zgodę Prezesa.

W wypadkach spadkobrania przyjmuje się osobę nowego właściciela do wiadomości i uskutecznia się adnotację w księdze akcjonarjuszów i na akcjach na zasadzie wylegitymowania przez spadkobiercę praw spadkowych wedle przepisów dla ich uzyskania miejscowo obowiązujących.

Art. 8. W razie zagubienia akcji, talonów i kuponów, z wyjątkiem kuponów bieżących lub za czas ubiegły, właściciel ich zawiadamia o tem Bank, celem ogłoszenia w „Monitorze Polskim" o zagubieniu akcji, a po upływie trzech miesięcy po ich unieważnieniu, poczem akcjonarjusz otrzymuje nowe akcje albo talony i kupony, opatrzone temi samemi numerami, z zaznaczeniem, że zostały wydane wzamian zagubionych.

O zagubieniu kuponów bieżących oraz za czas ubiegły Bank żadnych zastrzeżeń nie przyjmuje.

Art. 9. Opłaty na rzecz Banku za odnotowanie przelewu prawa własności lub za wydanie

nowych akcji wzamian zagubionych określa Rada Banku.

Art. 10. Dywidendę wypłaca się okazicielowi kuponu w terminie oznaczonym przez Walne Zebranie.

Prawo do dywidendy za kupony, nieprzedstawione do opłaty w ciągu lat pięciu od daty ich płatności, ulega przedawnieniu i sumy przypadające do wypłaty za te kupony przelewa się do funduszu rezerwowego.

III. Władze Banku.

A. Walne Zebranie.

Art. 11. Akcjonarjusze korzystają z przysługującego im prawa uczestniczenia w sprawach Banku przez Walne Zebranie.

Art. 12. Do kompetencji Walnego Zebrania należą następujące sprawy:

a) zatwierdzenie sprawozdań rocznych, bilansu, rachunku zysków i strat, oraz projektowanego podziału zysków;

b) wybory członków Rady Banku i Komisji Rewizyjnej, ich zastępców, oraz ustalanie dla nich wynagrodzenia:

c) wszelkie sprawy wniesione przez Radę Banku;

d) powiększenie kapitału zakładowego;

e) inne zmiany statutu;

f) likwidacja Banku.

Uchwały dotyczące powiększenia kapitału zakładowego wymagają zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

Uchwały dotyczące innych zmian statutu oraz likwidacji w czasie trwania przywileju emisyjnego wymagają zatwierdzenia przez władze ustawodawcze.

Art. 13. Walne Zebrania bywają zwyczajne i nadzwyczajne.

Zwyczajne Walne Zebranie zwołuje Rada Banku raz do roku przed upływem marca, przedewszystkiem dla spraw wskazanych w pp, a) i b) art. 12.

Nadzwyczajne Walne Zebranie zwołuje Rada:

a) na podstawie własnej uchwały:

b) na żądanie Prezesa Banku;

c) na żądanie akcjonarjuszów Banku, reprezentujących conajmniej $^1/_4$ część kapitału zakładowego.

W wypadkach, przewidzianych w pp. b) i c) winny być Radzie, jednocześnie z żądaniem zwołania Walnego Zebrania, przedstawione sprawy, które mają być wniesione na Walne Zebranie. Sprawy na Walne Zebranie wnosi Rada wraz z własnym wnioskiem.

Nadzwyczajne Walne Zebranie winno być zwołane najpóźniej w ciągu 4 tygodni od dnia złożenia Prezesowi Banku odnośnego żądania.

Art. 14. Wnioski akcjonarjuszów, reprezentujących conajmniej $^1/_{10}$ część kapitału zakładowego, winny być umieszczone na porządku dziennym Walnego Zebrania, jeśli złożone zostały Radzie na 4 tygodnie przed jego terminem.

Art 15. Ogłoszenie o zwołaniu Walnego Zebrania umieszcza się w raz z porządkiem obrad w „Monitorze Polskim" conajmniej na trzy tygodnie przed terminem.

Art. 16. Do uczestniczenia w Walnem Zebraniu uprawnieni są tylko ci akcjonarjusze, którzy:

a) są zapisani w księgach Banku jako właściciele akcji conajmniej od czterech miesięcy przed terminem Zebrania;

b) posiadają zdolność do działań prawnych;

c) nie są pozbawieni praw obywatelskich i co do których majątku nie jest wdrożone postępowanie upadłościowe.

Art. 17. Prawo jednego głosu na Walnem Zebraniu daje każde 25 akcji, jednakże nikt nie może mieć więcej niż 500 głosów.

Art. 18. Każdy akcjonarjusz, uprawniony do uczestniczenia w Walnem Zebraniu (art. 16) i do głosowania na niem (art. 17) może wykonać swoje prawo przez zastępcę, który musi być akcjonarjuszem, uprawnionym do udziału w Zebraniu, lecz nikt nie może mieć więcej niż 2 pełnomocnictwa i posiadać więcej niż 500 głosów razem z własnemi.

Art. 19. Pełnomocnictwa do uczestniczenia w Walnem Zebraniu winny być przedstawione Centrali Banku w Warszawie najpóźniej na 3 dni przed terminem Zebrania dla wpisania na listę upoważnionych do głosowania i przygotowania kart wstępu z oznaczeniem ilości głosów.

Akcjonarjusze otrzymują karty wstępu na podstawie zapisów w księdze akcjonarjuszów. Wydawanie kart wstępu rozpoczyna się na dwa tygodnie przed terminem Zebrania i przerywa się na 3 dni przed Zebraniem.

Art. 20. Pełnomocnikiem Skarbu Państwa jako akcjonarjusza Banku na Walnem Zebraniu jest osoba wskazana piśmiennie przez Ministra Skarbu przed rozpoczęciem Zebrania.

Art. 21. Uchwały Walnego Zebrania są prawomocne, gdy biorą w niem udział akcjonarjusze, reprezentujący conajmniej $^1/_4$ część kapitału zakładowego, jednakże do rozstrzygania spraw dotyczących powiększenia kapitału zakładowego, zmian w statucie, a także likwidacji Banku potrzebna jest obecność reprezentantów conajmniej połowy kapitału zakładowego. W razie braku kompletu ma być w przeciągu 14 dni zwołane powtórne Walne Zebranie. którego uchwały są prawomocne bez względu na ilość obecnych. Na powtórnem Zebraniu mogą być rozpatrywane tylko sprawy, umieszczone na porządku obrad Zebrana, które do skutku nie doszło.

Art. 22. Na Walnem Zebraniu przewodniczy Prezes Banku, a w razie jego nieobecności jego zastępca. Protokół Zebrania prowadzi sekretarz powołany przez przewodniczącego.

Art. 23. Uchwały Walnego Zebrania zapadają prostą większością głosów z wyjątkiem uchwał w sprawach, dotyczących zmiany statutu i likwidacji Banku, które wymagają większości $^2/_3$ obecnych głosów oraz wyborów, przy których za wybranych należy uważać tych, którzy otrzymali więcej niż połowę obecnych głosów. Przy wyborach w razie potrzeby zarządza się

głosowanie ściślejsze. W razie równowagi głosów w tym wypadku rozstrzyga losowanie.

Przy wyborach do Komisji Rewizyjnej akcjonarjusze rozporządzający 1/4 częścią głosów na Walnem Zebraniu, mają prawo wyboru jednego członka i jego zastępcy, lecz wówczas nie uczestniczą w wyborach pozostałych członków i ich zastępców.

B. Rada Banku.

Art. 24. Rada Banku nadaje ogólny kierunek działalności Banku, nadzoruje czynności organów wykonawczych Banku i jest uprawniona do rozstrzygania wszystkich spraw, które nie są zastrzeżone na rzecz Walnego Zebrania.

W szczególności do obowiązków Rady należy:

a) wybór Naczelnego Dyrektora oraz innych członków Dyrekcji i przedstawienie ich do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu;

b) wydawanie przepisów o prawach i obowiązkach Dyrekcji oraz wyznaczanie norm jej wynagrodzenia;

c) mianowanie członków Komitetów Dyskontowych;

d) zatwierdzenie budżetu wydatków Banku, zestawionego przez Dyrekcję;

e) ustalanie wysokości stopy dyskontowej oraz stawek procentowych i prowizyjnych Banku;

f) decydowanie o nabywaniu i pozbywaniu nieruchomości (art. 56 i art. 57);

g) składanie sprawozdań rocznych Walnemu Zebraniu do zatwierdzenia.

Art. 25. Rada Banku składa się z Prezesa Banku i Wiceprezesa Banku, mianowanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej, oraz 12 członków Rady, wybieranych przez Walne Zebranie, które wybiera również trzech zastępców. W razie ustąpienia członka Rady przed terminem, albo z powodu sprzeciwu Ministra Skarbu (art. 26), wchodzi ten zastępca, który otrzymał najwięcej głosów; przy równej liczbie głosów wchodzi starszy wiekiem. Zastępca sprawuje czynności członka aż do najbliższego zwyczajnego Walnego Zebrania.

Art. 26. Członkowie Rady z wyboru wybierani są na trzy lata.

Ministrowi Skarbu w ciągu 3 dni po dokonaniu wyborów przysługuje prawo założenia sprzeciwu, przeciwko wyborowi któregokolwiek z członków Rady, lub zastępców.

Corocznie ustępuje 4 członków Rady i 1 zastępca według starszeństwa wyboru, a w ciągu pierwszych dwóch lat przez losowanie. Ustępujący członkowie Rady mogą być wybrani ponownie.

Art. 27. Każdy członek Rady z wyboru winien przez czas pełnienia swych czynności posiadać w depozycie Banku conajmniej 100 akcji, zapisanych na jego własne nazwisko lub jeśli jest reprezentantem osoby prawnej, — na nazwisko tej osoby.

Art. 28. Członkowie Rady otrzymują wynagrodzenie za udział w posiedzeniach, w wysokości ustalonej przez Walne Zebranie.

Art. 29. Członkami Rady nie mogą być posłowie i senatorowie ani urzędnicy państwowi i wojskowi w służbie czynnej. Członkowie Rady muszą odpowiadać warunkom wymiennionym w punktach b) i c) artykułu 16.

Członek Rady, który stracił prawo uczestniczenia w Walnem Zebraniu lub warunki wybieralności do Rady, przestaje być członkiem Rady.

Art. 30. Radę zwołuje Prezes Banku przynajmniej raz na miesiąc, drogą piśmiennych lub telegraficznych zawiadomień.

Na żądanie czterech członków Rady, Rada winna być zwołana w przeciągu tygodnia.

Art. 31. Na posiedzeniach Rady przewodniczący Prezes Banku.

Posiedzenie jest zdolne do uchwał, o ile jest obecnych 7 członków, oraz Prezes Banku lub jego zastępca.

Art. 32. Uchwały Rady zapadają prostą większością głosów, z wyjątkiem wypadków, w których wymagana jest większość kwalifikowana (art. 65). W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 33. Protokół posiedzeń Rady prowadzi osoba wyznaczona przez Prezesa.

Każdy z członków Rady może zaznaczyć w protokóle swoje odrębne zdanie.

Art. 34. Rada Banku ustala iloma i czyimi podpisami mają być opatrzone zobowiązania, listy i wszelkie dokumenty wystawione przez Bank i ogłasza o tem w Monitorze Polskim.

C. Prezes Banku.

Art. 35. Prezesa Banku mianuje Prezydent Rzeczypospoltej na wniosek Rady Ministrów na okres pięciu lat. Po upływie tego terminu Prezes może być mianowany ponownie.

Prezes nie może być jednocześnie posłem lub senatorem, ani też nie może sprawować żadnego płatnego państwowego, komunalnego lub prywatnego urzędu, ani należeć do organów kierowniczych lub nadzorczych jakiegokolwiek przedsiębiorstwa, ani też być jego wspólnikiem firmowym lub komandytowym i musi odpowiadać warunkom wymienionym w punktach b) i c) artykułu 16.

Art. 36. Prezes otrzymuje stałe uposażenie z funduszów Banku ustalone przez Ministra Skarbu na wniosek Rady Banku, za udział w posiedzeniach Rady nie otrzymuje osobnego wynagrodzenia.

Art. 37. Prezes Banku może być usunięty przez Prezydenta Rzeczypospolitej, na wniosek Rady Ministrów, gdy nie wypełnia swych obowiązków lub nie jest zdolny do ich pełnienia lub utraci warunki określone artykułem 35. Wniosek Rady Ministrów winien być oparty na orzeczeniu Komisji, powołanej na żądanie Ministra Skarbu, składającej się z 1 członka, wyznaczonego przez Ministra Skarbu, jednego przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i jednego przez Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Art. 38. Prezes ma zwierzchni nadzór nad całą działalnością Banku, przewodniczący w Ra-

dzie Banku i czuwa nad wykonaniem jej uchwał. Podpisuje w imieniu Rady nominacje członków Dyrekcji oraz wyższych urzędników Banku, których mianowanie zastrzeże sobie Rada.

Prezesowi Rady przysługuje prawo zawieszenia uchwały Rady, która zdaniem jego wykracza przeciw ustawom, statutowi Banku, lub interesowi państwowemu w szczególności zadaniom wyrażonym w artykule 1. Zawieszoną uchwałę przedstawia Prezes Ministrowi Skarbu. O ile Minister Skarbu w terminie trzech dni potwierdzi sprzeciw Prezesa, zawieszona uchwała nie podlega wykonaniu.

Prezes może brać udział w posiedzeniach Dyrekcji z głosem doradczym. Jeśli jednak postanowienie Dyrekcji nie jest zdaniem Prezesa zgodne z podstawowemi zamierzeniami Banku, to może on wstrzymać wykonanie uchwały, aż do decyzji Rady.

Art. 39. Prezes składa Ministrowi Skarbu raz na miesiąc sprawozdanie z działalności Banku.

Dla utrzymania łączności z Bankiem przysługuje Ministrowi Skarbu prawo mianowania Komisarza Banku, który może brać udział w posiedzeniach Rady i Dyrekcji Banku z głosem doradczym oraz ma prawo żądania od władz Banku wszelkich wyjaśnień.

Art. 40. Wiceprezesa Banku mianuje na wniosek Rady Ministrów Prezydent Rzeczypospolitej na okres pięciu lat.

Wiceprezes musi odpowiadać wymogom określonym w ustępie drugim artykułu 35.

Wiceprezes zastępuje Prezesa Banku w razie jego nieobecności. Prezes może mu przekazywać część swoich czynności.

Wiceprezes otrzymuje stałe uposażenie z funduszów Banku ustalane przez Ministra Skarbu na wniosek Rady Banku; za udział w posiedzeniach Rady nie otrzymuje osobnego wynagrodzenia.

Wiceprezes może być ponownie mianowany, przed upływem lat pięciu może być usunięty jedynie w trybie przewidzianym w artykule 37.

Art. 41. Przed objęciem urzędowania Prezes i Wiceprezes Banku składają na ręce Prezydenta Rzeczypospolitej uroczyste ślubowanie, że będą sprawowali swoje obowiązki zgodnie z zadaniami i statutem Banku, oraz wszelkiemi siłami dążyli do wypełnienia przez Bank jego zadań publicznych.

Takie same ślubowanie składają członkowie Rady na ręce Prezesa Banku.

D. Dyrekcja.

Art. 42. Dyrekcja Banku, będąca jego organem wykonawczym i administracyjnym, składa się z Naczelnego Dyrektora i Dyrektorów w liczbie oznaczonej przez Radę i zatwierdzonych przez Ministra Skarbu. Członkowie Dyrekcji nie mogą być posłami i senatorami, i nie mogą zajmować żadnych płatnych stanowisk poza Bankiem.

W czasie nieobecności Naczelnego Dyrektora zastępuje go jeden z Dyrektorów wyznaczony przez Radę.

Uposażenie Naczelnego Dyrektora i Dyrektorów jest stałe i nie może być uzależnione ani od zysków, ani od obrotów Banku. Wysokość wynagrodzenia oznacza Rada Banku.

Art. 43. Naczelny Dyrektor lub jego zastępca bierze udział w obradach Rady bez prawa głosowania i przedstawia jej wszelkie wnioski Dyrekcji.

Art. 44. Posiedzenie Dyrekcji zwołuje Naczelny Dyrektor lub jego zastępca w miarę potrzeby, zawiadamiając o tem Prezesa Banku. Uchwały Dyrekcji winny być krótko zaprotokułowane i w odpisie przesyłane Prezesowi Banku. Uchwały Dyrekcji zapadają prostą większością głosów.

E. Komisja Rewizyjna.

Art. 45. Walne Zebranie wybiera z pośród siebie 5 członków Komisji Rewizyjnej i 3 zastępców (art. 23). Komisja Rewizyjna rozpatruje w pierwszym kwartale każdego roku bilans Banku i składa sprawozdanie Walnemu Zebraniu. Niezależnie od tego Komisja Rewizyjna może dokonywać w każdym czasie rewizji poszczególnych czynności Banku po uprzedniem porozumieniu się z Prezesem Banku, który może również zażądać dokonania rewizji.

Komisja ma prawo żądać od Dyrekcji i od Rady Banku wszelkich wyjaśnień i okazania potrzebnych ksiąg i dowodów Banku.

Komisja Rewizyjna wybiera przewodniczącego ze swego grona i uchwala swoje wnioski większością głosów. Do prawomocności uchwał potrzebna jest obecność conajmniej 3 członków.

W razie ustąpienia członka Komisji Rewizyjnej wchodzi zastępca, który otrzymał największą ilość głosów. Zastęcy mogą być również powołani do czynności rewizyjnych w razie nieobecności członka Komisji.

Członkowie Komisji Rewizyjnej otrzymują wynagrodzenie w wysokości oznaczonej przez Walne Zebranie.

IV. Przywileje emisji biletów Banku.

Art. 46. Bank posiada do 31 grudnia 1944 r. wyłączny przywilej wypuszczania biletów bankowych, będących prawnym środkiem płatniczym i posiadających nieograniczoną moc umarzania zobowiązań przez zapłatę, wyjąwszy wypadki, w których na mocy wyraźnego postanowienia ustawy lub umowy zapłata ma nastąpić w monetach złotych.

Przywilej ten może być przedłużony na mocy osobnej ustawy.

Art. 47. Bank bedzie miał obowiązek wymiany wypuszczonych biletów bankowych na każde żądanie i w nieograniczonych ilościach na monety złote.

Moment rozpoczęcia przez Centralę Banku w Warszawie obowiązkowej wymiany biletów na złoto według ustawy monetarnej zostanie oznaczony rozporządzeniem Rady Ministrów

wydanem na wniosek Ministra Skarbu opierający się na uchwale Rady Banku.

Art. 48. Bilety bankowe mogą być wypuszczane w odcinkach, których wysokość ustali Rada Banku za zgodą Ministra Skarbu. Każdorazowo przed wypuszczaniem nowych odcinków musi być w Monitorze Polskim ogłoszony dokładny ich opis.

Art. 49. Wycofania z obiegu poszczególnych odcinków lub też wszystkich kategorji biletów bankowych ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Radą Banku. Terminy wymiany, po których upływie wycofane bilety zostają umorzone, ogłaszane będą w Monitorze Polskim i nie mogą być krótsze niż sześć miesięcy od dnia ich ogłoszenia.

Równowartość nieprzedstawionych w terminie do wymiany biletów przelewa się na dobro rachunku Skarbu Państwa.

Art. 50. Podrabianie biletów Banku podlega karom ustanowionym, na obszarze mocy obowiązującej rosyjskiego kodeksu karnego z r. 1903 za podrabianie banknotów państwowych polskich — na obszarze mocy obowiązującej austr. kodeksu karnego z r. 1852 za podrabianie publicznych papierów kredytowych — a na obszarze mocy obowiązującej niem. kodeksu karnego z r. 1877, za podrabianie krajowych pieniedzy papierowych.

Odpowiednie postanowienia powyższych ustaw karnych mają zastosowanie jeśli chodzi o usiłowanie podrabiania biletów Banku oraz o puszczanie względnie usiłowanie puszczenia w obieg tych podrobionych biletów Banku.

Art. 51. Obieg biletów bankowych winien być pokryty conajmniej w 30%:

a) zapasem złota w monetach i sztabach,

b) zapasem walut czyli pieniedzy zagranicznych, niepodlegających znaczniejszym wahaniom kursowym,

c) zapasem dewiz czyli weksli, czeków oraz pozostałości rachunkowych w wyżej wskazanych walutach, płatnych w instytucjach bankowych o niewątpliwej zdolności płatniczej.

Przy obliczaniu pozycji b) i c), według istotnej wartości w złocie, potrąca się zobowiązania Banku w zagranicznych walutach.

Rada Banku oznacza, które waluty i dewizy mogą służyć jako wyżej przewidziane pokrycie obiegu banknotów.

Z chwilą rozpoczęcia wymiany biletów Banku na złoto, te tylko waluty i dewizy mogą być uważane za pokrycie w rozumieniu niniejszego artykułu, które każdej chwili będą mogły być faktycznie wymienione zagranicą na złoto.

Art. 52. Bilety bankowe znajdujące się w obiegu, które nie są pokryte wartościami wskazanemi w art. 51 muszą być w całości pokryte:

a) wekslami i innemi wartościami wskazanemi w punkcie a) art. 55,

b) zapasem srebra według jego wartości w złocie,

c) zapasem polskich monet srebrnych i bilonem, który to zapas nie może jednak przekraczać 5% ogólnej sumy emisji biletów bankowych,

d) zobowiązaniem Skarbu Państwa z bezprocentowego kredytu, udzielonego na czas trwania przywileju, do sumy nie wyższej nad 50 miljonów złotych z tytułu nadanego Bankowi przywileju emisyjnego.

Art. 53. Znajdujące się w obiegu bilety podlegają opodatkowaniu na rzecz Skarbu w zależności od stosunku sumy emisji do wysokości złotego pokrycia (złoto, waluty, dewizy) obliczanego co 10 dni: jeżeli stosunek ten przekracza 50%, to podatek emisyjny wynosi za dekadę $^1/_{72}$% sumy emisji, przy stosunku 40% do 50%, podatek wynosi $^1/_{54}$% sumy emisji, przy stosunku mniejszym od 40% podatek wynosi $^1/_{36}$% sumy emisji.

Art. 54. Bank wymienia na każde żądanie złoto na bilety bankowe według ustawowego stosunku z potrąceniem kosztów bicia, badania technicznego i innych opłat, w wysokości pobieranej za te czynności przez Rząd.

V. Czynności bankowe.

Art. 55. Do zakresu działania Banku poza czynnościami emisyjnemi (art. art. 46—54) należy:

a) dyskonto weksli, warrantów, papierów wylosowanych i kuponów (art. 58—62),

b) udzielanie pożyczek, zabezpieczonych wartościami wyszczególnionemi w art. 63,

c) kupno i sprzedaż złota i srebra;

d) kupno i sprzedaż walut obcych oraz dewiz, utrzymywanie zagranicą rachunków, oraz korzystanie z kredytów potrzebnych do wykonywania tych czynności.

e) przyjmowanie wkładów (art. 69) i otwieranie rachunków przekazowych (żyrowych),

f) sprzedaż przekazów i wypłat na własne oddziały,

g) inkasowanie weksli i innych dowodów,

h) przyjmowanie depozytów na przechowanie i do administracji (art. 71 — 72),

i) załatwianie wszelkich zleceń komisowych z dziedziny bankowej.

Art. 56. Bank nie może nabywać na swój własny rachunek akcji i udziałów, z wyjątkiem akcji lub udziałów przedsiębiorstw, przygotowujących bilety bankowe i inne papiery dla Banku. Bank nie może nabywać na własność poza wypadkami, przewidzianemi w art. 57 nieruchomości, o ile nie są potrzebne na pomieszczenie Banku i jego pracowników.

Bank nie może kupować na własny rachunek ani udzielać pożyczek na zastaw własnych akcji.

Art. 57. Bank może nabywać na własność nieruchomości i przyjmować wierzytelności hipoteczne i inne prawa rzeczowe w drodze cesji, licytacji lub egzekucji tylko na pokrycie i zabezpieczenie swoich należności wątpliwych, lub niezapłaconych w terminie. Bank obowiązany jest pozbyć się tych praw najpóźniej w przeciągu roku od daty nabycia. Przedłużenie terminu może nastąpić jedynie za zgodą Prezesa Banku.

Art. 58. Bank dyskontuje weksle przekazowe (ciągnione) i własne (proste) powstałe z do-

konanych obrotów gospodarczych. Weksle te mają być w chwili przyjęcia płatne najdalej w ciągu trzech miesięcy w miejscowościach, w których Bank ma swój oddział lub zastępstwo, przyczem winny być opatrzone z zasady trzema, a wyjątkowo tylko dwoma podpisami osób całkowicie zasługujących na zaufanie. Bank nie jest obowiązany do wyjawiania powodów nieprzyjęcia weksla do dyskonta.

Art. 59. Dyskonto weksli odbywa się w całem Państwie według jednolitej stopy dyskontowej, ustalanej i ogłaszanej w Monitorze Polskim przez Radę Banku.

Art. 60. Bank może dyskontować papiery wartościowe państwowe, komunalne i hipoteczne i kupony od nich, płatne najdalej w ciągu trzech miesięcy od dnia zdyskontowania.

Warranty (świadectwa zastawowe) przedstawione do dyskonta, muszą być płatne również najdalej w ciągu trzech miesięcy i posiadać conajmniej dwa podpisy osób lub firm, całkowicie zasługujących na zaufanie.

Art. 61. Dla oceny weksli i innych wartości powołuje się Komitety Dyskontowe.

Komitety Dyskontowe rozstrzygają większością głosów o przyjęciu weksli i innych wartości w granicach kredytów przyznanych poszczególnym podawcom.

Przewodniczącymi Komitetu Dyskontowego są kierownicy oddziałów Banku. Przewodniczący mogą odmówić przyjęcia weksli lub innych wartości zaaprobowanych przez większość Komitetu, jednak na żądanie Komitetu przekazują te sprawy do rozstrzygnięcia Dyrekcji Banku.

Art. 62. Członków Komitetów Dyskontowych powołuje Rada Banku z pośród osób, posiadających znajomość stosunków rolniczych, przemysłowych i handlowych danego okręgu, przyczem zasięga opinji zrzeszeń gospodarczych. Rada dba o to, by różne gałęzie wytwórczości zarówno z uwagi na jej rodzaj, jak i na wielkość przedsiebiorstw były reprezentowane w Komitetach Dyskontowych.

Członkowie Komitetów są powoływani na 3 lata, przyczem po upływie tego terminu mogą być mianowani ponownie.

Obowiązki swe pełnią bezpłatnie.

Członkowie Komitetów obowiązani są postępować z największą bezstronnością i sumiennością i zachować najściślejszą dyskrecję o naradach Komitetu. Żaden członek Komitetu nie może wydawać opinji, głosować lub wpływać na innych członków Komitetu w sprawie przyjęcia weksli i innych wartości podpisanych przez firmę, w której interesach uczestniczą w jakikolwiek sposób. Członkowie Komitetu składają przed objęciem swych funkcji na ręce Prezesa Banku lub osoby przez niego upoważnionej uroczyste ślubowanie, którego rotę ustala Rada Banku.

Krewni pierwszego stopnia, wspólnicy i pracownicy przedsiębiorstw członków Rady Banku i Komitetów Dyskontowych nie mogą być powoływani do tych Komitetów.

Art. 63. Bank udziela pożyczek i otwiera kredyty na przeciąg czasu niedłużej niż 3 miesiące, zabezpieczone zastawem:

a) złota i srebra,

b) papierów wartościowych o stałem oprocentowaniu, notowanych na giełdach polskich,

c) weksli, płatnych w kraju lub zagranicą w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy, w walucie polskiej lub zagranicznej, o ile poza tem odpowiadają warunkom wymienionym w art. 58;

d) walut i dewiz, odpowiadających warunkom art. 51 punktu b) i c).

Art. 64. Zastaw odbywa się przez oddanie przdmiotu zastawu Bankowi przy deklaracji, wyrażającej zgodę właściciela na sprzedaż oddanego przedmiotu przez Bank w drodze publicznej licytacji lub na giełdzie, o ile w 10 dni po ustalonym terminie pożyczka nie zostanie spłacona.

Art 65. Stopa procentowa od pożyczek, zabezpieczonych zastawem, winna być conajmniej o 1% wyższa od stopy dyskontowej, obowiązującej w okresie, za który procent jest pobierany.

Rada Banku ustala pozostałe warunki i normy tych pożyczek, w szczególności zaś oznacza, jakie papiery wartościowe i w jakim procencie swojej wartości mogą być przyjmowane do zastawu. Dotyczące uchwały wymagają zgody Prezesa i conajmniej $^2/_3$ członków Rady obecnych na posiedzeniach.

Art. 66. Dłużnik może każdej chwili spłacić swój dług, nie może jednak w razie przedterminowej spłaty długu żądać zwrotu zapłaconych odsetek i innych kosztów.

Art. 67. Jeżeli pożyczka, zabezpieczona zastawem, w terminie nie została spłacona, wówczas służy Bankowi prawo sprzedaży zastawu na rachunek dłużnika bez odwoływania się do sądu i bez stawiania dłużnika w zwłoce. Bank władny jest albo dokonać sprzedaży na giełdzie, albo też zarządzić przetarg publiczny za pośrednictwem notarjusza. Bank nie ma obowiązku zawiadamiania dłużnika o zamierzonej sprzedaży zastawów. Przewyżka pozostała po potrąceniu przypadającej Bankowi należności oraz kosztów, związanych ze sprzedażą zastawów, stanowi własność dłużnika.

Bank ma prawo zwrócić się bezpośrednio do dłużnika z żądaniem zwrotu długu, niespłaconego w terminie, niezależnie od tego, czy skorzystał z praw, ciążących na zastawionym przedmiocie.

Art. 68. Przyjęte na zabezpieczenie należności Banku zastawy nie podlegają ani zapowiedzeniu, ani zajęciu w poszukiwaniu jakichkolwiek należności prywatnych, skarbowych czy innych, a w razie upadłości dłużnika nie mogą być przekazane do masy upadłościowej przed całkowitem zaspokojeniem przypadających Bankowi należności z tytułu udzielonej na ich zastaw pożyczki w kapitale, procentach i kosztach. Skutkiem tego sprzedaż zastawu na pokrycie należności Banku, zarządzona na mocy art. 67, nie może być wstrzymana przez żadne czynności prawne.

Art. 69. Bank może przyjmować za zwykłem potwierdzeniem pieniądze i banknoty krajowe lub zagraniczne bez oprocentowania na ra-

chunki bieżące do zwrotu na każde żądanie, albo z oznaczeniem terminu zwrotu.

Za zgodą Ministra Skarbu, Bank może również przyjmować wkłady procentowe.

Bank może bez podania powodów odmówić otwarcia rachunku i przyjęcia wkładu, jak również otwarty rachunek zamknąć.

Art. 70. Bank jest obowiązany na żądanie Ministra Skarbu przyjmować bezpłatnie wpłaty na rachunek Skarbu Państwa i dokonywać bezpłatnie wszelkich wypłat z tego rachunku, ponadto zaś może załatwiać komisowo wszelkie operacje na rachunek Skarbu Państwa, o ile z tych operacji nie wynika saldo obciążające Skarb Państwa.

Art. 71. Bank przyjmuje na przechowanie złoto i srebro, gotówkę, dowody nieopieczętowane, a papiery wartościowe na przechowanie i do administracji. Władze i sądy powołane do przyjmowania depozytów, mogą zezwalać na złożenie papierów wartościowych do depozytu Banku i takie złożenie zastępuje złożenie do depozytu sądu lub władzy, która zezwolenia tego udzieliła, pod warunkiem zachowania przez składającego zastrzeżeń, w zezwoleniu poczynionych.

Złożenie papierów wartościowych do depozytu Banku odnosi się również do funduszów o charakterze pupilarnym i zastępuje zastrzeżenie (winkulację) przy następującym trybie postępowania: wydaje się dowód depozytowy, na którym wymienia się zdeponowane papiery wartościowe oraz ich właściciela: zamiast arkusza odsetkowego wydaje się dowód na odbieranie kuponów ze wskazaniem osoby upoważnionej do ich odbierania: na tym dowodzie odnotowuje się każdorazowo wydanie kuponów.

Art. 72. Wystawione przez Bank kwity depozytowe są przenośne w drodze cesji, o ile inny tryb postępowania nie był ustalony przy złożeniu depozytu. Bank może zażądać sądowego lub notarialnego uwierzytelnienia cesji.

Art. 73. Przy czynnościach bankowych Bank kieruje się postanowieniami niniejszego statutu, a w braku ich stosuje przepisy prawa obowiązującego.

Zakres oraz sposoby dokonywania czynności bankowych statutem dozwolonych ustala Rada Banku.

VI. Sprawozdanie, bilans i rozdział zysków.

Art. 74. Rok kalendarzowy jest rokiem operacyjnym Banku. Pierwsze sprawozdanie bilansowe sporządza się za czas od chwili rozpoczęcia działalności Banku, aż do 31 grudnia danego roku. O ile Bank rozpocznie swoją działalność po 1 sierpnia, wówczas może być przedstawione jedno sprawozdanie bilansowe za pierwsze miesiące działalności i cały następny rok kalendarzowy.

Papiery wartościowe, będące w posiadaniu Banku, wstawia się do bilansu według ich kursu giełdowego z dnia 31 grudnia, a w razie gdyby w tym dniu nie było notowań — według kursu dni poprzednich. O ile jednak kurs giełdowy jest wyższy od ceny nabycia papierów, za podstawę przyjmuje się kurs nabycia.

Z kosztów handlowych tylko wydatki na nowe banknoty mogą być rozkładane na większą ilość lat.

Art. 75. Z całego czystego rocznego zysku przeznacza się 10% na fundusz zapasowy aż do chwili, gdy fundusz ten dojdzie do 20% kapitału zakładowego; w następnych latach przeznacza się na ten cel 5% aż do chwili, gdy fundusz zapasowy dojdzie do połowy kapitału zakładowego.

Z reszty wydziela się przedewszystkiem akcjonarjuszom dywidendę nie wyższą niż 8%. Z pozostałej części zysków, o ile po potrąceniu na fundusz zapasowy zysk nie przekracza 12% kapitału zakładowego, przypada połowa akcjonarjuszom tytułem superdywidendy, a połowa Skarbowi Państwa.

O ile wreszcie zysk przekracza normy wyżej wskazane to z pozostałej nadwyżki przypada 1/3 na dalszą superdywidendę, a 2/3 na rzecz Skarbu Państwa.

O ile zyski roczne nie wystarczają na wydzielanie dywidendy w wysokości 4%, zaś fundusz zapasowy wynosi więcej niż 10% kapitału zakładowego, to można z niego uzupełnić dywidendę do 4%.

Art. 76. Fundusz zapasowy jest przeznaczony na pokrycie strat i odpisów niedających się pokryć z rocznych zysków, oraz na uzupełnienie dywidendy do 4% (art. 75).

Fundusz zapasowy może być lokowany tylko w papierach państwowych.

Art. 77. Akcje Banku i wypłacona od nich dywidenda i superdywidenda nie podlegają przez pierwsze 10 lat żadnym podatkom.

Art. 78. Bank winien ogłaszać w Monitorze Polskim:

a) bilans i roczne zamknięcie rachunków, zysków i strat najpóźniej na dwa tygodnie przed Walnem Zebraniem,

b) skrócony bilans za każdą dekadę najdalej w 7 dni po jej upływie.

Skrócony bilans musi zawierać następujące pozycje:

A. po stronie czynnej:

a) złoto,

b) waluty, dewizy inne należności zagraniczne według wartości ich w złocie służące jako pokrycie obiegu banknotów w myśl art. 51,

c) srebro i bilon (art. 52),

d) zdyskontowane weksle i inne wartości (art. 55a),

e) pożyczki, udzielane pod zastaw (art. 63),

f) papiery procentowe własne,

g) dług Skarbu Państwa (art. 52d),

h) inne aktywa.

B. po stronie biernej:

a) kapitał zakładowy,

b) fundusz zapasowy,

c) ilość banknotów w obiegu,

d) natychmiast płatne zobowiązania,

e) inne pasywa.

VII. Likwdacja Banku.

Art. 79. Bank Polski może się zlikwidować na mocy uchwały, powziętej większością $^{2}/_{3}$ głosów obecnych, na specjalnie w tym celu zwołanem Walnem Zebraniu, którego porządek obrad z wyszczególnieniem sprawy likwidacji Banku, został ogłoszony conajmniej na cztery tygodnie przedtem. Przez czas trwania przywileju emisyjnego uchwała o likwidacji wymaga zatwierdzenia przez władze ustawodawcze.

Art. 80. W razie wygaśnięcia przywileju lub wcześniejszego zlikwidowania Banku Skarb Państwa może na mocy osobnej ustawy przyjąć w całości albo częściowo Bank według sprawdzonej przez Ministra Skarbu bilansowej wartości

Art. 81. W razie przejęcia Banku przez Skarb ustaloną wartość Banku, wypłaca się akcjonarjuszom na ręce Rady Banku, która zastępuje ich interesy przy obrachunku i której uprawnienia gasną z chwilą dokonania tej wypłaty, o ile chodzi o sprawy wynikające z przejęcia Banku przez Skarb.

Art. 82. O ileby wygasł przywilej emisyjny Banku, a Rząd nie skorzystał z przysługującego mu prawa przejęcia, lub wyłączył szczególne agendy Banku z pod tego przejęcia, wówczas Walne Zebranie może uchwalić dalsze prowadzenie Banku z wykluczeniem czynności emisyjnych i wszystkich uprawnień i zobowiązań, związanych z przywilejem emisyjnym, oraz wszelkich innych szczególnych uprawnień Banku. Prawo do firmy Banku Polskiego przechodzi wówczas na Skarb Państwa, a Walne Zebranie dotychczasowych akcjonarjuszów winno uchwalić nowy statut, na którego zasadzie, Bank podlegać będzie tym samym normom prawnym, co inne banki akcyjne. Rząd nie może odmówić zatwierdzenia Statutu Banku, o ile statut ten odpowiadać będzie ogólnym warunkom.

Art. 83. Uchwała o dalszem prowadzeniu Banku jako zwyczajnego banku akcyjnego wymaga większości $^{2}/_{3}$ głosów Walnego Zebrania.

Art. 84. O ile nie nastąpi przejęcie Banku przez Skarb, likwidacja jego odbywa się według zasad prawnych stosowanych wogóle do likwidacji spółek akcyjnych.

VII. Szczególne uprawnienia Banku.

Art. 85. Majątek i dochód Banku jest wolny od wszelkich podatków, z wyjątkiem podatku od nieruchomości i podatku gruntowego.

Art. 86. Księgi Banku oraz wszelkie dowody wystawiane przez Bank i jego organa są wolne od opłat stemplowych.

Art. 87. Księgi Banku i odpisy z nich we właściwy sposób wystawione mają moc dowodową dokumentów publicznych, a dowody zobowiązania z wyciągami ksiąg Banku, mają moc tytułów egzekucyjnych i hipotecznych.

Art. 88. Bank Polski jest zwolniony od rejestracji sądowej.

Art. 89. Skargi przeciw Bankowi można wnosić tylko przed właściwym Sądem w Warszawie.

Art. 90. Wszelkie spory między Rządem a Bankiem wynikające z zastosowania przepisów niniejszego Statutu oraz udzielonego nim przywileju rozstrzyga ostatecznie Komisja Rozjemcza z wyłączeniem wszelkich dalszych kroków prawnych.

Komisja Rozjemcza składa się z Prezesa Sądu Najwyższego jako przewodniczącego i 4 członków, z tych dwóch mianowanych przez Prezesa Rady Ministrów, a dwóch przez Radę Banku.

Komisja Rozjemcza wydaje orzeczenie zwykłą większością głosów po uprzedniem wysłuchaniu przedstawicieli Rządu i Rady Banku. W razie jednakowej ilości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Komisja Rozjemcza nie jest związana w swem postępowaniu żadnemi przepisami, obowiązana jest jednak orzeczenie swoje uzasadnić.

IX. Postanowienia przejściowe.

Art. 91. Powołanie Komitetu Organizacyjnego, mającego za zadanie przygotować i przeprowadzić zapisy na akcje, określić warunki tych zpisów oraz sposób i warunki przydziału akcji między subskrybentów i wogóle przeprowadzić czynności niezbędne do zwołania Zebrania założycielskiego, powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 92. Bank Polski może rozpocząć swą działalność dopiero po złożeniu w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej całego kapitału akcyjnego i po ukonstytuowaniu sie na Zebraniu założycielskiem zwołanem przez Ministra Skarbu.

O ile w ciągu dwóch miesięcy od rozpoczęcia subskrypcji Komitet Organizacyjny nie zbierze zapisów na 600.000 akcji, Prezydent Rzeczypospolitej na zasadzie uchwały Rady Ministrów może wprowadzić do niniejszego Statutu zmiany, które zapewnią Rządowi we władzach Banku wpływ odpowiadający przejętemu przez Skarb Państwa kapitałowi akcyjnemu.

Art. 93. Do ważności Zebrania założycielskiego niezbędna jest obecność akcjonarjuszów, reprezentujących conajmniej $^{1}/_{10}$ część kapitału zakładowego. W razie przybycia niedostatecznej liczby osób, zwołane będzie Zebranie ponowne, ważne bez względu na ilość obecnych. Ogłoszenie o tem zebraniu ma być zamieszczone w Monitorze Polskim conajmniej na tydzień przed terminem.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 25.I 1924 r. Nr. 8, poz. 75).

155.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 29 stycznia 1924 r.

o wstrzymaniu losowania zapisów dłużnych emitowanych przez instytucje kredytowe.

Na mocy punktu 10 art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1924 r. zarządza co następuje:

§ 1. Wstrzymuje się wykonywanie spłat w trybie wylosowania, wszelkich zobowiązań zaciągniętych przez osoby prawne uprzywilejowane do ich emitowania w drodze wydawania listów zastawnych, obligacji, obligacji pierwszeństwa lub innych zapisów dłużnych bez oznaczonego terminu płatności.

Przeprowadzenie losowania zapisów dłużnych dla oznaczenia terminu ich spłaty wbrew niniejszemu postanowieniu, pozbawione jest wszelkich skutków prawnych.

§ 2. Uchyla się obowiązek przyjmowania w terminach umownych przez osoby prawne w § 1 określone rat umarzających pożyczki na zasadzie których emitowano zapisy dłużne, spłacanych gotówką.

Określenie terminu spłaty tych rat i sposobu spłaty zastrzega się osobnemu rozporządzeniu.

§ 3. Niniejsze postanowienia nie mają zastosowania do zapisów dłużnych wydanych w złotych, walutach obcych i w zbożu od dnia 11 listopada 1918 r.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza sę Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 30.I 1924 r. Nr. 11, poz. 95).

Przepisy o instytucjach bankowych.

156.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 stycznia 1924 r.

w przedmiocie zatwierdzenia niektórych zmian statutu Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego i Banku Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rzadu oraz o dalszym uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 511) zarządza się co następuje:

§ 1. Zatwierdza się uchwalone na Sejmiku Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w dniu 6 grudnia 1923 r. zmiany statutowe a mianowicie:

1) III. dodatek do statutu Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego z dnia 8 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 519) i do II dodatku z dn. 22 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 254) następującej treści:

§ 7 liczba 2 II. dodatku do statutu Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego z dnia 30 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 645) uzupełnia się jak następuje:

„Na czas od dnia 1 stycznia 1924 r. zawiesza się aż do odwołania wszelkie dobrowolne wypowiedzenia i spłaty pożyczek Ziemstwa ze strony dłużnika“.

2) II. dodatek do statutu Banku Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego z dnia 8 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 519) i do I. dodatku z dnia 30 lipca 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 645) następującej treści:

§ 11 zmienia się o tyle, że Rada Nadzorcza Banku ma się składać z 20 osób, zamiast (jak dotąd) z 15 osób.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 6 grudnia 1923 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 23.I 1924 r. Nr. 7 poz. 66).

Przepisy karne.

157.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1924 r.

w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych określonych w przepisach karnych, karnoadministracyjnych i niektórych skarbowych, oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych, tudzież w przedmiocie zastosowania złotego (franka złotego) do obliczania niektórych z tych kwot.

Na zasadzie art. 4 i 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 704), art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 721), art. 5 i 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 722), tudzież art. 5, 6, 7, 8, 9 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 64) zarządza się co następuje:

§ 1. Kwoty pieniężne ustalone ustawami z dnia 11 serpnpia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90,

poz. 704, Nr. 92, poz. 721 i Nr. 92, poz. 722) oraz rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 858) i z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1121) zmienia się w sposób wskazany w następujących paragrafach, przyjmując zarazem za podstawę obliczenia złoty równy frankowi złotemu dla tych kwot pieniężnych, do których mają zastosowanie art. 1 i 9 cz. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz 1044) i art. 1 cz. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 64).

I.

Zmiany stawek pieniężnych w przepisach ogłoszonych przed 1 stycznia 1920 r.

A. Postanowienia dla b. dzielnicy rosyjskiej.

§ 2. Art. 70 ustawy z dnia 25 lutego 1921 r. w przedmiocie zmian w ustawodawstwie karnem obowiązującem w b. zaborze rosyjskim (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 169) otrzymuje brzmienie następujące:

„Grzywny, kary pieniężne i należytości przewidziane w kodeksie karnym i w ustawach karnych szczególnych, tudzież w ustawie postępowania karnego, określać należy w wyrokach i decyzjach w markach polskich, w złotych zaś wówczas, jeśli wedle postanowień niniejszego artykułu lub wedle innych przepisów w złotych lub frankach złotych są oznaczone lub mają być obliczone.

W ustawach tych ogłoszonych przed 1 stycznia 1920 r.:

1) podwyższa się dwieście pięćdziesiąt tysięcy razy kwoty, od których jest zawisła kwalifikacja przestępstwa;

2) wysokość kaucj kasacyjnych oznacza się jednolicie na 50 złotych;

3) grzywny i kary pieniężne oznaczone w ustawie w określonej liczbowo kwocie pieniężnej, tudzież najniższą i najwyższą granicę kwot pieniężnych wymienionych w art. 59 k. k. oznacza się w ten sposób, że kwoty określone w rublach zastępuje się podwójną liczbą złotych, określone zaś w markach lub złotych polskich taką samą liczbą złotych;

4) należytości przewidziane w ustawie postępowania karnego oznacza się jak następuje: w art. 199 na pół złotego, w art. 985 na jeden złoty“.

Grzywny i kary pieniężne, które wymierza się wedle wartości przedmiotu, lub wysokości szkody, lub wysokości nieprawnej korzyści (zysku), albo wedle ich wielokrotności, należy obliczać na podstawie wartości przedmiotu, lub wysokości szkody, lub wysokości nieprawnej korzyści (zysku) przerachowanych na złote (§ 27).

§ 3. Wymienioną w art. 71 ustawy z dnia 25 lutego 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 169) kwotę pieniężną ustala się na „250.000.000 mk“.

§ 4. W § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1921 r. w przedmiocie przepisów karno-sądowych na ziemiach przynależnych do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 37, poz. 223) w miejsce kwoty dotychczasowej wstępuje kwota „200 złotych“.

§ 5. W art. 180[a] u. p. k. w miejsce kwoty dotychczasowej wstępuje kwota „50 złotych“.

§ 6. Postanowienia § 2 części 3 ust. 1 i 3 i część ostatnia stosuje sę odpowiednio do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych (§§ 23, 24).

To samo stosuje się do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

B. Postanowienia dla b. dzielnicy austrjackiej.

§ 7. Powszechną ustawe karną, obowiązującą w b. dzielnicy austrjackiej z dnia 27 maja 1852 r. zmienia się jak następuje:

a) w §§ 85a, 173, 183, 200 w miejsce kwoty sto miljonów marek wstępuje kwota „dwieście miljonów marek“;

b) w §§ 174.II, 175.II, 176.II, 181 w miejsce kwoty dwadzieścia pięć miljonów marek wstępuje kwota „pięćdziesiat miljonów marek“;

c) w §§ 100, 179, 184, 203 w miejsce kwoty jednego miljarda marek wstepuje kwota „dwu miljardów marek“ (2.000.000.000 mk.);

d) w § 182 w miejsce kwoty piećset miljonów marek wstępuje kwota, jednego miljarda marek“.

e) w § 186b w miejsce kwoty sto miljonów marek wstepuje kwota „dwieście miljonów marek“: a w § 186c w miejsce kwoty dwadzieścia pięć miljonów marek kwota „pięćdziesiąt miljonów marek“;

f) w § 221 w miejsce kwoty sto miljonów marek wstepuje kwota „dwieście złotych“;

g) w § 522 w miejsce kwoty od dziesięciu miljonów, do dwu miljardów marek wstepują kwoty „od dwudziestu do pieciu tysięcy złotych“;

h) w § 532 w miejscu kwoty pięćdziesiąt miljonów, względnie dwieście miljonów marek wstepują kwoty „sto złotych“, względnie „czterysta złotych“.

§ 8. W § 1 ustawy z dnia 25 maja 1883 r. (austr. Dz. U. P. Nr. 78) o przepisach karnych przeciwko udaremnieniu egzekucji w miejsce kwoty sto miljonów marek wstepuje kwota „dwieście miljonów marek“.

§ 9. Ustep 1 art. 2 ustawy z dnia 16 marca 1920 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw karnych obowiazujących w b. zaborze austrjackim (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 158) otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższą i najwyższą granicę grzywien, przewidzianych w powszechnej ustawie karnej, w ustawach o postepowaniu karnem i w ustawach karnych dodatkowych ogłoszonych przed 1 stycznia 1920 r., tudzież grzywny oznaczone w tych ustawach kwotą stałą w koronach, markach lub złotych polskich zastępuje się taką samą liczbą

złotych, oznaczone zaś w złotych reńskich podwójną liczbą złotych".

Przepis części ostatniej § 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 10. Postanowienia paragrafu poprzedniego stosuje się odpowiednio zamiast przepisów § 1 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 i § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 858) i odnośnych przepisów rozporządzenia z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1121) do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych (§§ 23 i 24) oraz także do granic grzywien, do których władza administracyjna może wydać osąd karny lub jest właściwą do ich nakładania tudzież do granic, do których władza administracyjna może nałożyć odszkodowanie, a straż zaprzysiężona sama szacować wyrządzoną szkodę; natomiast granice wartości przedmiotu lub wysokości szkody albo nieprawnej korzyści (zysku), od których zawisła kwalifikacja czynu lub właściwość władz administracyjnych do ich osądzenia, podwyższa się w ten sposób, że kwoty oznaczone w koronach zastępuje się taką samą liczbą marek polskich pomnożoną przez jeden miljon, zaś oznaczone w złotych reńskich taką samą liczbą marek polskich pomnożoną przez dwa miljony.

To samo stosuje się odpowiednio do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

Do stawek przewidzianych w ustawach wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 595) ma zastosowanie § 21 niniejszego rozporządzenia.

C. Postanowienia dla województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

§ 11. Art. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 721) otrzymuje brzmienie następujące:

„Grzywny (jako środki karne, karno-administracyjne, dyscyplinarne, porządkowe, sądowo i admnistracyjno-egzekucyjne), nawiązki i wynagrodne, granice upoważnień organów władz administracyjnych do zagrażania grzywnami lub nakładania grzywien w drodze administracyjnej, tudzież granice upoważnień organów władzy dyscyplinarnej do nakładania grzywien w drodze dyscyplinarnej (porządkowej) zawarte w ustawach i rozporządzeniach ogłoszonych przed dniem 1 stycznia 1920 r. oznacza się w stosunku do kwoty pierwotnej w ten sposób, że marki niemieckie, marki polske i złote polskie zastępuje się taką samą liczbą złotych".

Postanowienia powyższe stosuje się w szczególności także zamiast przepisów § 1 ust. 3 i § 4 ust. 2 (o ile ten § dotyczy § 1 ust. 3) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 858) i odnośnych przepisów rozporządzenia z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1121).

Przepis części ostatniej § 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 12. W niemieckim kodeksie karnym z dnia 15 maja 1871 r .(Dz. U. Rzeszy z r. 1876 str. 40) wprowadza się następujące zmiany w kwotach pieniężnych:

1) Ustępy 2 i 3 § 1 otrzymują brzmienie następujące:

Czyn zagrożony osadzeniem w twierdzy do pięciu lat, więzieniem, albo grzywną powyżej stu pięćdziesięciu złotych jest występkiem.

Czyn zagrożony aresztem lub grzywną do stu pięćdziesięciu złotych jest wykroczeniem".

2) Ustęp 1 § 27 otrzymuje brzmienie następujące:

„Najniższy wymiar grzywny przy zbrodniach i występkach wynosi trzy złote, przy wykroczeniach jeden złoty".

3) Ustęp 2 § 28 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli za występek grozi grzywna wyłącznie albo na pierwszem miejscu, albo do wyboru obok aresztu, wówczas można grzywnę zamienić na areszt, o ile nałożona grzywna nie przekracza sześciuset złotych, a zastępująca ją kara na wolności sześciu tygodni".

4) Ustęp 1 § 29 otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie zamiany grzywny, nałożonej z powodu zbrodni lub występku, należy za równą jedniowej karze na wolności uważać sumę od trzech do piętnastu złotych, w razie zaś zamiany grzywny, nałożonej z powodu wykroczenia, sumę od jednego do piętnastu złotych".

5) W § 29a wprowadzonym artykułem 2 L. 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 721) słowa „aż do wysokości pięciuset miljonów marek polskich" zastępuje się słowami „aż do wysokości tysiąca złotych".

6) W § 29b wprowadzonym artykułem 2 L. 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 721 słowa „aż do trzech miljardów marek polskich", zastępuje się słowami „aż do sześciuset tysięcy złotych".

7) Liczby 4, 5 i 6 ustępu 1 § 70 otrzymują brzmienie następujące:

„4. Osadzenie w twierdzy albo w więzieniu od dwóch do pięciu lat albo grzywnę powyżej sześciu tysięcy złotych, w dziesięciu latach;

5. Osadzenie w twierdzy albo w więzieniu do dwóch lat lub grzywnę powyżej stu pięćdziesięciu do sześciu tysięcy złotych, w pięciu latach;

6. Areszt lub grzywnę do stu pięćdziesięciu złotych, w dwóch latach".

§ 13. Ustęp 2 § 13 pruskiej ustawy o kradzieżach leśnych z dnia 15 kwietnia 1878 r. (Zb. Ust. str. 222) otrzymuje brzmienie następujące:

„Kwotę jednego do pięciu złotych należy uważać za równą jednodniowej karze więzienia".

§ 14. W § 6 pruskiej ustawy o policji polnej i leśnej z dnia 1 kwietnia 1880 r. (Zb. Ust. str. 230) wstępuje w miejsce kwoty dotychczasowej — kwota dziesięciu miljonów marek polskich.

§ 15. W niemieckiej ustawie o ustroju sądownictwa z dnia 27 stycznia 1877 r. (Dz. U. Rz., str. 41) wstępuje w miejsce kwot dotychczasowych:

1) w § 27 L. 2 kwota sześćset złotych;
2) w § 27 L. 4, 5, 6 i 7 oraz w § 28 — kwota sto pięćdziesiąt miljonów marek polskich.

§ 16. Kwotę grzywny, którą sądy powiatowe (pokoju) mogą wymierzać mandatem karnym (§ 447 ustawy o postępowaniu karnem), oznacza się na sto pięćdziesiąt złotych; izby karne mogą wymierzać grzywny mandatem karnym bez ograniczenia co do wysokości.

§ 17. W zdaniu 1 ustępu 3 § 1 pruskiej ustawy o wydawaniu policyjnych rozporządzeń karnych z powodu wykroczeń z dnia 23 kwietnia 1883 r. (Zb. Ust. str. 65) wstępuje w miejsce kwoty dotychczasowej kwota trzydziestu złotych.

II.

Postanowienie dla wszystkich b. dzielnic w przedmiocie zmiany stawek pieniężnych w przepisach ogłoszonych po dniu 31 grudnia 1919 r.

§ 18. W ustawie o zwalczaniu lichwy wojennej z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 449) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 618) najniższe i najwyższe granice grzywien zmienia się w ten sposób, że w miejsce kwot pierwotnych ustalonych ustawami z dnia 2 lipca 1920 r. i 5 sierpnia 1922 r. wstępuje taka liczba złotych, jaka wypadnie z podziału tych kwot przez sto; kwoty pieniężne zaś, od których zawisła kwalifikacja czynu podwyższa się w walucie markowej dwa tysiące razy w stosunku do kwot pierwotnych, ustalonych powyższemi ustawami.

§ 19. Najniższe i najwyższe granice grzywien (kar pieniężnych) i grzywny oznaczone kwotą stałą, oraz granice grzywien, od których zawisła kwalifikacja przestępstwa, właściwość sądu, lub upoważnienie sądów do wydawania nakazów karnych (osądów), przewidziane w innych przepisach karno-sądowych, obowiązujących w jakiejkolwiek dzielnicy, a ogłoszonych po 31 grudnia 1919 r. ustala się w ten sposób, że w miejsce kwot pierwotnych lub podwyższonych przepisem szczególnym (§ 25) wstępuje taka liczba złotych, jaka wypadnie z podziału tych kwot marek polskich:

a) w przepisach ogłoszonych w r. 1920 przez sto;

b) w przepisach ogłoszonych w r. 1921 przez dwieście;

c) w przepisach ogłoszonych w r. 1922 przez pięćset;

d) w przepisach ogłoszonych w r. 1923 przez dwa tysiące;

Marki niemieckie przelicza się na złote na tych samych zasadach; złote polskie i franki zastępuje się taką samą ilością złotych (§ 27).

Przepis części ostatniej § 2 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 20. Kwoty pieniężne, wyrażające granice wartości przedmiotu, lub wysokości szkody, albo nieprawnej korzyści (zysku), od których zawisła kwalifikacja czynu lub właściwość sądu, przewidziane w przepisach karno-sądowych obowiązujących w jakiejkolwiek dzielnicy, a ogłoszonych po 31 grudnia 1919 r. podwyższa się w stosunku do kwot pierwotnych lub podwyższonych przepisem szczególnym (§ 25) jak następuje:

a) w przepisach ogłoszonych w r. 1920 dziesięć tysięcy razy;

b) w przepisach ogłoszonych w r. 1921 pięc tysięcy razy;

c) w przepisach ogłoszonych w r. 1922 dwa tysiące razy;

d) w przepisach ogłoszonych w r. 1923 pięćset razy;

Jeśli w pewnym przepisie kwotę pieniężną wyrażono tylko w markach niemieckich należy je zastąpić taką samą ilością marek polskich, jeśli zaś ją wyrażono w złotych polskich podwójną ilością marek polskich — a następnie zastosować podwyżkę wskazaną niniejszym paragrafem.

§ 21. W art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 595) w miejsce kwoty „3.000 mkp.", podwyższonej rozporządzeniami z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 858) i z dnia 17 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1121) do kwoty 500.000 mkp. wstępuje kwota „1 złoty", a w art. 2 tej ustawy w miejsce kwot „30.000 marek" podwyższonych powyższemi rozporządzeniami do 5,000.000 mk., wstępuje kwota „10 złotych", zaś w miejsce kwoty 7.500 mk., podwyższonej do 1.500.000 mk. kwota „5 złotych"; wreszcie w art. 3 tej ustawy oznaczoną tam kwotę „50.000 marek", podwyższoną powyższemi rozporządzeniami do 5,000.000 mk., zastępuje się kwotą „10 złotych", a kwotę „150.000 marek", podwyższoną do 15,000.000 mk.. kwotą „30 złotych".

§ 22. Postanowienia § 18, 19 i 20 stosuje się odpowiednio do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych (§§ 23, 24), a nieobjętych paragrafem poprzednim.

W województwach: poznańskiem i pomor-

To samo stosuje się odpowiednio do wykroczeń porządkowych i dyscyplinarnych.

W województwach: poznańskiem i pomorskiem i górnośląskiej części Województwa Śląskiego § 19 i § 20 stosują się odpowiednio odnośnie do oznaczonych w nich okresów czasu do grzywien i innych przedmiotów wymienionych w § 11 niniejszego rozporządzenia.

III.

Zakres zastosowania postanowień zawartych w rozdziałach I i II.

§ 23. O ile niniejsze rozporządzenie dotyczy postanowień, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych, obejmuje ono także te postanowienia, których przekroczenie choćby niewyłącznie należy do orzecznictwa tych władz.

§ 24. Do postanowień, których przekroczenie jest przekazane choćby niewyłącznie orzecznictwu administracyjnych władz skarbowych (w b. dzielnicy austrjackiej także sądów skarbowych) przepisy niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie o tyle, o ile chodzi o postanowienia

zawarte w ustawach i rozporządzeniach o podatkach od spożycia, zużycia, względnie produkcji, o monopolach państwowych, o obrocie towarowym z zagranicą i w ustawach celnych.

§ 25. Jeśli kwota pieniężna przewidziana w pewnym przepisie została zmieniona późniejszym przepisem szczególnym, należy za podstawę zastosowania przeliczenia przyjąć kwotę ustanowioną w późniejszym przepisie i czas jego ogłoszenia, o ile z poszczególnych postanowień niniejszego rozporządzenia nie wynika, że za podstawę zastosowania zmiany należy przyjąć przepis pierwotny lub wogóle wcześniejszy.

Za podstawę przeliczenia kwot zawartych w rozporządzeniach Generalnego Komisarza Ziem Wschodnich, wymienionych w Dekrecie Naczelnego Dowódcy Wojskowego Litwy Środkowej z dnia 29 września 1921 r. Nr. 371 Dz. U. T. K. R. Nr. 33 (43) z r. 1921 nie należy brać podwyżek ustanowionych tym dekretem i czasu jego ogłoszenia, lecz kwoty ustanowione w pierwotnych przepisach i czas ich ogłoszenia.

§ 26. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do postanowień, co do których przepisy szczególne przyznają upoważnienie wprowadzenia zmian w kwotach pieniężnych innej władzy niż Rada Ministrów.

IV.

Szczegółowe postanowienia o zastosowaniu złotego do wymierzania grzywien oraz do przeliczania grzywien zaległych i bieżących, tudzież postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 27. Złoty jest równy frankowi złotemu (art. 2 i 3 ust. z dnia 6 grudnia 1923 r. i art. 2 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 stycznia 1924 r.).

W wyrokach, decyzjach i innych orzeczeniach, skazujących na grzywny (kary pieniężne), sądy i władze administracyjne będą je oznaczały wyłącznie w złotych. To samo stosuje się w województwach: poznańskiem i pomorskiem i w górnośląskiej części Województwa Śląskiego do przyznanej nawiązki i wynagrodnego (§ 11).

W razie zezwolenia na spłatę grzywny ratami należy za podstawę oznaczenia spłat ratalnych przyjąć złote lub ich części.

§ 28. Grzywny (kary pieniężne) wyrażone w złotych, nie mniej oznaczone w nich kaucje kasacyjne i należytości (§ 2 cz. 3 ust. 2 i 4) będą płacone w markach polskich według wartości franka złotego w dniu uiszczenia. To samo stosuje się odpowiednio do nawiązek i wynagrodnego (§§ 27 i 11).

Jeżeli z przeliczenia należnej sumy złotych na marki polskie dokonanego przy wpłacie należności wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez dziesięć tysięcy, a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5.000 lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć tysięcy; jeśli ostatnie cztery cyfry tworzą liczbę niższą niż 5.000 to cyfry te zastępuje się zerami.

§ 29. Grzywny (kary pieniężne) orzeczone w markach polskich, które były już wykonalne przed dniem 1 stycznia 1924 r., a do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie zostały uiszczone, należy przeliczyć na złote wedle wartości franka złotego w dniu 1 stycznia 1924 r.

Grzywny (kary pieniężne) nieuiszczone do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a nałożone w markach polskich orzeczeniami, które przed dniem 1 stycznia 1924 r. nie stały się wykonalnemi, lub orzeczeniami wydanemi po 31 grudnia 1923 r., należy — o ile nie ma zastosowania przepis § 31 L. 1 lub § 32 — przeliczyć na złote według wartości franka złotego w dniu, w którym orzeczenie stało się wykonalnem.

Postanowienia powyższe stosują się odpowiednio do niespłaconej części grzywny (kary pieniężnej).

Jeżeli przy przeliczeniu według powyższych przepisów wyniknie kwota złotych więcej niż o jednem miejscu dziesiętnem, a zarazem setne części franka złotego wynoszą 5 lub więcej to zaokrągla się je wzwyż do pełnej dziesiątej części złotego, w przeciwnym razie setne i dalsze części złotego opuszcza się; uwzględnia się je jednak, jeśli one są jedynym wynikiem przeliczenia.

Do uiszczania grzywien (kar pieniężnych) przeliczonych według niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio postanowienia § 28 z tą zmianą że uwzględnia się też kwoty poniżej 5.000 marek polskich.

§ 30. Wykonanie czynności przerachowania wskazanych w §§ 28 i 29 należy do władz (organów) powołanych do wykonania kary, względnie do poboru kaucji kasacyjnej lub należytości.

§ 31. Postanowienia niniejszego rozporządzenia w przedmiocie zmiany stawek pieniężnych nie stosują się do przestępstw popełnionych przed jego wejściem w życie z następującemi wyjątkami:

1) w b. dzielnicach: rosyjskiej i austrjackiej nowe stawki grzywien (kar pieniężnych) w złotych stosować należy także w przypadku osądzenia przestępstw popełnionych przed dniem 1 lutego 1924 r., jeśli wyrok, decyzja lub inne orzeczenie pierwszej instancji zapada po dniu 31 stycznia 1924 r.;

2) w b. dzielnicy rosyjskiej nowe stawki kaucji kasacyjnej i należytości przewidzianych w ustawie postępowania karnego (§ 2 cz. 3 ust. 2 i 4) należy zawsze stosować, jeśli zapłata następuje po dniu 31 stycznia 1924 r.

§ 32. Jeśli na obszarze województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części Województwa Śląskiego wydano w pierwszej instancji po 31 stycznia 1924 r. wyrok, uchwałę, mandat karny lub inne orzeczenie z powodu przestępstwa popełnionego przed 1 lutego 1924 r., należy w nich wypowiedzieć jakiej liczbie złotych odpowiada grzywna orzeczona w markach polskich, przyjmując za podstawę wartość franka złotego w dniu wydania orzeczenia, a jeśli rodzaj lub wymiar kary w wyższej instancji zmieniono, wartość franka złotego w dniu wydania orzeczenia w wyższej instancji (np....... skazuje... na

grzywnę w kwocie X marek polskich, co w dniu dzisiejszym odpowiada Y złotym).

To samo stosuje się odpowiednio do nawiązek i wynagrodnego (§§ 27, 11).

Części ostatnia i przedostatnia § 29 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 33. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych i Skarbu oraz innym właściwym Ministrom.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1924 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) Wł. Wyganowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Sołtan.

(Dz. U. R. P. z dn. 28.I 1924 r. Nr. 9, poz. 89).

Przepisy ubezpieczeniowe.

158.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 stycznia 1924 r.

w przedmiocie zastosowania stałej jednostki do obliczania sum ubezpieczenia, składek ubezpieczeniowych i świadczeń za pogorzele, przy ubezpieczeniach od ognia budowli podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu w Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych.

Na mocy art. 9 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych, oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127 poz. 1044) i art. 42 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 64 poz. 395) zarządza się co następuje:

§ 1. Obliczanie sum ubezpieczenia, składek ubezpieczeniowych, kar za nieuiszczanie tych składek, oraz świadczeń za pogorzele przy ubezpieczeniach od ognia budowli podlegających, w myśl art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. Nr. 64 poz. 395), obowiązkowemu ubezpieczeniu w Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych, ma być uskuteczniane, począwszy od dnia 1 stycznia 1924 r. w frankach złotych.

§ 2. Obliczona w frankach złotych składka od ubezpieczeń w § 1 wskazanych wraz z dodatkowemi należnościami oraz kary za zwłokę przewidziane art. 12 cytowanej w § 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r., pobierane będą na podstawie odnośnych kwitów rejestrowych Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych, w markach polskich według ustalonej na okres 2 tygodniowy dla podatków przez Ministra Skarbu, w myśl art. 3 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) wartości franka złotego, obowiązującej w dniu poboru składki.

§ 3. Organy poboru składki ubezpieczeniowej obowiązane są:

a) stwierdzić w najbliższym urzędzie podatkowym względnie Kasie Skarbowej ustaloną na okres 2 tygodniowy przez Ministerstwo Skarbu dla podatków wartość franka złotego, oraz okres kalendarzowy, przez który ta wartość obowiązuje;

b) wszelkie zebrane kwoty składek najpóźniej ostatniego powszedniego dnia każdego tygodnia przekazywać przez najbliższy urząd pocztowy do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych;

c) na obu odcinkach kwitu rejestrowego (kwit i grzbiet) zaznaczać kwotę pobraną w markach polskich oraz datę pobierania.

§ 4. Organy poboru, względnie egzekucji, składki ubezpieczeniowej obowiązane są następnego dnia po upływie 2 tygodniowego okresu, obowiązującego dla danej wartości franka złotego, wysyłać na formularzach, ustalonych przez Polską Dyrekcję Ubezpieczeń Wzajemnych, wykaz pobranych kwot składki z okresu ostatnio obowiązującej wartości franka złotego i stwierdzić wypełnienie obowiązku, określonego w § 3 niniejszego rozporządzenia, co do przekazania pobranych kwot do Pocztowej Kasy Oszczędności.

§ 5. Obliczone w frankach złotych świadczenia za pogorzele wypłacane będą w markach polskich według przeciętnej wartości franka złotego za okres miesięczny, poprzedzający dzień wypłaty świadczenia, obliczonej na podstawie ustalonych przez Ministra Skarbu na każdy dzień wartości franka złotego.

§ 6. Składki i sumy ubezpieczenia przy ubezpieczeniach, wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia, wykazane w rejestrach poborowych w okresie czasu od 1 października 1923 r. do 31 grudnia 1923 r. w markach polskich, ulegają przerachowaniu na franki złote według przeciętnej wartości franka złotego za miesiąc grudzień 1923 r., ustalonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 17) na 956.506 mkp.

Na tych samych zasadach ulegną przerachowaniu niewypłacone świadczenia za pogorzele, wynikłe przed 1 stycznia 1924 r.

Pobór wskazanych w ustępie 1 niniejszego paragrafu składek przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia nieopłaconych, odbywać się będzie na zasadach, określonych w § 2, wypłata zaś wskazanych w ustępie 2 niniejszego para-

grafu świadczeń za pogorzele, na zasadach, określonych w § 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Podwyższenie w frankach złotych sum ubezpieczenia przy ubezpieczeniach od ognia w § 1 niniejszego rozporządzenia wskazanych, do norm przepisanych art. 2 cytowanej w tymże paragrafie ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r., dokonanem będzie w drodze rozpisania dodatkowych rejestrów i poboru uzupełniającej składki.

§ 8. Conajmniej dwadzieścia pięć procent składek, pobranych od ubezpieczeń, wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia, ma Polska Dyrekcja Ubezpieczeń Wzajemnych umieszczać w polskich papierach państwowych, opiewających na złote polskie, franki złote lub inny miernik stały.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 30.I 1924 r. Nr. 10, poz. 91).

Przepisy o służbie państwowej.

159.

OBWIESZCZENIE

w przedmiocie sprostowania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1924 r. w sprawie unormowania djet dziennych.

W ostatnim ustępie paragrafu pierwszego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1924 r. w sprawie unormowania djet dziennych (Dz U. R. P. Nr. 2 poz. 9) wyrazy „Zwiększenie mnożnej" zastąpić należy wyrazem „Dopłata".

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 23.I 1924 r. Nr. 7 poz. 73).

OGŁOSZENIA REJESTROWE SPÓŁDZIELNI.

WPIS KOOPERATYWY.

1) Firma i siedziba firmy: Hospodarsko - spożywcza spiłka „Własna Pomicz". Kooperatywa z ograniczoną poręką w Załukwi. Miejsce kooperatywy jest gmina Załukwa.

2) Cel i przdmiot przedsiębiorstwa, ograniczenie co do zawierania umów z niecztonkami. Cel przedsiębiorstwa jest podnosić zarobek i gospodarstwo członków wspólnem prowadzeniem przedsiębiorstwa i podnosić kulturalny poziom swych członków.

Czynność kooperatywy ograniczoną jest tylko dla swych członków z wyłączeniem wszystkich interesów w korzyść osób, które nie są członkami kooperatywy.

3) Wysokość udziału, wpłata na udział i czas spłaty takowego. Jeden udział członka wynosi 10.000 mk.

Każdy członek kooperatywy może mieć więcej udziałów. Liczba udziałów nie jest ograniczoną. Najmniej połowę udziałów wpłaca członek przy przyjęciu go, zaś resztę udziału najdalej do końca roku administracyjnego w którym udział deklarował. Dodatkowo deklarowane udziały wpłaca się najdalej do roku od dnia podpisania deklaracji. Nie wolno przyjmować deklaracji na dalsze udziały od członka, który pierwszego udziału nie wpłacił.

4) Imię i nazwisko członków zarządu i ich zastępców: Nykoła Skrętowicz, dyrektor, Wasyl Kiliba syn Matwija, kasjer, Wasyl Petrasz syn Iwana, prowadzący księgi handlowe, członkonwie zarządu. Wasyl Dyrda Iwana, Mychajło Halowskyj, zastępcy zarządu.

5) a) Czas trwania: Kooperatywa zawiązuje się na czas nieograniczony,

b) Gazeta przeznaczona do ogłoszeń: Ustawą przepisane ogłoszenia i zawiadomienia do członków kooperatywy umieszczane będą na tablicy w tym celu w lokalu kooperatywy umieszczonej i w czasopiśmie (§ 44) Towarzystwa „Krajowyj Sojuz rewizyjnyj ruskich stowarzyszeń gospodarskich, pożyczkowych, targowych i przemysłowych we Lwowie, którego organem jest teraz „Hospodarsko-Kooperatywnyj Czasopyś" we Lwowie, ul. Zimorowicza l. 20,

c) Rok obrachunkowy: Kalendarzowy rok jest rokiem administracyjnym kooperatywy,

d) Liczba członków zarządu i sposób ich świadczeń w imieniu kooperatywy: Kooperatywą zawiaduje bezpośrednio i zastępuje ją na zewnątrz zarząd złożony z trzech członków: kierownika, kasjera, kontrolera i dwóch zastępców. W szczególności kierownik ma zarząd i kierownictwo we wszystkich kierunkach kooperatywy, prowadzi korespondencję, przewodniczy na posiedzeniach zarządu, przeprowadza rewizję kasy, ma dogląd nad prawidłowem prowadzeniem kasy i ksiąg kooperatywy. Kasjer przechowuje w kasie wszystko, co się pod jego kluczem znajduje, gotówkę, papiery wartościowe i dokumenta (skrypty, kontrakty, kwity) i asygnaty. Prowadzący kancelarję (kontroler) pobiera wpłaty, wykonuje wypłaty i potwierdza odbiór gotówki, wartościowych papierów i dokumentów. Prowadzący kancelarję (kontroler) ma drugi klucz kasowy, wydaje asygnaty na wpłaty i wypłaty, prowadzi księgi rachunkowe i wykazy a po ukończeniu administracyjnego roku sporządza roczne sprawozdania, zamknięcia rachunkowe i bilans i przedkłada na posiedzeniu Zarządu.

Zarząd podpisuje firmę w ten sposób, że przy firmie kooperatywy podpisują się 2 członkowie zarządu i to jest warunkiem ważności zobowiązań kooperatywy.

e) Ograniczenia praw Zarządu: Do zakresu działania Zarządu kooperatywy należą wszystkie sprawy z wyjątkiem tych, które zastrzeżone są Walnemu Zgromadzeniu lub Radzie nadzorczej (§§ 42 i 48).

f) Postanowienia w zastępstwach: W wypadkach przeszkody w urzędowaniu jednego z członków Zarządu, wchodzi do Zarządu ten zastępca, którego powoła Rada nadzorcza.

g) Przepisy o likwidacji: Straty pokrywa się w pierwszym rzędzie z fuduszu rezerwowego (§§ 50 i 51) po oznaczonym porządku Walnem Zgromadzeniem.

Niepokrytą w ten sposób pozostałą część strat pokrywa się odpisaniem na ten cel kwot z udziałów członków.

Jeżeliby rezerwowy fundusz, specjalna rezerwa strat i udziały członków nie wystarczały na pokrycie strat, wtenczas zastosuje się przepisy obowiązujących ustaw w kooperatywach.

h) Rozwiązanie (likwidacja): Na wypadek likwidacji lub konkursu kooperatywy, przyjmie Walne Zgromadzenie zasadę w likwidacji (§ 18/8) zgodnie ze wszystkiemi postanowieniami ustawy o spółkach i te postanowienia zgłosi Zarząd kooperatywy o wpis do Sądowego rejestru.

D[illegible]pisu: 15 października 1923 r.

S[illegible]wów, dnia 12 października 1923 r. 149

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

WPIS KOOPERATYWY.

[illegible]ma i siedziba firmy: Hospodarsko - spożywcza sp[illegible]nist" w Knihininie-Belwederze, kooperatywa z[illegible]zoną poręką. Mejsce kooperatywy jest gmina Kni[illegible]iasto.

[illegible] Cel i przdmiot przedsiębiorstwa, ograniczenie co [illegible]wierania umów z niecztonkami. Cel przedsiębiorstwa [illegible]podnosić zarobek i gospodarstwo członków wspólnem [illegible]adzeniem przedsiębiorstwa i podnosić kulturalny po[illegible]om swych członków.

Czynność kooperatywy ograniczoną jest tylko dla swych członków z wyłączeniem wszystkich interesów w korzyść osób, które nie są członkami kooperatywy.

3) Wysokość udziału, wpłata na udział i czas spłaty takowego. Jeden udział członka wynosi 100.000 mk.

Każdy członek kooperatywy może mieć więcej udziałów. Liczba udziałów nie jest ograniczoną. Najmniej połowę udziału wpłaca członek przy przyjęciu go, zaś resztę udziału najdalej do końca roku administracyjnego w którym udział deklarował. Dodatkowo deklarowane udziały wpłaca się najdalej do roku od dnia podpisania deklaracji. Nie wolno przyjmować deklaracji na dalsze udziały od członka, który pierwszego udziału nie wpłacił.

4) Imię i nazwisko członków zarządu i ich zastępców: Iwan Andrejciw, dyrektor, Iwan Wołczyna, kasjer, Mykoła Szwaluk, prowadzący księgi handlowe, członkowie zarządu. Franc Apostoluk i Iwan Seńczuk, zastępcy zarządu.

5) a) Czas trwania: Kooperatywa zawiązuje się na czas nieograniczony,

b) Gazeta przeznaczona do ogłoszeń: Ustawą przepisane ogłoszenia i zawiadomienia do członków kooperatywy umieszczane będą na tablicy w tym celu w lokalu kooperatywy umieszczonej i w czasopiśmie (§ 44) Towarzystwa „Krajowyj Sojuz rewizyjnyj ruskich stowarzyszeń gospodarskich, pożyczkowych, targowych i przemysłowych we Lwowie, którego organem jest teraz „Hospodarsko-Kooperatywnyj Czasopyś" we Lwowie, ul. Zimorowicza l. 20,

c) Rok obrachunkowy: Kalendarzowy rok jest rokiem administracyjnym kooperatywy,

d) Liczba członków zarządu i sposób ich świadczeń w imieniu kooperatywy: Kooperatywą zawiaduje bezpośrednio i zastępuje ją na zewnątrz zarząd złożony z trzech członków: kierownika, kasjera, kontrolera i dwóch zastępców W szczególności kierownik ma zarząd i kierownictwo we wszystkich kierunkach kooperatywy, prowadzi korespondencję, przewodniczy na posiedzeniach zarządu, przeprowadza rewizję kasy, ma dogląd nad prawidłowem prowadzeniem kasy i ksiąg kooperatywy. Kasjer przechowuje w kasie wszystko, co się pod jego kluczem znajduje, gotówkę, papiery wartościowe i dokumenta (skrypty, kontrakty, kwity) i asygnaty. Prowadzący kancelarję (kontroler) pobiera wpłaty, wykonuje wypłaty i potwierdza odbiór gotówki, wartościowych papierów i dokumentów. Prowadzący kancelarję (kontroler) ma drugi klucz kasowy, wydaje asygnaty na wpłaty i wypłaty, prowadzi księgi rachunkowe i wykazy a po ukończeniu administracyjnego roku sporządza roczne sprawozdania, zamknięcia rachunkowe i bilans i przedkłada na posiedzeniu Zarządu.

Zarząd podpisuje firmę w ten sposób, że przy firmie kooperatywy podpisują się 2 członkowie zarządu i to jest warunkiem ważności zobowiązań kooperatywy.

e) Ograniczenia praw Zarządu: Do zakresu działania Zarządu kooperatywy należą wszystkie sprawy z wyjątkiem tych, które zastrzeżone są Walnemu Zgromadzeniu lub Radzie nadzorczej (§§ 42 i 48).

f) Postanowienia w zastępstwach: W wypadkach przeszkody w urzędowaniu jednego z członków Zarządu, wchodzi do Zarządu ten zastępca, którego powoła Rada nadzorcza.

g) Przepisy o likwidacji: Straty pokrywa się w pierwszym rzędzie z fuduszu rezerwowego (§§ 50 i 51) po oznaczonym porządku Walnem Zgromadzeniem.

Niepokrytą w ten sposób pozostałą część strat pokrywa się odpisaniem na ten cel kwot z udziałów członków.

Jeżeliby rezerwowy fundusz, specjalna rezerwa strat i udziały członków nie wystarczały na pokrycie strat, wtenczas zastosuje się przepisy obowiązujących usta[illegible] kooperatywach.

h) Rozwiązanie (likwidacja): Na wypadek lik[illegible]ji lub konkursu kooperatywy, przyjmie Walne Zgrom[illegible]e zasadę w likwidacji (§ 18/8) zgodnie ze wszystkie[illegible]anowieniami ustawy o spółkach i te postanowieni[illegible] Zarząd kooperatywy o wpis do Sądowego rejestru.[illegible]

Data wpisu: 16 października 1923 r.

Stanisławów, dnia 12 października 1923 r. [illegible]

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddzia[illegible]

WPIS KOOPERATYWY.

1) Firma i siedziba firmy: Hospodarsko-spożyw[illegible] spiłka „Jednist“, kooperatywa z ograniczoną poręką w Huciskach. Miejsce kooperatywy jest gmina Huciska ad Majdan.

2) Cel i przdmiot przedsiębiorstwa, ograniczenie co do zawierania umów z niecżłonkami. Cel przedsiębiorstwa jest podnosić zarobek i gospodarstwo członków wspólnem prowadzeniem przedsiębiorstwa i podnosić kulturalny poziom swych członków.

Czynność kooperatywy ograniczoną jest tylko dla swych członków z wyłączeniem wszystkich interesów w korzyść osób, które nie są członkami kooperatywy.

3) Wysokość udziału, wpłata na udział i czas spłaty takowego. Jeden udział członka wynosi 50.000 mk.

Każdy członek kooperatywy może mieć więcej udziałów. Liczba udziałów nie jest ograniczoną. Najmniej połowę udziałów wpłaca członek przy przyjęciu go, zaś resztę udziału najdalej do końca roku administracyjnego w którym udział deklarował. Dodatkowo deklarowane udziały wpłaca się najdalej do roku od dnia podpisania deklaracji. Nie wolno przyjmować deklaracji na dalsze udziały od członka, który pierwszego udziału nie wpłacił.

4) Imię i nazwisko członków zarządu i ich zastępców: Wasyl Andrusyszyn syn Dmytra, dyrektor, Iwan Szular Pawła, kasjer, Mykoła Bosakowskyj syn Ołeksy, prowadzący księgi handlowe, członkowie zarządu. Jakym Lukaniuk i Mychajło Szular syn Jurka, zastępcy zarządu.

5) a) Czas trwania: Kooperatywa zawiązuje się na czas nieograniczony,

b) Gazeta przeznaczona do ogłoszeń: Ustawą przepisane ogłoszenia i zawiadomienia do członków kooperatywy umieszczane będą na tablicy w tym celu w lokalu kooperatywy umieszczonej i w czasopiśmie (§ 44) Towarzystwa „Krajowyj Sojuz rewizyjnyj ruskich stowarzyszeń gospodarskich, pożyczkowych, targowych i przemysłowych we Lwowie, którego organem jest teraz „Hospodarsko-Kooperatywnyj Czasopyś“ we Lwowie, ul. Zimorowicza l. 20,

c) Rok obrachunkowy: Kalendarzowy rok jest rokiem administracyjnym kooperatywy.

d) Liczba członków zarządu i sposób ich świadczeń w imieniu kooperatywy: Kooperatywą zawiaduje bezpośrednio i zastępuje ją na zewnątrz zarząd złożony z trzech członków: kierownika, kasjera, kontrolera i dwóch zastępców. W szczególności kierownik ma zarząd i kierownictwo we wszystkich kierunkach kooperatywy, prowadzi korespondencję, przewodniczy na posiedzeniach zarządu, przeprowadza rewizję kasy, ma dogląd nad prawidłowem prowadzeniem kasy i ksiąg kooperatywy. Kasjer przechowuje w kasie wszystko, co się pod jego kluczem znajduje, gotówkę, papiery wartościowe i dokumenta (skrypty, kontrakty, kwity) i asygnaty. Prowadzący kancelarję (kontroler) pobiera wpłaty, wykonuje wypłaty i potwierdza odbiór gotówki, wartościowych papierów i dokumentów. Prowadzący kancelarję (kontroler) ma drugi klucz kasowy, wydaje asygnaty na wpłaty i wypłaty, prowadzi księgi rachunkowe i wykazy a po ukończeniu administracyjnego roku sporządza roczne sprawozdania, zamknięcia rachunkowe i bilans i przedkłada na posiedzeniu Zarządu.

Zarząd podpisuje firmę w ten sposób, że przy firmie kooperatywy podpisują się 2 członkowie zarządu i to jest warunkiem ważności zobowiązań kooperatywy.

e) Ograniczenia praw Zarządu: Do zakresu działania Zarządu kooperatywy należą wszystkie sprawy z wyjątkiem tych, które zastrzeżone są Walnemu Zgromadzeniu lub Radzie nadzorczej (§§ 42 i 48).

f) Postanowienia w zastępstwach: W wypadkach przeszkody w urzędowaniu jednego z członków Zarządu, wchodzi do Zarządu ten zastępca, którego powoła Rada nadzorcza.

g) Przepisy o likwidacji: Straty pokrywa się w pierwszym rzędzie z fuduszu rezerwowego (§§ 50 i 51) po oznaczonym porządku Walnem Zgromadzeniem.

Niepokrytą w ten sposób pozostałą część strat pokrywa się odpisaniem na ten cel kwot z udziałów członków.

Jeżeliby rezerwowy fundusz, specjalna rezerwa strat i udziały członków nie wystarczały na pokrycie strat, wtenczas zastosuje się przepisy obowiązujących ustaw w kooperatywach.

h) Rozwiązanie (likwidacja): Na wypadek likwidacji lub konkursu kooperatywy, przyjmie Walne Zgromadzenie zasadę w likwidacji (§ 18/8) zgodnie ze wszystkiemi postanowieniami ustawy o spółkach i te postanowienia zgłosi Zarząd kooperatywy o wpis do Sądowego rejestru.

Data wpisu: 15 października 1923 r.

Stanisławów, dnia 12 października 1923 r. 142

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

WPIS SPÓŁDZIELNI

1. Numer kolejny wpsu: 161.

2. Firma: „Osada“, składnica rolniczo-handlowa, spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością.

Siedziba: Delejów.

Rodzaj i zakres odpowiedzialności: Odpowiedzalność deklarowanymi udziałami a nadto dodatkową równającą się wysokości deklarowanych udziałów.

3. Przedmiot przedsiębiorstwa: Zaspokojenie gospodarczych i kulturalnych potrzeb osadników:

1) przez wspólne nabywanie wszelkich materjałów budowlanych potrzebnych w gospodarstwach osadniczych do urządzenia budynków mieszkalnych i gospodarczych, jak również zorganizowanie technicznej pomocy budowlanej dla członków spółdzielni,

2) przez wspólne nabywanie inwentarza żywego i martwego, potrzebnego w gospodarstwach osadniczych,

3) przez wspólne nabywanie wszelkich artykułów codziennego użytku, potrzebnych do prowadzenia gospodarstwa rolnego i domowego,

4) przez wspólne pozbywanie produktów rolnych i wogóle gospodarstwa wiejskiego członków,

5) przez urządzenie i wspólne prowadzenie przedsiebiorstw przetwarzających produkty gospodarstw rolnych,

6) przez współdziałanie w pracy kulturalnej drobnych rolników skupionych w kółkach rolniczych,

7) przez urządzenie wzorowej, klubowej czytelni we własnym budynku.

4. Wysokość udziału, wpłat na udzał i czas ich dokonywania: jeden udział wynosi pięćset tysięcy mk. Pierwszy udział winien być przy wstąpieniu do stowarzyszenia wpłacony przynajmniej w połowie. Reszta winna być uiszczona do pół roku od daty przyjęcia deklaracji przez Dyrekcję.

5. Imiona i nazwiska członków zarządu: Józef Żurawicki, Józef Białogłowski i Michał Kaczkowski.

6. a) Czas trwania: nieograniczony.

b) Pismo przeznaczone do ogłoszeń: „Przewodnik Kółek Rolniczych“.

c) Rok obrachunkowy: kalendarzowy.

d) Liczba członków zarządu, forma ich oświadczeń w imieniu stowarzyszenia: Zarząd składa się z 3 członków stałych i 2 zastepców.

Zarząd podpisuje za spółdzielnię w ten sposób, że pod wyciśnietą pieczęcią kładzie swój podpis dwóch członków dyrekcji.

e) Zarządowi nie wolno czynić darowizn z majątku st[illegible]

warzyszenia, przystępować do spółek i stowarzyszeń z odpowiedzialnością przewyższającą połowę kapitału stowarzyszenia i do ważności tych aktów prawnych jest potrzebne upoważnienie ze strony Rady Nadzorczej.

f) Postanowienia o zastępcach niema.

g) Likwidację spółdzielni prowadzi się zgodnie z wymaganiami art. 76 — 84 ustawy.

Dzień wpisu: 17 października 1923 r. 143

Stanisławów, dnia 12 października 1923 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

ZMIANY I DODATKI DOTYCZĄCE WPISANEJ JUŻ KOOPERATYWY.

Do rejestru wpisano dnia 5.11. 1923 r.

Siedziba firmy: Denysów.

Brzmienie firmy: Hospodarsko-spożywcza Spiłka „Spiłkowa Torhowla“, kooperatywa z obmeżenoju porukoju w Denysowie.

Na nadzwyczajnem walnem zgromadzeniu powyższej kooperatywy dnia 14.10. 1923 r. zmieniono, względnie uzupełniono §§ 5, 42, 50 i 56 statutu w sposób, jak dołączony do podania uwierzytelniony odpis protokółu walnego zgromadzenia w zbiorze załącznik przechowany wykazuje.

Tarnopol, dnia 4 grudnia 1923 r. 195

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

ZMIANY I DODATKI DOTYCZĄCE WPISANEJ JUŻ KOOPERATYWY.

Wpisano do rejestru dnia 20 października 1923 r.

Siedziba firmy: Iwanówka, powiat Trembowla.

Brzmienie firmy: „Ruski Narodnij Dim“, kooperatywa z obmeżenoju porukoju w Iwanówce.

Na nadzwyczajnem walnem zebraniu powyższej kooperatywy dnia 5 sierpnia 1923 r. wybrano Michała Koptija kasjerem w miejsce Dmytra Kuzyka a Wasyla Kuzyka buchalterem w miejsce Michała Wiszniowieckiego.

Tarnopol, dnia 18 października 1923 r. 103

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

ZMIANY I DODATKI DOTYCZĄCE WPISANEJ JUŻ KOOPERATYWY.

Wpisano do rejestru 1/.11. 1923 r.

Siedziba firmy: Trembowla.

Brzmienie firmy dotąd: Spiłka hospodarsko-torhowelna, kooperatywa z obmeżenoju porukoju w Trembowli.

Brzmienie firmy odtąd: Spiłka torhowelna kredytowa „Pomicz“, kooperatywa z obmeżenoju porukoju w Trembowli.

Udział członka dotąd 1.000 mkp.

Udział członka odtąd 250.000 mkp.

Na nadzwyczajnem walnem zgromadzeniu powyższej kooperatywy dnia 1 listopada 1923 r. uchwalono powyższą zmianę jak również zmianę §§ 23 a), 42 z), 50 i 56 statutu w sposób jak dołączony do podania odpis protokółu w zbiorze załączek przechowany wykazuje. 202

Tarnopol, dnia 14 listopada 1923 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

ZMIANY I DODATKI DOTYCZĄCE WPISANEJ JUŻ SPÓŁDZIELNI.

Do rejestru wpisano dnia 14 listopada 1923 r.

Siedziba firmy: Trembowla.

Brzmienie firmy: Składnica Kółek rolniczych, stowarzyszenie spółdzielcze z ograniczoną odpowiedzialnością. Na walnem zebraniu członków powyższej Spółdzielni dnia 3 lipca 1923 r. uchwalono zmianę § 9 statutu w ten sposób, że udział członka wynosi obecnie 50.000 mkp.

Tarnopol, dnia 14 listopada 1923 r. 201

Sąd Okręgowy, jako handlowy. Oddział II.

W rejestrze spółdzielczym zapisano przy Spółdzielni „Kupiec“, sp. zap. z ogr. odp. w Jeżewie, co następuje:

Po zupełnem podziale majątku spółdzielni, wygasła plenipotencja likwidatorów. 68

Świecie, dnia 17 grudnia 1923 r.

Sąd Powiatowy.

W rejestrze spółdzielni „Zgoda“, sp. zap. z ogr. odp. w Świeciu, zapisano co następuje:

Na mocy zapadłej uchwały na walnem zebraniu z dnia 5 sierpnia 1923 r. podwyższono udziały na 20.000 mk. i wstępne na 2.000 mk. 69

Świecie, dnia 17 grudnia 1923 r.

Sąd Powiatowy.

W rejestrze Pruster Spar und Darlehnskassenverein w Pruszczu, zapisano co następuje:

W miejsce Bodenberga, Trentelmanna, Mejera i Braumanna wybrano do Zarządu Augusta Menza, Henryka Bosse, Wilhelma Beiera z Mirowic i Hermanna Kaldowskiego z Zbrachlina. 67

Świecie, dnia 12 grudnia 1923 r.

Sąd Powiatowy.

ZMIANY DOTYCZĄCE WPISANEJ JUŻ SPÓŁDZIELNI.

W rejestrze Spółdzielni wpisano dnia 18.1. 1924 r. przy Spółdzielni „Składnica Kółek Rolniczych w Mielcu — Stowarzyszenie Spółdzielcze z ograniczoną odpowiedzialnością“ następujące zmiany:

Uległy zmianie § 2 statutu dotyczący celu Stowarzyszenia i przedmiotu przedsiębiorstwa; § 9 statutu wedle którego udział każdego członka wynosi obecnie 500.000 mkp.. zaś wpłata wstępna 40.000 mkp., § 33 statutu dotyczy funduszu rezerwowego i § 39 statutu dotyczy rozdziału zysków i strat 193

Tarnów, dnia 1 grudnia 1923 r.

Sąd Okręgowy, Oddział IV.

W naszym rejestrze spółdzielni wpisano dzisiaj pod Nr. 17 „Deutscher Spar- und Darlehnskassenverein, Spółka zapisana z nieograniczoną odpowiedzialnością w Małych Sokolnikach, co następuję:

W miejsce występujących członków Karola Steltera i Henryka Rennekera, wybrano Karola Piehla i Ottona Frey'a. 179

Szamotuły, dnia 4 kwietnia 1923 r.

Sąd Powiatowy.

W naszym rejestrze spółdzielni zapisano dzisiaj pod Nr. 38 następującą firmę: „Zgoda“, Spółdzielnia Spożywców, z odpowiedzialnością ograniczoną, w Poznaniu, oddział (filja) w Kaźmierzu.

Spółdzielnia ma na celu wspólny zakup i wyrób towarów spożywczych i gospodarczych w celu rozsprzedaży ich pomiędzy członków, zawieranie umów z kupcami i rzemieślnikami celem umożliwienia członkom nabywania towarów pod korzystnemi warunkami. Wysokość udziału członka wynosi 5.000 mk., płatnych przy wstąpieniu.

Zarząd Spółdzielni stanowią Marcin Pilarski, kupiec, Wandolin Siereński, kupiec, Józef Sieradzki, sekretarz związkowy, Edmund Burek, kupiec, wszyscy w Poznaniu.

Czas trwania spółdzielni jest nieograniczony.

Czasopismem przeznaczonem do ogłoszeń spółdzielni jest „Prawda“.

Rokiem obrachunkowym jest czas od 1 lipca do 30 czerwca.

Zarząd spółdzielni składa się z 3 członków. Do oświadczenia woli w imieniu spółdzielni potrzebne jest współdziałanie conajmniej dwóch członków zarządu. Za spółdzielnię podpisuję zarząd w ten sposób, że do firmy podpisujacy dołączają swe podpisy.

Szamotuły, dnia 11 grudnia 1923 r. 122

Sąd Powiatowy.

ZMIANY I DODATKI DO WPISANYCH JUŻ FIRM SPÓŁDZIELNI.

Do rejestru spółdzielni wpisano:

Siedziba firmy: Mikuliczyn.

Brzmienie firmy: Spożywczo-Torhowelna Spiłka, kooperatywa z ograniczoną poręką, w Mikuliczynie.

Członkowie zarządu wystąpili: Mychajło Petruszczak.

Członkowie Zarządu wybrani: Stefan Połatajko, syn Iwana.
Data wpis:u 6 listopodo 1923 r. 163
Stanisławów, dnia 27 października 1923 r.
Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

ZMIANY I DODATKI DO WPISANYCH JUŻ W REJESTRZE HANDLOWYM FIRM SPÓŁDZIELNI.

Do rejestru spółdzielni należy wciągnąć przy firmie: Składnica Kółek Rolniczych w Rudkach, stowarzyszenie spółdzielcze z ograniczoną odpowiedzialnością, że na walnem zgromadzeniu odbytem dnia 28 października 1923 r. uchwalono zmianę §§ 2, 33 i 39 statutu, oraz podwyższyć udziały członków do 100.000 mk. i wpisowe do 10.000 mk.
Dzień wpisu 23 listopada 1923 r. 155
Sambor, dnia 23 listopada 1923 r.
Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

Wpisano 17 grudnia 1923 r. w rejestrze spółdzielczym przy spółdzielni „Składnica Kółek Rolniczych, Stowarzyszenie zarejestrowane z ograniczoną odpowiedzialnością w Strzyżowie“, że uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 2 listopada 1923 r. uchwalono zmianę § 2 statutu tejże spółdzielni, który odtąd opiewać będzie: Stowarzyszenie ma na celu podniesienie gospodarstwa swych członków.

a) przez wspólne nabywanie i dostarczanie artykułów potrzebnych członkom do prowadzenia gospodarstwa domowego i rolnego,

b) przez produkowanie na wspólny rachunek artykułów gospodarstwa domowego i rolnego,

c) przez wspólne spieniężanie produktów rolnych i wyrobów członków.

Stowarzyszenie ogranicza swą działalność przedewszystkiem do członków.

Stowarzyszenie może zakładać oddziały w okręgu swej działalności. Dalej zmianę § 9 statutu, że odtąd udział każdego członka wynosi 100.000 mkp. 182
Rzeszów, dnia 15 grudnia 1923 r.
Sąd Okręgowy, Oddział V.

W naszym rejestrze spółdzielczym pod I. 21, wpisano dzisiaj co następuje:

„Zgoda“, Spółdzielnia Spożywców, z ograniczoną odpowiedzialnością, w Poznaniu, oddział w Obornikach.

Przedmiotem przedsiębiorstwa jest wspólny zakup i wyrób towarów spożywczych i gospodarczych w celu rozsprzedaży ich pomiędzy członków, zawieranie umów z kupcami i rzemieślnikami celem umożliwienia członkom nabywania towarów po korzystnych warunkach.

Za zobowiązanie Spółdzielni odpowiada członek do kwoty 5.000 mk. za każdy udział.

Udział wynosi 5.000 mk., płatnych przy wstąpieniu, spłata ratami jest dozwolona z ważnych przyczyn.

Zarząd składa się z trzech członków i jednego zastępcy.
Członkami zarządu są:
a) kupiec Marcin Pilarski,
b) kupiec Wandolin Sierszański,
c) sekretarz związkowy Józef Sieradzki,
d) kupiec Edmund Burek, jako członek zastępowy, wszyscy z Poznania.

Spółdzielnia ogłasza w gazecie „Prawda“, w Poznaniu.

Do oświadczeń woli w imieniu spółdzielni konieczny jest podpis conajmniej dwóch członków zarządu, który się umieszcza pod pieczęcią spółdzielni.

Zakład główny spółdzielni zapisany jest w rejestrze spółdzielni Sądu Powiatowego w Poznaniu pod Nr. 155.
Oborniki, dnia 16 listopada 1923 r. 176
Sąd Powiatowy.

W tutejszym rejestrze spółdzielni wpisano pod Nr. 38 zapisanej spółdzielni „Zgoda“, Spółka Spożywców, spółka zapisana z ograniczoną odpowiedzialnością w Pakości.

Udział wynosi 120.000 mk., płatny w całości natychmiast. Uchwałą walnego zebrania z dnia 12 sierpnia 1923 r. zmieniono § 11 statutu w ten sposób, że udział podwyższono z 3.000 mk. na 120.000 mk. 104
Mogilno, dnia 2 listopada 1923 r.
Sąd Powiatowy.

Do Rejestru Spółdzielni Sądu Okręgowego w Lublinie, wciągnięto dnia 21 grudnia 1923 r. Nr. 119, że firma „Kasa Spółdzielcza Pożyczkowa“, w Kazimierzu, pow. Puławskim, otrzymuje brzmienie: „Kasa Pożyczkowo-Spółdzielcza w Kazimierzu, pow. Puławskim“, niecztonkowie z kredytu korzystać nie mogą. Ogłoszenia będą umieszczane w Czasopiśmie warszawskiem: „Ruch Spółdzielczy“. 162

Do Rejestru Spółdzielni Sądu Okręgowego w Lublinie, wciągnięto dnia 22 grudnia 1923 r. pod Nr. 254:

do rubr. 2-ej: Spółdzielcze Stowarzyszenie spożywców „Gołąb“, we wsi i gminie Gołębiu, pow. Puławskim, z odpowiedzialnością ograniczoną do wysokości udziałów.

do rubr. 3-ej: Stowarzyszenie ma na celu wszechstronne zaspakajanie wspólnemi siłami materjalnych i kulturalnych potrzeb swych członków.

do rubr. 4-ej: Udział wynosi 200.000 mk. i winien być wpłacony w całości przy przystąpieniu do spółdzielni.

do rubr. 5-ej: Zarząd stanowią: Władysław Kopeć, Marcin Bąkała i Józef Furtak, zastępcą jest Ignacy Warda. Wszyscy mieszkają w Gołębiu.

do rubr. 6-ej: Czas trwania stowarzyszenia nie jest oznaczony. Ogłoszenia będą umieszczane w czasopiśmie „Społem“. Rok poczyna się od 1 stycznia, zarząd składa się z 3 członków i 1 zastępcy, dwaj z nich podpisują oświadczenia woli stowarzyszenia, lecz kontrakty w sprawach kupna, sprzedaży, zastawu lub wynajem nieruchomości wymagają uprzedniego zezwolenia Rady Nadzorczej albo też winny być przez Radę zatwierdzone. W razie rozwiązania Stowarzyszeina Zgromadzenie Walne wybiera trzech likwidatorów i określa sposób likwidacji z zachowaniem przepisów ustawy o spłódzielniach. 119

W naszym rejestrze handlowym oddział B, pod. Nr. 7, przy spółce z ograniczoną poręką „T. Kentzer i S-ka, w Jarocinie“, zapisano, że uprawnienie Likwidatora do zastępstwa spółki skończyło się i firma przestała istnieć.
Jarocin, dnia 5 listopada 1923 r. 64
Sąd Powiatowy.

W tutejszym rejestrze spółdzielczym zapisano dzisiaj pod Nr. 46 przy spółdzielni: „Urzędnicza Spółdzielnia spożywcza na powiat Jarociński“, spółdzielnia z odpowiedzialnością ograniczoną, że Jan Gorgolewski z Jarocina ustąpił z Zarządu, a na jego miejsce wybranym został Jan Soja, sekretarz sądowy z Jarocina.
Jarocin, dnia 15 października 1923 r. 66
Sąd Powiatowy.

W naszym rejestrze spółdzielczym zapisano dzisiaj przy spółdzielni zapisanej pod Nr. 14: „Mleczarnia Parzew, spółdzielnia zapisana z ograniczoną odpowiedzialnością w Parzewie“, że Teodor Altfeld i Józef Feischen wystąpili z Zarządu, a na ich miejsce wybrani zostali Franciszek Sprick, gospodarz ze Strzyżewa i Józef Wilke, gospodarz z Racendowa.
Jarocin, dnia 30 sierpnia 1923 r. 65
Sąd Powiatowy.

W naszym rejestrze spółdzielczym zapisano dzisiaj pod Nr. 15, przy spółce: „Spar- und Darlehnskasse, spółdzielnia zapisana z nieograniczoną odpowiedzialnością, w Żerkowie“, co następuje:

Spółka została rozwiązaną Uchwałą Walnego Zgromadzenia z dnia 24.IV. i 8.V. 1921 r. Likwidatorami mianowani zostali Ryszard Pröschel, ogrodnik z Żółkowa i Gerson Hirsch, spedytor z Żerkowa. 63
Jarocin, dnia 30 sierpnia 1923 r.
Sąd Powiatowy.

W rejestrze spółdzielni pod Nr. 17, zapisano dziś przy spółdzielni: „Bazar“, Spółdzielnia budowlana, z odpowiedzialnością ograniczoną w Grudziądzu, iż uchwałę walnego zebrania z dnia 8 czerwca 1922 r. zmieniono §§ 1, 3, 10, 11, 12, 13, 18, 31, 39 i 50 statutu. 185
Grudziądz, dnia 10 stycznia 1924 r.
Sąd Powiatowy.

Zarządza się wpisanie w rejestrze spółdzielni przy firmie: „Sklep Kółka Rolniczego“ w Szczawnicy, stowarzyszenie spółdzielcze, z ogr. odpow., że członek Zarządu Jan Kalinowski z Zarządu ustąpił, a w miejsce jego wstąpił Ksiądz Jan Kozioł.

Nowy Sącz, dnia 1 grudnia 1923 r. 217

Sąd Okręgowy, Oddział IV.

WPIS FIRMY SPÓŁDZIELNI.

Do rejestru wpisano dnia 5 listopada 1923 r.:

Siedziba Spółdzielni: Lwów — Sadownicka 29.

Brzmienie Firmy: „Światosław“, Wydawnicza Spółdzielnia, z odpowiedzialnością udziałami, we Lwowie.

Przedmiot przedsiębiorstwa: Wydawanie dzieł bądźto na własny rachunek, bądz też komisowo.

Czas trwania: Nieograniczony.

Udział członka wynosi mk. 500.000, płatny przy przystąpieniu do Spółdzielni. Każdy członek może mieć więcej udziałów.

Członkowie odpowiadają tylko udziałami.

Zarząd Spółdzielni składa się z dwóch członków. Członkami Zarządu wybrano: Włodzimierza Czerkasa we Lwowie, Tkacka 39 i Franciszkę Waniek, we Lwowie, Szeptyckich 19.

Podpis firmy następuje w ten sposób, że pod brzmieniem firmy położy swój podpis jeden z członków Dyrekcji. Ogłoszenia Spółdzielni zamieszczane będą w „Kurjerze Lwowskim“. Spółdzielnia ma Radę Nadzorczą złożoną z 3 członków. Przepisy o likwidacji zgodne z ustawą o Spółdzielniach. 113

Lwów, dnia 23 października 1923 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział IV.

W rejestrze spółdzielni zapisano dziś przy Nr. 1: Adelnauer Spar- und Leihbank, Spółdzielnia z odpowiedzialnością nieograniczoną w Odolanowie.

Walne zebranie z dnia 15 lipca 1923 r. uchwaliło przyjęcie nowego statutu, którego wyciąg brzmi:

Przedmiotem przedsiębiorstwa jest uruchomienie kasy oszczędnościowo-pożyczkowej do uprawiania handlu pieniężnego i kredytowego dla popierania oszczędności. Również dostarczenie rolniczych i gospodarczych artykułów oraz zbyt produktów rolniczych może być uchwałą walnego zebrania przyjęte. Odpowiedzialność członków za zobowiązania spółdzielni jest nieograniczona. Udział członka wynosi 300 marek. Z tego jest 1/10 część = 30 mk. zaraz płatną, reszta zaś w miesięcznych ratach po 30 marek. Zarząd składa się z 3 członków, do aktów spółdzielni wymagane są podpisy 2 członków zarządu. Wybór zastępców dokonuje Rada Nadzorcza na wypadek stałej lub dłuższej przeszkody, ustąpienia lub śmierci jednego z członków zarządu przed upływem okresu wyborczego. Do ogłoszeń wyznaczono Landwirtschaftliches Central-Wochenblatt fuer Polen w Poznaniu.

W miejsce członków zarządu Michała Zirkel'a i Karola Kołaty, którzy ustąpili, wybrano: mistrza piekarskiego Bolesława Kamelskiego, posiedziciela domu Antoniego Czubaka, obaj z Odolanowa. 125

Odolanów, dnia 8 października 1923 r.

Sąd Powiatowy.

WPIS FIRMY SPÓŁDZIELNI.

Do rejestru wpisano dnia 26 października 1923 r.

Siedziba spółdzielni: Lwów, ul. Brajerowska 14.

Brzmienie firmy: Komercyjny Bank Spółdzielczy, z ogr. odpowiedzialnością we Lwowie. Przedmiot przedsiębiorstwa: a) udzielanie kredytów członkom, potrzebnych na cele inwestycyjne i obrotowe w ich gospodarstwach i przedsiębiorstwach rolnych, przemysłowych i handlowych, b) przyjmowanie do oprocentowania wkładek oszczędności tak od członków jak też od nieczłonków, c) nabywanie i sprzedawanie wszelkiego rodzaju walorów i papierów wartościowych, d) udzielanie kredytów i pożyczek za zabezpieczeniem realnem, zastawem ręcznym lub poręką, e) zaciąganie pożyczek celem powiększenia środków obrotowych, f) ochrona dalszych posiadaczy akcji przez zastępowanie ich interesów wobec towarzystw i spółek akcyjnych i przez wykonywanie praw tymże posiadaczom przysługujących, g) zakupno i sprzedaż na rachunek własny lub komisowy wszelkich towarów i artykułów, nie wyjętych z obrotu i nie wymagających osobnej koncesji, h) pośrednicзenie we wszelkich obrotach handlowych i tranzakcjach bankowych na zlecenie swych członków i nieczłonków na rynkach krajowych i zagranicznych.

Czas trwania spółdzielni: nieograniczony.

Udział członka wynosi 500.000 mk., płatny w całości przy przystąpieniu do spółdzielni. Każdy członek może mieć więcej udziałów. Członkowie odpowiadają udziałami, a nadto kwotą równającą się podwójnej wysokości zdeklarowanego udziału.

Zarząd spółdzielni składa się z 2 — 3 członków.

Członkami zarządu wybrano dra Arnolda Szora i Leona Streichera.

Podpis firmy następuje w ten sposób, że pod brzmieniem firmy umieszczą swe łączne podpisy dwaj członkowie zarządu.

Ogłoszenia spółdzielni zamieszczane będą w „Gazecie Lwowskiej“.

Spółdzielnia ma Radę Nadzorczą złożoną z 3 — 5 osób.

Przepisy o likwidacji zgodne z ustawą o spółdzielniach.

Lwów, dnia 25 października 1923 r. 119

Sąd Okręgowy cyw., jako handlowy, Oddział IV.

WPIS FIRMY SPÓŁDZIELNI.

Do rejestru wpisano dnia 31 października 1923 r.:

Siedziba spółdzielni: Lwów.

Brzmienie firmy: Bank Pożyczkowy, Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością, we Lwowie.

Przedmiot przedsiębiorstwa:

a) udzielanie kredytu członkom wedle regulaminu Rady Nadzorczej,

b) eskont i reeskont akceptów i rymes członków,

c) prowadzenie rachunków bieżących,

d) nabywanie i sprzedaż wszelkiego rodzaju walorów i papierów wartościowych.

e) przyjmowanie wkładek oszczędności.

Spółdzielnia może zawierać wszelkiego rodzaju umowy wchodzące w zakres jej statutowej działalności również z nieczłonkami, z kredytu mogą korzystać zasadniczo jedynie członkowie, zaś nieczłonkowie tylko przy zabezpieczeniu rzeczowem.

Czas trwania: nieograniczony.

Udział członka wynosi 5.000.000 mk., który musi być wypłacony zaraz w całości. Za zgodą dyrekcji może mieć członek więcej udziałów.

Członkowie odpowiadają udziałami a nadto jeszcze dalszą kwotą odpowiadającą wysokości deklarowanych udziałów.

Zarząd składa się z 2 członków, wybieranych na okres trzyletni.

Członkami zarządu wybrano Abrahama Wernikowa i Leona Nechelesa.

Podpis firmy Spółdzielni następuje w ten sposób, że pod brzmieniem firmy spółdzielni umieszczą swoje podpisy dwaj członkowie zarządu.

Ogłoszenia Spółdzielni umieszczone będą w „Gazecie Lwowskiej“.

Spółdzielnia ma Radę Nadzorczą złożoną z 3 członków.

Przepisy o likwidacji zgodne z ustawą o spółdzielniach.

Lwów, dnia 29 października 1923 r. 111

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział IV.

WPIS FIRMY SPÓŁDZIELNI.

Do rejestru wpisano 5 listopada 1923 r.:

Siedziba spółdzielni: Lwów.

Brzmienie firmy: Bank Spółdzielczy „Bewes“, z ograniczoną odpowiedzialnością, we Lwowie.

Przedmiot przedsiębiorstwa: Podniesienie zarobku i gospodarstwa członków i ziemiaństwa przez założenie i wspólne prowadzenie rozmaitych przedsiębiorstw w kraju i za granicą, w szczególności przez:

1) Udzielanie kredytów zakładowych i obrotowych na podkład skryptów dłużnych, weksli, rymes, faktur, papierów wartościowych i innych dokumentów w obrocie handlowym przyjętych, tudzież w rachunku bieżącym (ete corrente).

2) Nabywanie terenów naftowych celem eksploatacji.

tudzież handel procentami brutto i netto z przedsiębiorstw górniczych, handel produktami naftowymi i łączenie bruttowców w Związki.

3) Zakładanie i prowadzenie w kraju i zagranicą filji, ajencji, reprezentacji, biur wywiadowczych, składów produktów rolniczych, magazynów towarowych, bazarów i wystaw służących celom przemysłu i handlu krajowego i eksportowi produktów i wyrobów krajowych.

4) Prowadzenie handii w drodze pośrednictwa i komisjonerstwa, tudzież wykonywanie wszelkich tranzakcji z operacji handlowych wynikających lub z niemi w związku stojących.

5) Prowadzenie wszelkich interesów bankowych w szczególności przyjmowanie wkładek oszczędnościowych i wkładek pieniężnych w rachunku bieżącym.

Czas trwania: nieograniczony.

Udział członka wynosi jeden miljon marek polskich, który jest w całości płatny przy przystąpieniu do spółdzielni.

Każdy członek może mieć więcej udziałów. Członkowie odpowiadają udziałami a nadto kwotą równającą się jednokrotnej wysokości zdeklarowanego udziału.

Zarząd spółdzielni składa się z dwóch członków.

Członkami zarządu wybrano: WP. Henryka Balko, przemysłowca we Lwowie, ul. Technicka Nr. 1 i Hermana Schrenzla, dyrektora Towarzystwa Ubezpieczeń we Lwowie, ul. Długosza 10.

Podpis firmy następuje w ten sposób, że pod brzmieniem firmy umieszczają swe podpisy łącznie dwaj członkowie zarządu.

Ogłoszenia spółdzielni umieszczane będą w „Gazecie Lwowskiej".

Spółdzielnia ma Radę Nadzorczą złożoną z trzech członków.

Przepisy o likwidacji zgodne z ustawą o spółdzielniach.

Lwów, dnia 2 listopada 1923 r. 112

Sąd Okręgowy, jako handlowy. Oddział IV.

Sąd Okręgowy w Sanoku, jako handlowy, Oddział IV, zarządza uchwałą z dnia 27 stycznia 1923 r. następujący wpis w rejestrze spółdzielni pod liczbą kolejną spółdzielni:

1) Firma i siedziba spółdzielni: „Nywa", Kooperatywa dla torhowli i kredytu z ohraniczeju widwiczalnostju w Lisku, po polsku: „Niwa", kooperatywa dla handlu i kredytu, z ograniczoną odpowiedzialnością w Lisku.

2) Przedmiot przedsiębiorstwa oraz ograniczenia co do zawierania interesów z niečzłonkami: Podniesienie zarobku członków przez wspólne prowadzenie przedsiębiorstwa a to: 1) prowadzenie handlu środkami spożywczemi przedmiotami pierwszej potrzeby, narzędziami gospodarskiemi i rzemieślniczemi, 2) przeróbka produktów, 3) kupno i dzierżawa ziemi dla wspólnego gospodarstwa, 4) przyjmowanie zamówień na roboty rolnicze, budowlane, gospodarcze, 5) przyjmowanie kapitałów do obrotu za oprocentowaniem, 6) zakładanie bibljoteki, czytelni, odczytów i t. d.

Działalność spółdzielni ogranicza się tylko do członków.

3) Czas trwania spółdzielni, jeżeli ją założono na czas ograniczony: nieograniczony.

4) Oznaczenie rodzaju i zakresu odpowiedzialności udziałami a nadto kwotą równającą się pięciokrotnej wysokości deklarowanych udziałów.

5) Wysokość udziału, wpłat na udział i czas ich dokonywania: 50 marek, połowa udziału płatna przy zgłoszeniu się, druga połowa do końca tego roku, w którym nastąpiło zgłoszenie.

6) Liczba członków zarządu, tudzież ograniczenia uprawnień zarządu i postanowienia o zastępcach: trzech członków i dwóch zastępców; kupno, sprzedaż nieruchomości, budowa, należy do Rady nadzorczej. Rada nadzorcza przeznacza zastępcę w razie przeszkody członka zarządu w urzędowaniu.

7) Pismo przeznaczone do ogłoszeń spółdzielni: „Wola Narodu", we Lwowie.

8) Rok obrachunkowy — jeżeli się różni od roku kalendarzowego — kalendarzowy.

9) Imiona i nazwiska pierwszych członków spółdzielni: Włodzimierz Rohatyn, ks. Juljan Czuczkiewicz. Jan Węgrzynowicz, w Lisku.

Data wpisu: Wpis ten następuje z powodu zmiany statutu dawniejszego stowarzyszenia pod firmą: Powiatowe Towarzystwo gospodarsko-kupieckie, z ograniczoną poręką wLisku. 145

Sanok, dnia 27 stycznia 1924 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział IV.

Wpisano w rejestrze dla spółdzielni, jak następuje:

Spar und Darlehens Verein für die Deutschen in Kołomyja und deren Attinenzen Baginsbergm Sławce Sowie, Sewerynówka Attinenz zu Kamionki Małe, zarejestrowana spółdzielnia z nieograniczoną odpowiedzialnością, w Baginsbergu.

Przedmiot przedsiębiorstwa: przyjmowanie oszczędności, kupno i sprzedaż oraz przechowanie papierów wartościowych, b) dostarczanie środków pieniężnych, potrzebnych dla przedsiębiorstwa lub gospodarstwa wyłącznie członków, c) sprzedaż produktów rolnych lub przemysłu rolnego i sprowadzanie towarów potrzebnych dla gospodarstwa rolnego i domowego, d) wynajmowanie członkom sprowadzonych na własny rachunek maszyn i narzędzi rolniczych, e) kupno i dzierżawa gruntów oraz budynków dla wspólnego użytku członków oraz pośredniczenie w kupnie i dzierżawa gruntów i budynków na zlecenie i rachunek poszczególnych członków.

Wysokość udziału: 20.000 mk. Połowa płatna z przystąpieniem, druga połowa do 6 miesięcy.

Imiona i nazwiska członków zarządu: 1) Filip Kohl, 2) Walenty Walter, 3) Filip Schmidt, 4) Dawid Koch, 5) Jakób Baumunk, 6) Henryk Heuchert, 7) Filip Schmalenberg, 8) Henryk Kohl, 9) Jan Frick.

a) Czas trwania spółdzielni: nieograniczony.

b) Pismo przeznaczone do ogłoszeń: „Ostdeutsches Volksblatt", we Lwowie.

c) Rok obrachunkowy: rok kalendarzowy.

d) Liczba członków zarządu i forma ich oświadczeń w imieniu spółdzielni: 5-ciu. Oświadczenie woli w imieniu spółdzielni składa się ważnie w ten sposób, że do firmy dołączają swe podpisy dwaj członkowie zarządu.

g) Przepisy o likwidacji: art. 76 — 106 ustawy o spółdzielniach.

Rozwiązanie (likwidacja): Powołane pod 9 przepisy.

Data wpisu: 21 kwietnia 1923 r. 117

Kołomyja, dnia 21 kwietnia 1923 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

WPISANO W REJESTRZE HANDLOWYM DLA SPÓŁDZIELNI.

Na nadzwyczajnem walnem zebraniu odbytem dnia 12 listopada 1923 r. uchwalono zmianę §§ 2 — 33 i 39 statutu Składnicy Kółek Rolniczych w Kołomyi, Stowarzyszenia spółdzielczego z ograniczoną odpowiedzialnością, które mają brzmieć jak następuje:

§ 2. Stowarzyszenie ma na celu podniesienie gospodarstwa swych członków:

a) przez wspólne nabywanie i dostarczanie artykułów potrzebnych członkom do prowadzenia gospodarstwa domowego i rolnego,

b) przez produkowanie na wspólny rachunek artykułów gospodarstwa domowego i rolnego,

c) przez wspólne spieniężanie produktów rolnych i wyrobów członków.

Stowarzyszenie ogranicza działalność swoją przedewszystkiem dla członków.

Stowarzyszenie może zakładać oddziały w okręgu swej działalności.

§ 33. Fundusz rezerwowy stowarzyszenia winien stopniowo wzrastać przynajmniej do wysokości kapitału udziałowego warz z poręką, a może być także podług uznania Walnego Zebrania podwyższony.

Fundusz rezerwowy służy wyłącznie do pokrycia strat bilansowych.

Specjalne fundusze rezerwowe, jak fundusz strat na towarach, strat na manco, strat na wierzytelnościach i t. p. mogą być utworzone według uchwały Walnego Zebrania, które też oznacza sposób zasilania tych funduszów.

Fundusz rezerwowy, oraz inne fundusze specjalne utworzone z zysków stowarzyszenia nie podlegają w żadnym razie podziałowi między członków.

§ 39. Czystą nadwyżkę (zysk) rozdziela się według następujących zasad:

1) najmniej 30% zysku przeznacza się do funduszu rezerwowego o ile fundusz ten nie dosięga wysokości, oznaczonej w myśl § 33 statutu,

2) następnie przeznacza się odpowiednią kwotę na dywidendę od udziałów od następnego miesiąca po wpłaceniu udziału. (§ 10 statutu),

3) pozostałą nadwyżkę po ewentualnem wydzieleniu kwot na podniesienie handlowej działalności Kółek Rolniczych w Okręgu, rozporządzi walne zgromadzenie, przestrzegając następujących zasad:

a) przeznaczone ewentualnie do podziału między członków (poza dywidendą od udziałów) kwoty mają być dzielone jedynie w stosunku, w jakim członkowie zaspakajali w Stowarzyszeniu swe potrzeby gospodarcze,

b) przypadające na niečłonków nadpłaty i zwroty winne być przelane do funduszów, niepodlegających podziałowi między członków. (§ 33 statutu). 116

Data wpisu: 24 listopada 1923 r.

Kołomyja, dnia 24 listopada 1923 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

Wpisano do rejestru dla spółdzielni co następuje:

„Mołoczarska Spiłka", zarejestrowana kooperatywa z ograniczoną poręką, w Horodence (Folwarkowy Kąt).

Przedmiotem przedsiębiorstwa tejże kooperatywy jest:

a) prowadzenie handlu dla swoich członków środkami spożywczymi, artykułami pierwszej potrzeby, nicalkoholicznymi napojami, przedmiotami dla domowego i rolnego gospodarstwa jakoteż dla rzemiosła i przemysłu, produktami gospodarskimi jako to: zbożem, bydłem(mlekiem, skórą; urządzać magazyny tych towarów,

b) przetwarzanie produktów gospodarczych dostarczanych przez członków sposobem przemysłowym lub fabrycznym,

c) nabywanie i utrzymywanie na składzie narzędzi gospodarczych i oddawanie tychże do użytku li tylko swoim członkom przez najem,

d) kupowanie i dzierżawienie gruntów i budynków dla wspólnej gospodarki prowadzonej wspólnemi siłami członków jakoteż kupowanie i oddawanie w dzierżawę gruntów i budynków swoim członkom,

e) przyjmowanie zamówień na roboty budowlane, rolnicze, lasowe, rzemieślnicze, rąbanie drzewa, przewóz rzeczy i towarów, dokonywać się mające wspólnemi siłami swoich członków,

f) przyjmowanie kapitałów do obrotu za umówionem oprocentowaniem,

g) udzielanie swoim członkom tanich i przystępnych pożyczek na podniesienie ich gospodarstwa lub przemysłu,

h) w celu rozwinięcia kooperatywy i zjednywania jej członków, zachęcać do oświaty i nauki, rozbudzać zamiłowanie do oszczędności i pracy i pouczać członków we wszystkich sprawach oświatowych, kulturalnych i gospodarskich przez urządzanie czytelni, bibljotek, urządzanie publicznych lekcji, wykładów specjalnych kursów, demonstracji gospodarskich, przedstawień amatorskich ,przy udziale swoich członków i przy pomocy instruktorów i lustratorów.

Działalność kooperatywy ogranicza się tylko do swoich członków z wyłączeniem wszelkich interesów na korzyść osób nie będących członkami kooperatywy.

Jeden udział członka wynosi 25.000 mk. polskich. Członek wpłaca najmniej połowę udziału po przyjęciu go, a resztę najdalej do końca roku kalendarzowego w jakim zgłosił swój udział.

Każdy z członków kooperatywy może mieć więcej udziałów. Ilość udziałów nieograniczona.

Dodatkowo zadeklarowane udziały wpłaca się najdalej do roku od daty podpisania zgłoszenia.

Nie wolno przyjmować zgłoszenia nowego udziału od członka, który w pełni nie wpłacił poprzedniego udziału.

Członkami zarządu wybrano na walnem zgromadzeniu odbytem dnia 5.8. 1923 r.:

1) Kobylawskiego Antona, przewodniczącym, 2) Pawczaka Stefana, kasjerem, 3) Sowyka Fedora, prowadzącym księgi. Zastępcami członków zarządu: 1) Zybczyna Romana, 2) Całyna Stefana.

a) Czas trwania kooperatywy: nieograniczony.

b) Ogłoszenia kooperatywy umieszczane będą na przeznaczonej na to tablicy w lokalu kooperatywy w każdoczesnym organie Towarzystwa „Krajowy Sojuz Rewizyjny" gospodarczo-spółdzielczem czasopiśmie we Lwowie.

c) Rokiem obrachunkowym jest rok kalendarzowy.

d) Zarząd kooperatywy składa się z 3 członków i 2 zastępców. Zarząd podpisuje kooperatywę w ten sposób, że przy firmie kooperatywy podpisują się dwaj członkowie zarządu i to stanowi ważność zobowiązań kooperatywy.

e) Członkowie zarządu w swojej działalności są nieograniczeni.

f) Zastępcy członków zarządu zastępują członków zarządu na wypadek ich przeszkody w urzędowaniu.

g) Na wypadek likwidacji lub konkursu kooperatywy walne zgromadzenie rozstrzyga o sposobie likwidacji, zgodnie z wszystkiemi postanowieniami ustawy o spółdzielczości.

Data wpisu: 22 września 1923 r. 118

Kołomyja, dnia 22 września 1923 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy.

W naszym rejestrze spółdzielni zapisano dziś przy Nr. 28 (Spar et Kredit — Genossenschaft, spółdzielnia z odpowiedzialnością ograniczoną w Lesznie). W miejsce Henwinkla wybrano do zarządu rolnika Frydrycha Reinkensmeiera w Lesznie. Uchwałą prawomocną walnego zebrania udziałowców z dnia 6 czerwca 1923 r. została spółdzielnia połączona ze spółdzielnią „Landwirtschaftliche Bezugs- und Absatzgenossenschaft, spółdzielnia z odpowiedzialnością ograniczoną w Lesznie, w ten sposób, że ostatnia jest przejmująca czyli że w myśl ustawy z dnia 7.4. 1922 r. (Dziennik Ust. poz. 265) dla spółdzielni przejętej są miarodajne statut i organa spółdzielni przejmującej. 146

Leszno, dnia 10 listopada 1923 r.

Sąd Powiatowy.

W naszym rejestrze spółdzielni zapisano dziś przy Nr. 48 (Konsum Kolejowców, spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością, w Lesznie). Uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 6 października 1923 r. podwyższono udział na 100.000 mk. 114

Leszno, dnia 21 listopada 1923 r.

Sąd Powiatowy.

W naszym rejestrze spółdzielni zapisano dziś przy Nr. 10 (Dambiczer Darlehnskassen- Verein, spółdzielnia z nieograniczoną odpowiedzialnością w Dąbczu): Uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 21 kwietnia 1921 r. spółdzielnię rozwiązano.

Likwidatorami są: rolnik Antoni John, majster szewcki Józef Thomas, obaj z Dąbcza. 149

Leszno, dnia 21 listopada 1923 r.

Sąd Powiatowy.

W naszym rejestrze spółdzielni zapisano dziś przy Nr. 52 (Spółdzielnia Spożywcza 55 pułku w Lesznie, z odpowiedzialnością udziałami): Uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 17 grudnia 1923 r. podwyższono udział z 300 mk. na 100.000 mk., a wpisowe z 175 mk. na 20.000 mk., zmieniając § 13 statutu.

Leszno, dnia 27 grudnia 1923 r. 150

Sąd Powiatowy.

W naszym rejestrze spółdzielni zapisano dziś przy Nr. 68 (Rolnik w Osiecznie, Spółdzielnia Osadniczo-Hndlowa, z odpowiedzialnością ograniczoną): Uchwałą walnego zgromadzenia z dnia 15 grudnia 1923 r. podwyższono udział z 100.000 mk. na 10.000.000 mk., płatne natychmiast w pełnej sumie.

Leszno, dnia 27 grudni 1923 r. 151

Sąd Powiatowy.

WPIS ZMIAN DO REJESTRU SPÓŁDZIELNI, WZGLĘDNIE PRZEMIANA STOWARZYSZENIA NA SPÓŁDZIELNIĘ.

Na podstawie statutu uzgodnionego z przepisami ustawy z dnia 29.10. 1920 r. Nr. 111 Dz. U. R. P. wpisuje się

przemianę Stowarzyszenia na Spółdzielnię oraz zmiany zaszłe w nazwie i zarządzie tejże Spółdzielni a wszczególności:

Brzmienie firmy Spółdzielni: „Spółdzielnia Spożywcza funkcjonarjuszy państwowych, z ograniczoną odpowiedzialnością, w Czortkowie.

Siedziba spółdzielni: Czortków.

Celem i przedmiotem Spółdzielni jest podniesienie gospodarstwa swych członków za pomocą prowadzenia wspólnego przedsiębiorstwa przez nabywanie i dostarczanie artykułów gospodarstwa domowego i środków spożywczych w dobrej jakości i tanich cenach, użyczenie członkom pomocy w sprawach gospodarczych i finansowych — organizowanie członków w spółdzielnie dla zaspokojenia innych potrzeb gospodarczych — tworzenie zakładów i instytucji kultury gospodarczej i użyteczności publicznej w celu podniesienia kulturalnego poziomu swych członków.

Czas trwania spółdzielni: nieograniczony.

Udział członka wynosi 5.000 mk.

Za zobowiązania spółdzielni członkowie odpowiadają tak udziałami jakoteż dalszą kwotą do wysokości deklarowanych udziałów.

Zrząd spółdzielni składa się z 3 członków i 3 zastępców.

Obecnie członkami Zarządu są:

1) Michał Gąsiorowski, 2) Franciszek Koszałka, 3) Józef Marjan Łoziński. Zastępcami członków: Józef Isakiewicz, Wawrzyniec Skotnicki, Natan Augenblick.

Za spółdzielnię podpisuje dwóch członków Zarządu w ten sposób, że pod firmową pieczęcią członkowie Zarządu umieszczają swoje podpisy.

Ogłoszenia w sprawach spółdzielni nastąpią w „Poradniku Spółdzielni Kredytowych".

Rozwiązanie lub likwidacja spółdzielni nastąpi w myśl postanowień ustaw o spółdzielniach. 198

Czortków, dnia 22 stycznia 1923 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział II.

W tutejszym rejestrze spółdzielczym Nr. 76 wpisano dzisiaj przy spółdzielin „Deutsche Volksbank", Spółdzielnia z ograniczoną odpowiedzialnością, w Bydgoszczy, iż spółdzielnia Spar und Creditverein w Koronowie, spółka zapisana z nieograniczoną poręką została połączona ze spółdzielnią „Deutsche Volksbank", w Bydgoszczy, uchwałami walnych zgromadzeń z dnia 16.4. — 23 r. i 17.3. — 23 r., na podstawie statutu „Deutsche Volksbank". 106

Bydgoszcz, dnia 5 października 1923 r.

Sąd Powiatowy.

W dniu 13 listopada 1923 r. do Nr. 20 firmy „Bank Spółdzielczy, z nieograniczoną odpowiedzialnością, w Grodnie", wciągnięto następującą zmianę:

Na mocy uchwały Rady Nadzorczej z dnia 25 stycznia i 27 kwietnia 1923 roku Bonifacy Kozon i Jan Służyński, wyszli z Zarządu, a na ich miejsce wstąpili: Władysław Molendo i Antoni Niewadzki, zamieszkali w Grodnie. 129

Dnia 16 lipca 1923 r. do Nr. 31 firmy: „Pierwsza Kasa Pożyczkowo-Oszczędnościowa, w Grodnie, Spółdzielnia z odpowiedzialnością ograniczoną", wciągnięto następującą zmianę :

2. Niećzłonkom Spółdzielnia pożyczek udzielać nie może. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia udział został podniesiony do 10.000 marek, wpisowe do 2.000 mk.

b) Pismo przeznaczone do ogłoszeń „Ruch Spółdzielczy", Centralny Organ Zw. Rew. Żydowskich Towarzystw Spółdzielczych w Warszawie. 130

W dniu 5 września 1923 roku, do Nr. 38, firmy „Oficerskie Stowarzyszenie Spółdzielcze budowy własnych domów, w Grodnie, z odpowiedzialnością udziałami", jako wpis drugi wciągnięto następującą zmianę:

Wysokość udziału wynosi sto złotych polskich, płatnych jednorazowo przy przystąpieniu, lub w dziesięciu następujących po sobie ratach miesięcznych". Wpisowe wynosi pięć złotych polskich.

Do Zarządu w miejsce ppłk. Adama Bobrowskiego wszedł kapitan Bronisław Jędrzejewski, zam. w Grodnie. 132

REKONSTRUKCJA WPISU I DALSZE WPISY.

Na wniosek Stowarzyszenia zarejestrowanego z ograniczoną poręką „Swoja Syła" w Chorostkowie, zarządza się rekonstrukcję wpisu tego stowarzyszenia.

Na podstawie przedłożonych w oryginale uchwały Sądu Okręgowego w Tarnopolu z dnia 25 marca 1910 firma 386/10 oraz statutu z dnia 14 marca 1910 uwierzytelnionego do l. G. 182/10 powiatowego Sądu w Kopyczyńcach, uznaje się rekonstrukcję za uskutecznioną.

Na podstawie oryginalnej uchwały Sądu Okręgowego w Tarnopolu, wyżej powołanej, stwierdza się, że prowadzącemu rejestr polecono, aby w 14 dniach, od dnia doręczenia tej uchwały c. k. namiestnictwu we Lwowie, wpisał do rejestru stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych w rubryce III „Towarzystwo Handlowe „Swoja Syła", stowarzyszenie zarejestrowane z ograniczoną poręką w Chorostkowie:

w rubryce 4 Chorostków,

w rubryce 6 Stowarzyszenie opiera się na statucie dn. 14 marca 1910.

Celem stowarzyszenia jest połączyć gospodarcze siły swych członków w interesie ich dobrobytu.

Do przeprowadzenia swego celu będzie stowarzyszenie:

a) kupować, dzierżawić i brać w najem grunta i budynki celem prowadzenia wspólnego gospodarstwa wspólnemi siłami tylko swoich członków i li tylko dla ich korzyści;

b) budować i nabywać domy mieszkalne tylko dla swoich członków i li tylko dla ich korzyści, a także sporządzać lub oddawać w najem domy mieszkalne wzgl. pojedyńcze mieszkania tylko swoim członkom i li tylko dla ich korzyści;

c) urządzać magazyny narzędzi gospodarczych, nawozów, zboża, nasienia i innych ziemiopłodów tylko dla swoich członków i li tylko dla ich korzyści;

d) prowadzić tylko dla swoich członków i li tylko w ich korzyść handel środkami spożywczemi, alkoholicznemi i niealkoholicznemi napojami, oraz przedmiotami osobistych potrzeb, jak również domowego i rolniczego gospodarstwa tudzież rzemiosła i przemysłu tylko dla swych członków;

e) trudnić się pośredniczą sprzedażą produktów gospodarczych tylko dla swych członków i sprzedażą produktów tudzież płodów gospodarczych (zboża, bydła i t. p.) tylko dla swych członków i li tylko na ich korzyść;

f) nabywać i utrzymywać narzędzia gospodarcze i oddawać je w najem do użytku w gospodarstwie tylko dla swych członków i li tylko na ich korzyść;

g) urządzać tylko dla swych członków i li tylko na ich korzyść młyny do mielenia zboża swych członków;

h) wyrabiać siłami swych członków, narzędzia i wszelkie przedmioty osobistego gospodarstwa, tudzież rzemiosła i przemysłu tylko dla swych członków i li tylko na ich korzyść;

i) przyjmować kapitały do obrotu za umówionem oprocentowaniem na korzyść swych członków;

j) udzielać li tylko swym członkom tanich i przystępnych pożyczek na podniesienie ich gospodarstwa lub przemysłu.

Zarząd stowarzyszenia składa się z następujących członków: 1) Danyło Preliż, nauczyciel, 2) Jacko Worończak i 3) Andrzej Smal — gospodarze z Chorostkowa.

Firmę stowarzyszenia podpisuje się w ten sposób, że pod pieczątką firmy umieszczają swe podpisy dwaj członkowie zarządu.

Ogłoszenia stowarzyszenia umieszczane będą na tablicy przed lokalem spółki, a ogłoszenie o walnem zgromadzeniu będzie oprócz tego podawane do wiadomości członków przez rozesłanie okólnika.

Poręka członków jest ograniczona do pięciokrotnej wysokości deklarowanego udziału.

Udział członka wynosi 10 koron; jeden członek może mieć więcej udziałów;

Udział można wpłacić odrazu w deklarowanej wysokości. lub w miesięcznych ratach conajmniej po 1 koronie.

Równocześnie zarządza się na podstawie uwierzytelnionego odpisu protokółu Walnego Zgromadzenia z dnia 15 sierpnia 1922 wpis zmienionego w całości statutu.

Celem stowarzyszenia od teraz będzie:

a) prowadzić dla swych członków handel środkami spożywczemi i artykułami pierwszej potrzeby,
niealkoholicznemi napojami, przedmiotami rolnego i domowego gospodarstwa, rzemiosła i przemysłu, gospodarczemi produktami, jak: zboże, bydło mleko, skóry, urządzać magazyny tych towarów;
b) przetwarzać produkty swoich członków sposobem przemysłowym i fabrycznym;
c) nabywać i utrzymywać na składzie gospodarcze narzędzia i oddawać je do użytku w gospodarstwie tylko swym członkom przez najem;
d) kupować i dzierżawić ziemię i budynki dla wspólnego gospodarowania przy pomocy sił swoich członków, jak również kupować i dzierżawić ziemię i budynki dla swych członków;
e) przyjmować zamówienia na wykonywanie przy pomocy sił swych członków robót budowlanych rolniczych, lasowych, majsterskich, rąbania drzewa, przewozu rzeczy i towarów;
f) przyjmować kapitały do obrotu za umówionem oprocentowaniem;
g) udzielać swym członkom tanich i przystępnych pożyczek na podniesienie ich gospodarstwa lub przemysłu;
h) celem podniesienia spółdzielni i przyciągania jej członków, zachęcać do oświaty i nauki, rozbudzać zamiłowanie do oszczędności i pracy oraz pouczać członków we wszelkich sprawach oświatowych, kulturalnych i gospodarczych przez zakładanie czytelni, bibljotek, urządzanie publicznych lekcji, wykładów, specjalnych kursów, gospodarczych demonstracji amatorskich produkcji siłami swych członków i przy pomocy instruktorów oraz lustratorów.

Zarząd stowarzyszenia złożony z następujących członków: Oleksy Biłousa, jako kierownika, Daniela Doskocza, jako prowadzącego księgi oraz Andrzeja Smala, jako kasjera.

Udział członka wynosi 1.000 Mkp., a poręka trzykrotna. Najmniej połowę udziałów wpłaca członek przy swem przyjęciu a resztę najdalej do końca obrachunkowego roku, w którym udział zadeklarował.

Czasopismem, przeznaczonem dla ogłoszeń jest każdorazowy organ Towarzystwa „Krajewyj Sojuz Rewizyjnyj Ruskych stowarzyszeń hospodarskych, pożyczkowych, torkowalnych i promysłowych we Lwowie“, którego organem jest obecnie „Hospodarskyj Kooperatywnyj Czasopys“.

W końcu na podstawie uwierzytelnionych odpisów protokółu walnego zgromadzenia tow. „Swoja Syła“ i „Własna Pomicz“ z dnia 15 stycznia 1922 zarządza się wpis do rejestru obu stowarzyszeń, że oba te towarzystwa połączyły się z tem, że przebierającem stowarzyszeniem jest „Swoja Syła“ stow. zar. z ogr. poręką. 198

Sąd Okręgowy jako handlowy.

Czortków, dnia 8 kwietnia 1923 roku.

WPIS ZMIAN DO REJESTRU SPÓŁDZIELNI.

Wpisano do rejestru Spółdzielni: Składnica Kółek rolniczych, stowarzyszenie spółdzielcze z ogran. odpowiedzialnością w Kopyczyńcach.

Wpisuje się, że Walne Zgromadzenie, odbyte w dniach 11 lipca 1923 i 16 listopada 1923 uchwaliło zmianę dotychczasowego statutu w ten sposób, że:

§ 2 statutu w dotychczasowem brzmieniu traktujący o celu stowarzyszenia i przedmiocie przedsiębiorstwa zmienia się w ten sposób, że obecnie będzie opiewał: „stowarzyszenie ma na celu podniesienie gospodarstwa swych członków:

a) przez wspólne nabywanie i dostarczanie artykułów, potrzebnych członkom do prowadzenia gospodarstwa domowego i rolnego,

b) przez produkowanie na wspólny rachunek artykułów gospodarstwa domowego i rolnego,

c) przez wspólne spieniężanie produktów rolnych i wyrobów członków.

Stowarzyszenie ogranicza swą działalność przedewszystkiem do członków. Stowarzyszenie może zakładać oddziały w okręgu swej działalności.

§ 9. statutu, traktujący o udziałach i opłatach wstępnych zmienia się o tyle, że obecnie opłata wstępna wynosi 1.000 Mp., udział zaś członka wynosi obecnie 10.000 Mk.

Nadto zmienione zostały §§ 33 i 39 dotychczasowego statutu traktujący (§ 33) o funduszu rezerwowym oraz (§ 39) o rozdziale zysków i strat w sposób przewidziany w poświadczeniu notarjalnem z nadzwyczajnego walnego zgromadzenia z daty: Kopyczyńce 16/11. 1923 L. rep. 1322 spisanym. W końcu w § 34 statutu uwidoczniono, iż od 1 stycznia 1923 rok administracyjny pokrywa się z rokiem kalendarzowym.

Nadto wpisuje się, że z dotychczasowej Dyrekcji ustąpił członek tejże Norbert Przyborowski a w jego miejsce Rada Nadzorcza powołała Józefa Sarnowskiego, — zaś na zastępcę członka Dyrekcji powołany został w miejsce Józefa Domreckiego — Jan Turczaniewicz.

Wreszcie wpisuje się, że Składnica Kółek rolniczych stow. spółdzielcze z ogr. odpow. założyła i prowadzi w okręgu swej działalności dwie filje a to, jedną z siedzibą w Jabłonowie, drugą zaś z siedzibą w Husiatynie.

Sąd Okręgowy jako handlowy Oddział II.

Czortków, dnia 4 grudnia 1923. 203

WPIS SPÓŁDZIELNI.

Wpisano do rejestru spółdzielni dnia 28.12.1922. Brzmienie firmy: „Spilka hospodarsko - torhowelna Jednist, spółdzielnia z ogr. por. w Kasperowcach.

Siedzibą spółdzielni: Kasperowce.

Przedmiotem i celem spółdzielni jest podniesienie zarobku i gospodarstwa członków wspólnem prowadzeniem przedsiębiorstwa oraz podniesienie kulturalnego poziomu członków. Działalność spółdzielni ogroniczona do swoich członków z wykluczeniem interesów na korzyść osób, nie będących członkami spółdzielni.

Spółdzielnię zakłada się na czas nieograniczony.

Członkowie spółdzielni odpowiadają za zobowiązania spółdzielni swoimi udziałami a także i dalszą kwotą do 5-razowej wysokości udziałów.

Udział wynosi 1.000 Mk., wpisowe zaś 100 Mp., najmniej połowę udziału członek wpłaca przy przyjęciu — resztę zaś do końca roku kalendarzowego.

Zarząd Spółdzielni składa się z 3 osób, wybranych na przeciąg 3 lat.

Członkami pierwszego zarządu są: Emiljan Danylewicz, Andrij Bodziarczuk i Hnat Prokipczuk.

Rokiem obrachunkowym jest rok kalendarzowy.

Pismem, przeznaczonem do ogłoszeń w sprawach spółdzielni jest każdoczesny organ Towarzystwa krajowego sojuzu rewizyjnego ruskich stowarzyszeń we Lwowie, jakiego organem jest obecnie Hospodarsko-Kooperat. Czasopys we Lwowie.

Odnośnie do likwidacji obowiązują przepisy ustawy o spółdzielniach z 29/10.1920. 206

Sąd okręgowy w Czortkowie.

Oddział II, dnia 28 grudnia 1922 r.

WPIS SPÓŁDZIELNI.

Wpisano do rejestru spółdzielni 27/6.1922. Brzmienie firmy spółdzielni: Hospodarsko - Spożywcza Spilka „Selanska Spilka“, kooperatywa z ogran. por. w Uhryniu. Siedzibą Spółdzielni jest Uhryń.

Przedmiotem i celem spółdzielni jest podniesienie zarobku i gospodarstwa członków wspólnem prowadzeniem przedsiębiorstwa oraz podniesienie kulturalnego poziomu członków.

Działalność spółdzielni ograniczona tylko do swoich członków z wykluczeniem interesów osób, nie będących członkami spółdzielni.

Spółdzielnię zakłada się na czas nieograniczony.

Członkowie spółdzielni odpowiadają za zobowiązania spółdzielni swoimi udziałami, a nadto trzykrotną wysokością zdeklarowanych udziałów.

Wysokość udziału 1.000 Mk. Wpisowe 100 Mk., najmniej połowę udziału członek wpłaca przy przyjęciu na członka, resztę zaś najdalej do końca roku, w którym udział zadeklarował.

Zarząd spółdzielni składa się z trzech członków

wybranych na przeciąg trzech lat. Do zarządu spółdzielni należą sprawy, przewidziane statutem i ustawą z wyjątkiem tych, które przekazane są Radzie Nadzorczej oraz Walnemu Zgromadzeniu.

Członkami pierwszego zarządu są: Wasyl Szumka — przewodniczący, Mikołaj Międzybrodzki — kasjer i Iwan Błonski — prowadzący księgi.

Rokiem obrachunkowym jest rok kalendarzowy.

Pismem przeznaczonem do ogłoszenia w sprawach spółdzielni jest każdoczesny organ Towarzystwa Krajowy Sojuz rewizyjny ruskich stowarzyszeń gospodarskich, pożyczkowych i przemysłowych we Lwowie, którego organem jest obecnie Hospodarsko - Kooperatywnyj Czasopys we Lwowie.

Odnośnie do likwidacji obowiązują przepisy przewidziane ustawą o spółdzielniach z 29/10. 1920 Dz. u. Rz. P. Nr. 111. 204

Sąd okręgowy w Czortkowie.
Oddział II dnia 27 czerwca 1922 r.

W naszym rejestrze spółdzielni zapisano dziś pod l. b. 33: (firma spółdzielni) Inwalidzka Spółdzielnia Spożywców z ograniczoną odpowiedzialnością w Czarnkowie. Członkowie odpowiadają zadeklarowanemi udziałami. Za niespłaconą część udziału odpowiadają członkowie całym swoim majątkiem.

Przedmiotem spółdzielni jest wszechstronne zaspokajanie gospodarczych i kulturalnych potrzeb swych członków.

Udział wynosi 50.000 mk. i winien być wpłacony w ciągu 3 miesięcy. Zebranie członków może ustanowić dalsze lub wyższe udziały obowiązkowe oraz sposoby wpłaty tychże:

Członkami zarządu są:
rendant Wacław Krajewski w Czarnkowie,
kupiec Stefan Chrzanowski w Czarnkowie,
kupiec Kazimierz Zieliński w Czarnkowie.

Ogłoszenia spółdzielni umieszczane będą w organie Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej pod nazwą „Inwalida".

Rokiem obrachunkowym jest rok kalendarzowy.

Zarząd składa się z 2 do 3 członków, a oświadczenia spółdzielni podpisuje dwóch członków zarządu albo jeden członek zarządu i jeden upoważniony do tego członek Rady Nadzorczej.

Czarnków, dnia 10 grudnia 1923 r.
108 Sąd Powiatowy.

Sąd Okręgowy w Białymstoku obwieszcza, że do Rejestru handlowego Dział C w dniu 6 grudnia 1923, wciągnięte zostało następujące dodatkowe zgłoszenie:

Pod Nr. 71. „Pierwsza Spółdzielnia Budowlano-Mieszkaniowa w Białymstoku, z ograniczoną odpowiedzialnością „Odrodzenie". Na miejsce ustępujących: Witolda Dorożyńskiego, Włodzimierza Dąbrowskiego i Leonida Spaskiego Zarząd Dyrekcji obecnie stanowią: 1) Prezes Stefan Bednarski, zamieszkały w Białymstoku przy ulicy Nowo-Warszawskiej pod Nr. 22, 2) Henryk Bekierski, tamże, przy ulicy Sienkiewicza pod Nr. 112 i 3) Stanisław Stelnicki, tamże, przy ul. Warszawskiej pod Nr. 4.

Do Rejestru Spółdzielni Sądu Okregowego w Grodnie, w dniu 14 grudnia 1923 roku, do firmy „Pożyczkowa Kasa Spółdzielcza w Jeziorach, Spółdzielnia z odpowiedzialnością ograniczoną", pod Nr. 26, jako wpis drugi wciągnięto następującą zmianę:

2. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia w dniu 24 listopada 1923 roku, nastąpiła zmiana art. 14 statutu, na mocy której zezwolono udzielanie pożyczek jedynie tylko członkom spółdzielni.

b) Pismo przeznaczone do ogłoszeń „Ruch Spółdzielczy", w Warszawie. 131

Do Rejestru Spółdzielni Sądu Okręgowego w Grodnie, w dniu 14 grudnia 1923 roku, do firmy: „Bank Ludowy Spółdzielni Żydowskich, z ograniczoną odpowiedzialnością w Łunnie", jako wpis drugi wniesiono następującą zmianę:

2. Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia z dnia 14 października 1923 roku. § 14 statutu zmienia się i brzmieć będzie: „pożyczki udzielają się jedynie tylko członkom spółdzielni".

Do Zarządu w miejsce ustępujących Mowszy Fajnzilbera i Eszela Bejrachowicza, wybrano: Jakóba Klaczkowskiego i Lejbę Goldina, zam. w m. Łunnie, pow. Grodzieńskiego. W miejsce ustępujących Josela Eljasberga, Jakóba Sołomińskiego i Jakóba Welbela, wybrano na następców: Jakóba Załuckiego, Ajzika Frydmana i Hirsza Draznina, zam. w Łunnie, pow. Grodzieńskiego.

b) Pismo przeznaczone do ogłoszeń: „Ruch Spółdzielczy", Centralny Organ Zw. Rew. Żydowskich Towarzystw Spółdzielczych, w Warszawie. 128

Poleca się wpisanie w rejestrze spółdzielni przy firmie Robotnicze Stowarzyszenie Spożywcze „Oszczędność", spółdzielnia zarejestrowana z ograniczoną poręką, w Zakopanem, że:

1) Leopold Winnicki przestał być członkiem zarządu,
2) członkami zarządu wybrani zostali: a) Wojciech Burnat, b) Jan Gębicki, c) Antoni Knapczyk,
3) zastępcą członka zarządu wybrany został Józef Mrozowski,
4) zmieniono § 11 b. statutu w ten sposób, że udział wynosi 50.000 mk., z czego 15.000 mk. płatne jest natychmiastowo, zaś reszta w ratach tygodniowych po 5.000 mkp.

Nowy Sącz, dnia 15 grudnia 1923 r.

Sąd Okręgowy, jako handlowy, Oddział IV.

Do rejestru spółdzielni Dz. C., Sądu Okręgowego w Płocku, wniesiono następujące wpisy pod numerami:

44 i 90 zarej. dnia 22 grudnia 1923 r. Zebranie nadzwyczajne delegatów „Spółdzielni Kredytowej z nieograniczoną odpowiedzialnością w Płońsku", z dnia 17 grudnia 1923 r. z jednej strony i Walne Zgromadzenie członków „Ziemiańskiego Banku Spółdzielczego, z nieograniczoną odpowiedzialnością, w Płońsku", z dnia 17 grudnia 1923 r. z drugiej strony, postanawiają połączenie dwóch wyżej wymienionych spółdzielni. Przejmującą spółdzielnią będzie Ziemiański Bank spółdzielczy, z nieograniczoną odpowiedzialnością w Płońsku. Podstawą połączenia wymienionych spółdzielni będzie statut „Ziemiańskiego Banku Spółdzielczego", z nieograniczoną odpowiedzialnością w Płońsku, z uzupełnieniami w § 40, 41 i 37 zarejestrowanemi w rejestrze spółdzielni pod Nr. 90. Do Komisji przejmującej aktywa i pasywa „Spółdzielni Kredytowej w Płońsku, z nieograniczoną odpowiedzialnością", wybrano Sokołowskiego, Zakolskiego i Żółtowskiego. 123

Płock, dnia 10 stycznia 1924 r.

Sąd Powiatowy.

Do Nr. 87, wpis II, Walne Zgromadzenie członków Spółdzielczego Stowarzyszenia Spożywców „Braterstwo", w Płocku, dnia 15 i 18 stycznia 1923 r. postanowiło likwidacię powyższej spółdzielni. Na likwidatora wybrany członek Marceli Babich. Walne Zgromadzenie postanowiło sprzedaż całości interesu w najprędszym czasie. 124

Płock, dnia 10 stycznia 1924 r.

Sąd Powiatowy.